Orijinal adı: COUP D'ETAİT AU YEMEN

© Copyright: Libraire Plon/Tay Yayınları 1986
Klodfarer Cad. No:16/3 Türbe-İstanbul
Telefon: 522 45 32

Gerard de VILLIERS

SAS

YEMEN'DE DARBE

TAY YAYINLARI

Türkçesi:
Sibel GÜVENİR

Dizgi: Gümüş Repredüksiyon/Filmi Ruşen Grafik
İç Baskı: Şefik Matbaası/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

Siyah, kuyruksuz bir kedi, çöp tenekesinin üzerinde dengesini korumaya çalışarak, miyavlıyordu. Oleg Kopecki başını çevirdi ve Ring Caddesi'ni ortadan bölen, iki metre derinliğindeki büyük bir kanalizasyon çukurunun üzerine yerleştirilen köprünün karşısında durdu. Sanaa'da böyle tek bir çukur vardı ve hiç dolup boşalmadığına bakılınca, varlığı şüphe uyandırıyordu. Dikkatsiz ve acemi şoförlerin kaza yapmalarından başka işe yaramıyordu.

Köprüye iliştirilmiş bir levhanın üzerinde "Al Ghaledi Group" yazıyordu ve hemen altındaki ok, yolun öbür tarafını gösteriyordu. Bu bölgeye giden dar sokak dört katlı modern bir binaya, açıklık bir alana ve kepenkleri kapalı birkaç ticarethaneye açılıyordu. Trafiğin açılmasını bekleyen Rus, büyük, kareli bir mendille alnını sildi. Güneş hâlâ yakıcıydı ve başındaki beyaz keten kasket bile bir işe yaramıyordu. Mercedes 200'ünü iki yüz metre ileride, Az Zubayri Caddesi'nin köşesinde, bırakmıştı.

Etrafına şöyle bir göz attı. Biraz önce durduğu kaldırımda,dükkânının önündeki çuvalların üzerine uzanmış bir bakkaldan başka kimseyi göremedi. Adamın sol yanağı, ağzındaki yapraklarla şişmişti. Gözleri dalıp gitmişti. Bütün Sovyet ordusu önünden geçip gitse, aldırış bile etmezdi...

Hemen her yerde yetişen "kat" adındaki

küçük bir ağacın, göz alıcı yeşillikteki yaprakları çiğnendiğinde, içi insana afyonun etkisine benzer, geçici bir zevk veriyordu. Yemen'deki çılgınlık da buydu. Her öğleden sonra, hayat ya yavaşlar ya da akşam namazına kadar tamamıyla dururdu. Yapılan tek şey "kat" yaprağı çiğnemekti. Ya tek başına, ya arkadaşlarla, evde, ya da işte, her yerde insanlar günün bu en zevkli anına kendilerini kaptırırlardı. Bazen kafayı iyice bulmuş bir şoförün, içindeki yolcularla birlikte bir duvara çarptığı bile olurdu. Yaprakların demeti elli, altmış riyale satılırdı. Pek pahalı sayılmazdı. Tiryakilerin başlıca endişeleri, o günkü ihtiyaçları olan yaprakları nasıl bulacaklarıydı. İşleriyle pek fazla ilgilenmezlerdi. Öyleye doğruysa, bir çocuğu yaprak almaya gönderirler ve günün geri kalanını rahat geçirip, yaprak çiğnemek için ortam hazırlamaya koyulurlarlardı.

Erkeklerinin çoğunun yanaklarından yapraklar sarkan ve zevk için yaşayan bu insanların oturduğu Yemen'in nasıl idare edildiğini kimse anlayamazdı. En ciddi insanlar bile, perşembe ve cuma günlerini yaprak çiğnemeye ayırmadan yapamazlardı.

Oleg Kopecki ona bakarken, bakkal da kemerinden küçük bir maden suyu şişesi çıkartıp, ağzına dayadı. Yaprak çiğneme insanı susatıyordu ve Sanaa sokakları, şişelerden geçilmiyordu.

Beyaz kasketleri, geniş pantolonları, soluk gömlekleriyle, Ruslar bir kilometre uzaktan bile kendilerini belli ederlerdi. Sanaa'da binlerce Rus vardı. Kimi askeri ve sivil ateşelik,

kimi diplomatik, kimi mühendislik görevleri altında Yemen'e gönderilmişti...

Kopecki, füme rengi camları olan, siyah bir Mercedes'i geçerek, bir binanın karanlık girişine daldı ve merdivenlere yöneldi. Az sonra bir asker yolunu kesti. Sağ kolunu kaldırmış, parmaklarını yukarıda birleştirmişti. Bu Yemenliler'in tipik "dur" işaretiydi. Bir saniye sonra, Kopecki askerin kulağına eğilmiş, bir şeyler fısıldamaya başlamıştı bile. Asker yana çekilip, yol verdi. Oleg Kopecki, merdivenlerin yanındaki dahili telefonun tuşlarından birine bastı. Soluğu kesilmişti, nefes almakta güçlük çekiyordu. Sanaa deniz seviyesinden 2200 metre yüksekteydi ve etrafını yağ tabakası sarmış kalbi, bölgenin havasına uyum sağlamakta güçlük çekiyordu. Üstelik, bu toplantı da onu endişelendiriyordu.

*

**

Albay Muhammed Bazara gözünün atmasına engel olamıyordu. Bu da çevreye düşüncelerini gizliyor havasını veriyordu. Zaten yaptığı da farklı bir şey değildi. Siyah gözlüğü, kıvırcık saçları, uzun burnu, düzgün ağzıyla, tam bir playboya benziyordu.

Oleg Kopecki'yi hararetle kucakladı ve Rusça selamladı. Genelkurmay Başkanı olmadan önce Sivastopol'da bir subay okuluna devam etmiş ve pek çok kez Sovyetler Birliği'nde bulunmuştu. Şişman, ufak siyah gözlü bir kadın çay tepsisini bırakıp, tekrar ortadan kayboldu. Oleg Kopecki kendini kanapeye atıp, dört katı tırmanmanın yorgunluğunu geçiştirmeye çalıştı.

Çayından bir yudum aldıktan sonra, sesine biraz neşe gelmişti.

— Söyle bakalım Muhammed, beni niye görmek istedin? Planını bozan bir şey mi var?

Oleg Kopecki Ekonomik İşler Bürosu'nun müdürü kimliği altında, KGB'nin Sanaa bölgesi başkanlığını yürütüyordu. Bu "masum ve güvenli evi"de, sadece çok gizli randevular için kullanıyordu. Bu gizli randevular hiçbir zaman basit ve resmi Sovyet-Yemen ilişkilerini kapsamazdı.

Albay Bazara hâlâ gözlerini kırpıştırıyordu.

— Hayır, hayır. Kötü giden hiçbir şey yok. Öncelikle bunu belirtmek isterim.

Plastik ambalajı hâlâ üzerinde olan siyah, yepyeni bir çantayı Kopecki'ye doğru itti. Oleg Kopecki çabucak bir göz atıp, sordu:

— Öteki yerine ulaştırıldı mı?

— Evet.

— O halde her şey yolunda...

Yemenli subay, sinirli bir halde, dilini kurumuş dudaklarında dolaştırdı. Hem yükseklikten, hem de toz yüzünden, Sanaa'da insan, çok sık susuzluk duyardı. Üstüne bir de sıkıntı eklenince...

— Kendi kendime bir tedbirsizlik yapıp yapmadığımı soruyorum... diye söze başladı.

Oleg Kopecki dondu kaldı.

— Ne? diye sordu fazlasıyla sakin bir sesle.

Muhammed Bazara, sanki konuşmalarının duyulmasından korkarmış gibi, öne doğru eğildi:

— Çantaları bir arkadaş aracılığıyla ısmarladığımı biliyorsun. Arkadaşım çantalar eline

geçtiğinde, onları Etyopyalı bir kadına...

— Biliyorum, diye sözünü kesti Oleg. Devam et.

— O Etyopyalı'ya, senin meslektaşlarından biriyle irtibat kurmasını söylemiştim. Kim olduğunu anladın mı?

— Evet. Ya sonra?

Anlatmak çok güçtü. Kopecki'nin gözleri, karşısındaki adamın gözlerine dikilmiş, sanki en ufak gizli bir yan bile kalmasını engellemek ister gibiydi.

— İşte o adam, dün kızı ziyaret ettiğinde, çantaları görmüş ve kime ait olduğunu sormuş. O da birinin benim, diğerininse yüzbaşı Sharjag'a ait olduğunu söylemiş. Adam verilen cevapla yetinmişe benziyormuş. Fakat ya daha sonra hatırlarsa?..

Oleg Kopecki yorgun yorgun başını salladı. Konuştuğunda sesi bitkindi.

— Sana, bu çift ajan hikâyelerinin hep kötü bittiğini söylemiştim...

— Sence durum çok mu kötü? diye sordu endişeyle Bazara.

Kopecki'nin bakışları Everest'i bile donduracak kadar soğuktu.

— Kötü değil. Korkunç.

Sözlerini ağır bir sessizlik izledi. Bazara göz göze gelmek bir yana, sigara yakmaya bile cesaret edemiyordu. Oleg Kopecki içinden Rusça küfürler yağdıra yağdıra, koltuğun kenarına yaslandı. Böyle aptal insanlarla çalışmak ne berbat bir şeydi! Eğer Bazara kendi emrinde çalışan biri olsaydı, onu Moskova'ya giden ilk uçağa bindirir ve görevinin Ninji-Novgorod'da sona erdirilmesini isterdi... Ne

yazık ki böyle bir durum yoktu, üstelik ona hâlâ ihtiyacı vardı...

— Anlamışsındır herhalde, operasyonu iptal etmek zorundayız. Tehlike az bile olsa, bize ulaşılmasını istemem. En azından...

— En azından ne?

Kopecki cevap vermedi ve iki adam anlayan gözlerle birbirlerine baktılar. Yemenli subay, bilinmeyen bir enerjiyle dolmuş gibi yerinden kalktı.

— Hemen ilgilenirim!

— Otur ve beni dinle, diye emretti soğukça Kopecki. Söz konusu olan kafamızı eğip saldırıya geçmek değil, yaptıklarımızın ortaya çıkmasını engelleyecek bir şeyler bulmak. Meslektaşlarımız aptal değillerdir, fakat oyunumuza inanmasalar bile, sadece şüphelenmekle kalacaklardır.

— Bir fikrim var, dedi Bazara.

Hemen aklındakileri Kopecki'ye anlattı. Kopecki cevap verdi:

— Bu işimize yarayabilir. Fakat çabuk yapılmalı. Geçen her dakika aleyhimize işliyor. Şimdilik öbür kıza dokunma. Sadece korkutmakla yetin.

— Her şey ancak yarından sonra halledilebilir.

Oleg Kopecki saatine baktı ve plastiğin içindeki çantayı alıp ayağa kalktı.

— Haftaya görüşürüz.

Muhammed Bazara onu sahanlığa kadar geçirdi. Bir kez daha kucaklaştıktan sonra, Kopecki ağır adımlarla merdivenlerden inmeye başladı. Dört kat boyunca, kendi kendine bu anlaşmadan Moskova'yı haberdar etmesi

gerekip gerekmediğini düşündü. Haber verdiği takdirde, Merkez, aylardır üzerinde çalıştığı bu operasyonu iptal edebilirdi. Fakat eğer başaramazsa hemen Moskova'ya çağrılır ve arşivler arasında ömrü tüketilirdi.

Ring Caddesi'nin tozunu yutarak ilerlerken, yakınlarda bir müezzinin sesi duyuldu. Onu diğerleri takip etti. Akşam ezanı okunuyordu.

*

**

Jack Penny, CIA'nın paravan olarak kullandığı Birleşik Devletler Haberalma Servisi USIS'in yeni binasından çıktı. Bu bina Yemen mimarisinin en güzel yapıtlarından biriydi. 1.90'lık boyuyla Pajero'suna girmekte güçlük çekti.

İş arkadaşlarından Georgia'lı bir zenci, arkasından seslendi:

— Nereye gidiyorsun?

— Tenise, dedi Jack Penny.

Zencinin yüzünde, alaycı bir gülümseme belirdi.

— Namussuz herif! Yine bir kadın buldun, değil mi?

Genç Amerikalı, Sanaa'nın en popüler adamıydı. Atletik görünüşü, gladyatörlerinkine benzeyen profili, oturaklı hareketleri, hatta arasıra beliren hafif tiki ona müthiş bir çekicilik veriyordu.

Direksiyona sıkıca yapışarak, irili ufaklı çukurlardan kaçmaya çalıştı. USIS, Sanaa'nın güneyinde, şehrin çölle karıştığı yerde bulunuyordu. Arkasındaki Toyota Land Cruiser da tozla boğuşuyordu. Az sonra para sızdırmak

için, hırsızlık dahil her yolu deneyen Bedevileri atlattılar.

Sonunda Haddah Caddesi'ne varınca, sağa döndü ve güney yönünde ilerlemeye başladı. Bir kilometre sonra sola saptı. Yol tam anlamıyla berbattı. Silkelenen ağaç misali sallanırken, bir yandan da kendi kendine Yemenliler'in, onun CIA ile ilgisi olduğunu anlayıp anlamadığını soruyordu. Görevli bulunduğu altı ay boyunca, başkalarıyla pek ilişki kurmamış, inceleme yapmakla yetinmişti. Birazdan göreceği kişi, ele geçirdiği ilk kaynaktı ve bununla gurur duyuyordu. CIA'nın Sanaa Bölge Şefi Oswald Byrnes, ona dikkatli olmasını söylemişti. Amerikalılar'a Sanaa'da pek iyi gözle bakılmazdı. Bunun bir nedeni Sovyet etkisi, diğeriyse nefret ettikleri Suudiler'le Amerikalılar'ın ilişkisiydi. Yemen hükümeti Doğu ile Batı arasında garip bir denge kurmuştu. Yanından bir araba solladı. Şoförü geçerken, Jack Penny'ye bakıp gülümsedi. Yanağından bir yaprak sarkıyordu.

*

**

Neredeyse gece olmuştu. Jack Penny yolda bir kaç zikzak çizerek, takip edilmediğinden emin olmak istedi.

Bulunduğu bölgede birkaç depo ve terkedilmiş evden başka hiçbir şey yoktu. Sol taraftan, bir dağın karanlık gölgesi üzerine vuruyordu. Dağın tepeleri uçaklar için tam bir tehlike kaynağıydı. Başkanlık Sarayı yakında, eski havaalanının hizasındaydı. Kuzey Yemen'in devlet başkanı Abdullah Saleh hiç kimsenin beğenmediği bir adamdı. Güney Yemenliler,

Suudiler, hatta bazen hükümet darbesiyle işbaşına gelen pilotları bile, ondan hoşlanmazlardı.

Yedi yıl süren kanlı savaş, herkesi kılıçtan geçiren Bedeviler'in sakinleşmesine yetmemişti.

Genç Amerikalı hâlâ yapım halindeki bir evin yanına park etti. Arabadan çıkıp, ıslık çala çala ilerledi. Hava serindi ve alışılagelen köpek havlamalarının dışında, hiçbir ses duyulmuyordu. Bu mahallede evler gelişigüzel inşa edilmişti. Binalar arasındaki boşluklar pislik yuvası olmuştu. Allahtan, havanın nemsiz olması, pis kokunun duyulmasını biraz engelliyordu.

Mavi boyalı demir kapıya gelince, zile bastı. Az sonra tatlı bir kadın sesi duyuldu.

— Evet?

İçerden ayak sesleri geldi ve kapı açıldı. Jack Penny hemen içeri daldı.

— İyi akşamlar Jack! dedi kadın.

Ayak uçlarına kadar giyinmiş olan Assageth, genç Amerikalı'nın ancak omuzuna geliyordu. Jack güçlü bir hareketle onu koltuk altlarından kavrayıp kaldırdı ve kadının dudaklarına uzandı. Genç Etyopyalı hafifçe debelenip, mırıldandı:

— Burada olmaz! Gel, içeri gidelim.

Jack Penny, bir an Yemenliler gibi davrandığını düşündü. Yemenliler kadınların az olması nedeniyle tam bir seks düşkünüydüler. Hele fakirler için bu tür ilişkiler çok daha pahalıya patlıyordu. Etyopyalı, onu birkaç halının, yastıkların ve bir televizyonun bulunduğu salona götürdü. İç bayıltıcı bir yaprak kokusu bütün odayı sarmıştı. Assageth, Jack gelmeden

önce bir başka aşığını ağırlamış olmalıydı.

Jack Penny rahatça yastıklara çöktü. Az sonra, genç kadın da yanına gelip, düğmelerini çözmeye başladı. Üçgenimsi bir yüzü, iri, siyah gözleri vardı. Kalın dudakları arasından görünen beyaz dişleri, derisinin koyuluğuyla tam bir tezat oluşturuyordu. Uzun, beyaz elbisesinin altındaki narin vücudu, bir çocuğunkini andırıyordu. Yine de Jack onun yuvarlak ve diri göğüslerinden, şaşırtıcı bir şekilde sivri olan kuyruk sokumundan çok hoşlanıyordu. Elini elbisenin altına sokup, genç kadının kalçalarını okşamaya başladı. Assageth gözlerini kapatıp, kedi gibi sokuldu. Bu arada yumuşak hareketlerle soyma işine devam ediyordu. Gömleğin önünü açıp bir yandan göğsünü öpücüklere boğmaya, bir yandan da zayıf parmaklarıyla sırtını okşamaya başladı.

— Ne kadar kuvvetlisin! diye mırıldandı.

Assageth onu ilk gördüğü andan beri; büyüleyici gülümsemesine, geniş omuzlarına ve göğsüne hayrandı. Onunla ilk kez bir mağazada karşılaşmışlardı. Assageth içeri girdiğinde, Jack Penny, aşırı makyaj yapmış bir satıcıdan after-shave almak üzereydi. Görünüşe göre tezgahtar kadınla iyi dost olmalıydılar.

Mağazadan Assageth ile birlikte çıkmıştı. Hemen genç kadına arkadaşlık etmeyi teklif etmiş, o da, eve yaklaşınca ayrılmak şartıyla kabul etmişti.

Jack Penny, şansına kendisi bile şaşırmıştı. Ilk kez diplomat olmayan bir kadınla konuşma fırsatı bulmuştu. Sanaa'da kadın görmek çok zordu. Yemenli kadınlar, birbiri renkteki hayaletler gibi, ancak çarşaflarına

bürünerek sokağa çıkarlardı.

Assageth ismini söylemiş ama, telefon numarasını vermeyi kabul etmemişti. Yine de Jack'in verdiği numarayı, mutlaka arayacağını söyleyerek almıştı.

Birkaç gün sonra telefon çalmış, sıkılgan bir ses ve kötü bir İngilizce duyulmuştu.

— Benim, Assageth.

Jack Penny, binbir güçlükle bir randevu kopartabilmeyi başarmıştı. Üstelik de onun evinde, ertesi gün, saat altıda. Hatta Jack'e evin yerini uzun uzun tarif etmişti.

Ertesi sabah Jack, şefi Oswald Byrnes'e yakaladığı büyük fırsatı anlatmıştı. Oswald Byrnes, üç yıldır Sanaa'da dosyalar arasında kalmaktan, bu tür zevkleri düşünemez hale gelmişti.

— Şansınız yerinde dostum! demişti sesindeki otoriter tonu bozmadan. Daha önce de o kızdan bahsedildiğini duymuştum. Sanaa'ya, Etyopya Elçiliği'nde sekreterlik yapmak üzere geldi ve kısa zamanda kendine Yemenli aşıklar edindi. Son meşhur koruyucusu da Albay Muhammed Bazara. Onunla görüşmenizi tavsiye etmem. Kadın tam bir güvenlik tehlikesi teşkil ediyor...

Bütün bu anlatılanlar, Jack Penny üzerinde soğuk duş etkisi yaptı. Sonra, bölge şefinin kadın erkek ilişkileri hakkındaki, kötümser yargıları aklına gelince, kendini toparlaması uzun sürmedi. Karısı, onunla Sanaa'da uzun süre kalmayı reddetmişti ve dedikodulara bakılacak olursa bunun tek nedeni çevre değildi... Jack Penny, yine de ondan, Assageth'i görmek için izin koparmış, bunu da

kadının albayla olan ilişkisi yüzünden, bilgi kaynağı olarak kullanılabileceğini söyleyerek başarmıştı.

Bölge şefi uzun süre dayanamamıştı.

— Peki, yalnız her görüşmenizden sonra ayrıntılı rapor istiyorum. Ayrıca size ayda iki yüz dolardan fazla para ayıramam. Bu kız da, daha çok insanın cebiyle ilgilendiğine göre, fazla şansınız yok...

Assageth'in paraya çok önem verdiği belliydi. Jack Penny ilk görüşmelerinde bunu farketmişti. Onu o zaman da şimdi bulundukları odada kabul etmişti. Üzerindeki giysi o günkünün aynıydı. Bir süre gevezelik etmişler sonra, Jack Penny öpmek için ona doğru eğilmişti. Hemen ardından, Assageth inanılmaz bir güçle ona sarılmış ve bir süre birbirlerine yapışarak, yastıklar üzerinde yuvarlanmışlardı.

Bu akşam olduğu gibi, o gece de Penny'yi Assageth soymuştu. Bir yandan okşamasını sürdürürken, diğer yandan da arasıra başını kaldırarak, arzu dolu gözlerini Penny'ye dikiyordu.

Az sonra dayanamayarak, Penny'yi istediğini söyleyen de yine kendisi oldu. Yavaşça Amerikalı'nın üzerine kaymış, ateş gibi vücudunu genç adamınkine yapıştırmıştı. Penny çılgına dönmüş gibiydi. Birleştiklerinde Assageth boğuk bir ses çıkarmakla yetinmişti. Uzun süre yumuşak hareketlerle sevişmişler ve sonunda Assageth zevkin doruğuna ulaşmıştı. Onun aldığı zevk Jack'i de doyuma ulaştırmıştı. Sonra, Assageth uzun süre onu okşamıştı.

Jack Penny ancak gece yarısı oradan

ayrılabilmişti. Assageth'in öyle davranması hem şaşırtıcı, hem de memnunluk vericiydi.

— Haftaya, aynı saatte gel. Bana telefon etme ve sakın başka bir saatte gelme. Bu senin için de, benim için de tehlikeli olabilir...

Jack sözünü yerine getirmiş, Oswald Byrnes'dan da, genç Etyopyalı'yı tekrar görebilmek için izin almıştı. Genç kadın yavaş yavaş ona güvenmeye başlamıştı. Zaten bu oldukça alışılagelmiş bir hikâyeydi. Tatilde Etyopya'ya gidip gelmek istiyordu. Yemenliler vize vermeyi reddetmişlerdi, sonunda Albay Bazara sayesinde istediğini yaptırabilmişti. Borcunu nasıl ödeyeceği konusunda iyi anlaşmışlardı. Bazara onu Güvenlik'te çalışan memurların katıldıkları partilere götürmüştü. Sonra Bazara genç kadına aşık olmuş ve ona bu küçük evi açmıştı. Perşembe hariç, haftanın her günü ziyaretine geliyordu.

Temiz sevgileri aylar boyunca böyle devam etmişti. Jack Penny birkaç önemsiz bilgi edinmişti. Assageth onu Sanaa'daki Amerikalılar hakkında, beceriksizce sorguya çekmiş, istediklerini elde edebilmek için de işe yaramaz haberler anlatmıştı.

Jack ayda iki yüz dolar almaya devam ediyor ve gönlünce harcayabiliyordu. Bu durumdan da son derece memnundu. Yine de son ziyaretinde dişe gelir bir şeyler yakalayabilmişti.

Jack Penny gözlerini kapattı. Assageth yine onu okşamaya başlamıştı. Bütün dikkatini aldığı zevke yöneltti.

Sonra kendini genç kadından kurtararak, onu soymaya koyuldu. Assageth az sonra

yastıkların üzerine uzanmış, kendini tamamıyla erkeğe sunmuştu.

Birleştiklerinde, Assageth Amerikalı'nın coşkusuyla sarsıldı ve hafif bir çığlık attı. Az sonra zevkin doruğuna erişmişler ve tatlı bir yorgunlukla uzanmışlardı. Assageth, Amerikalı'ya yapışmış, siyah, iri gözlerini ona dikmişti.

Jack, onun sevişirken, ciddi şeylerden konuşmaktan çekindiğini biliyordu. Bir saat boyunca, birkaç kelimenin dışında konuşmadılar. Assageth zevkten mırıldanarak, Jack'in adaleli vücudunu okşuyordu. Jack sonunda kendisini ilgilendiren soruyu sormak için uygun bir fırsat yakaladı.

— Geçen hafta sende gördüğüm çantalar harikaydı. Nereden buldun onları?

Assageth'in buz gibi olduğunu hissetti. Kısa bir sessizlikten sonra, kendinden emin olmayan bir sesle cevapladı:

— Az Ozhoor mağazasında çalışan arkadaşım, Londra'dan getirtti.

— Arkadaşlarının pahalı zevkleri varmış.

Assageth'in dili dolaştı.

— Bilmiyorum... Çok pahalı olduklarını sanmıyorum...

Jack Penny kötü bir şeylerin döndüğünün farkındaydı.

Assageth konuşmayı sona erdirmek istercesine, daha belirgin bir şekilde okşamaya koyuldu. Aldığı zevk Amerikalı'nın düşünmesini engelleyemedi. Arap ülkelerinde, özellikle askeri idareyle yönetilenlerde hiyerarşi çok gelişmişti. Albay Bazara'nın kendisinden daha alt rütbedeki biriyle, aynı çantayı kullanması çok garibine gitmişti...

Bu konunun üzerine derinlemesine eğilmesi gerekiyordu. Assageth'in yapmacık sevgi gösterisi de, bu hikayede bir şeylerin eksik olduğunun en açık deliliydi. Fakat genç Etyopyalı'nın çabaları boşa gitmedi ve kendini ona bıraktı.

Assageth, mutlu maymunlar gibi, yine Amerikalı'ya yaslandı. Jack Penny tekrar düşünmeye başlamıştı. Bir çanta hikâyesi üzerinde nasıl daha fazla bilgi edinebilirdi? Kalkıp, gerindi.

— Arkadaşına, bana da o çantalardan getirtmesini söyler misin?

— Evet, tabii, dedi Assageth mesafeli bir sesle.

Elbisesini sırtına geçirip, hüzünle Amerikalı'nın giyinmesini seyretti.

— Seni daha sık görmek isterdim, dedi.

— Bana gel.

Assageth başını salladı.

— Bu çok tehlikeli olur...

Giyinmesini bitirince, genç kadın onu kapıya kadar geçirdi. Hava iyice kararmış, yıldızlar parlamaya başlamıştı. Uzaklarda köpek havlamaları duyuluyordu. Yükseklik yüzünden, hava her zaman temizdi. Etyopyalı onu öpmek için, parmaklarının ucunda yükseldi. Jack, genç kadını belinden kavrayarak, yukarı kaldırdı.

— Seni çok seviyorum! dedi.

— Ben de. Seninle sevişmeye bayılıyorum. Haftaya görüşürüz.

— Çantamı unutma.

Kapı arkasından kapandı ve Jack arabasına yöneldi.

Yürüdükçe, ayaklarının altından kayan

çakıl taşlarının gıcırtısı, gecenin sessizliğini bozuyordu. Kapıyı açıp ön koltuğa çöktü. Birden ağzından acı dolu bir çığlık yükseldi.

Koltuktan fırlamak istedi, fakat etine saplanan her neyse, onu oltaya takılmış balık gibi yakalamıştı. Birden buz gibi bir suya daldırılmış gibi, bütün vücudu soğudu. Sanki göğsü daralıyor, kalbi eziliyordu.

İki eli sımsıkı direksiyonu kavramıştı. Birden yavaşça yana devrildi. Ölmüştü.

II. BÖLÜM

— Aptallar! Zehir! Düşünebiliyor musunuz? Zehir!

Oswald Byrnes o kadar yüksek sesle konuşmuştu ki, Malko uçaktaki diğer yolcuların duyup duymadıklarını anlamak için çevresine bakındı. Neyseki yolcu sayısı pek fazla değildi ve hepsi de uyukluyordu. Bir saat sonra Kahire'de olacaklardı.

İki adam Paris'te buluşmuşlardı. CIA'nın Sanaa Bölge Şefi Oswald Byrnes Londra'dan; Malko'da, her zamanki gibi Avusturya'dan geliyordu. Böylece bir kez daha Liezen şatosundan ayrılmak zorunda bırakılmıştı. Yine de, hâlâ ortaçağı yaşayan, dünyanın uzak bir köşesindeki Yemen'i görmekten memnun olacaktı. Bir zamanlar İngiliz sömürgesi olan Güney Yemen, şimdi SSCB'nin bir uydusu haline gelmiş, Marksist düşünceyi benimsemişti. Suudi Arabistan'ın desteklediği Kuzey Yemen ise feodal bir düzen sürdürmeye çalışıyordu. Sovyetler çok sayıdaki askeri ateşeleriyle, bölgede kuvvetli bir etki oluşturuyorlardı. İki Yemen devleti hem birbirlerinden gözlerini ayırmıyorlar, hem de tatlılıkla geçiniyorlardı. Yine de önce kimin kimi yutacağı merak konusuydu.

Malko, mesai arkadaşının bu şekilde öldürülmesini bir türlü hazmedemeyen adama baktı.

— Oswald, diye sordu, başına iki kurşun

sıkılsaydı ne farkedecekti sanki?

Amerikalı şok olmuş bir halde başını salladı.

— Bu aynı şey değil... Kürar denen o zehiri ancak ilkel vahşiler kullanır.

Beyaz çerçeveli gözlükleri, arkaya taranmış gri saçları, ufak tefek vücudu, hiçbir özelliği olmayan yüz hatlarıyla, meslek hayatının sonuna ulaşmış bir memur görüntüsü taşıyordu. Ancak geri zekâlılarda rastlanabilecek, donuk bakışları vardı. Yine de CIA'nın en iyi bölge şeflerinden biriydi. Byrnes bir hareketle, hostesin bardağını doldurmasını istedi. Paris'ten yola çıktıklarından beri, aralıksız sek viski içiyordu.

— Jack Penny hiç kendini korumuyor muydu? diye sordu Malko.

Oswald Byrnes cevap vermeden önce içkisinden bir yudum aldı.

— O, haber kaynağıyla birlikteyken, koltuğunu keserek, içine zehir dolu dört şırınga yerleştirmişler. Her biri üç, dört santimetreküplükmüş. Bu kadar zehir, bir fili bile öldürmeye yeter. Jack oturunca, ağırlığıyla şırıngalar aşağı itilmiş ve zehir kalçalarına enjekte edilmiş... Hiçbir kurtulma şansı yoktu! Birkaç saniye içinde ölmüş olmalı. Damarları kimbilir ne hale gelmiş ki, koltukta tek bir damla bile kana rastlanmadı...

— Kahire'ye inişe geçiyoruz, diye anons etti hostes. Lütfen kemerlerinizi bağlayın.

Fransız Hava Yolları'nın uçağı, Eyfel Kulesi gibi aydınlatılmış piramitlere doğru, hafifçe eğilmişti.

Oswald Byrnes hiç konuşmuyordu. Bakışları sabitleşmiş, gözleri dalmıştı. Malko'nun sesini duyunca yerinden sıçradı.

— Bu cinayeti düzenlemek için zamana ihtiyaçları olmalıydı...

— Yeterince zamanları vardı. Jack orada uzun süre kalırdı.

Kısa bir sessizlik oldu.

— İçgüdülerime güvenip, Jack'in o kızla görüşmesini yasaklamalıydım. Zaten pek fazla bir yararı da dokunmadı. Jack'in raporlarını okudunuz mu? Gerçekten işe yarayabilecek en ufak bir bilgi bile yok.

— O halde niçin devam etti?

Amerikalı omuz silkti.

— Sanaa'da sıkılıyordu. Sanırım o kızla sevişmekten hoşlanıyordu.

— Bu cinayet uzun süre önce planlanmış olmalı, dedi Malko. Bu tip zehirler her yerde bulunmaz. Usta adamlar bulmaları, arabayı gözlemeleri gerekiyordu.

Uçak yumuşak bir iniş yapıp, pistte ilerlemeye başladı. Malko bu garip cinayeti düşünmeye koyulmuştu. Zehirin, Beyrut'ta, bazı Filistinli gruplar tarafından kullanıldığını biliyordu. Fakat Yemen'de... Oswald Byrnes'in içki kokan nefesi yüzüne vurdu.

— Ben de bunu çok düşündüm! Raporlarını belki on kez okudum. İçlerinde kayda değer hiçbir şeye rastlayamadım. Ve eğer Jack son ziyaretinde bir şey keşfetmiş olsaydı, o zaman da böyle bir cinayet için vakit bulmaları imkânsız olurdu.

— Tamamıyla karanlık bir meselenin içindeyiz, dedi Malko.

— Pek de değil. Jack'in ölümünden sonra

çocuklar bana bazı bilgiler getirdiler. Haber kaynakları sağlam. Bu bir kıskançlık cinayeti de olabilir. Jack'in ziyaretine gittiği kız, Güvenlik Başkanı Albay Muhammed Bazara' nın metresiymiş.

— Biliyorum, dedi Malko. Öyleyse?

— Kıskançlığa kapılıp, Sanaa'daki Filistinliler'den, rakibini ortadan kaldırmalarını istemiş olabilir.

— Pek mantıksız görünmüyor, diye kabul etti Malko.

Uçak durdu, kapılar açıldı. Alandaki yakıt kokusu içeri doldu. Hava serindi. Her şey sakin görünüyordu.

— Şu Etyopyalı'yı, Assageth'i sorguya çekemez miyiz?

— Cinayetin ertesi günü, ortadan kayboldu. Yemenliler nerede olduğunu bilmediklerini söylüyorlar. Tabii bu da yalan. Jack'in arabası, onun evinin uzağında durduğundan, cinayetle bir ilişkisi olmadığını ileri sürüyorlar.

— Ya bu Amerikalılar'a karşı hazırlanmış bir suikastse?

— Sanmıyorum. Öyle bir şey olsa birisi üzerine alırdı.

Viyana'daki büro, Yemen'de hassas bir görev olduğunu söylemekle yetinmişti. Oswald Byrnes'ın, Paris'te verdiği dosyada ise, sadece Jack Penny'nin raporları ve onlardan çıkarılmış kısa bir sentez vardı.

— Ya öteki kız? Şu parfümeride çalışanı? Onunla konuşabildiniz mi?

Oswald Byrnes başını salladı:

— Zamanım olmadı. Londra'dan acele görüşmeye çağırdılar. Onlar da bu işle ilgilenecekler.

— O halde aşk cinayetine inanmıyor musunuz?

— Saçmalık!

— Niçin?

Oswald Byrnes Malko'ya eğildi.

— Sadece benim bildiğim bir sebep yüzünden. Jack ölümünden iki gün önce, Assageth'in evinde ilginç bir şeye rastladığını söylemişti. Bunun pek bir önemi olmayacağını düşünerek her şeyi anlatmamıştı. Ben de hata edip, fazla üstelemedim. Langley için haftalık raporumu hazırlıyordum ve pek fazla vaktim yoktu. Jack bir dahaki görüşmesinde, daha fazla şey öğrenebileceğini umduğunu söylemişti. Fakat ne öğrendiğini anlatmaya fırsatı olmadı. Şimdi onun gerçekten bir şeyler bulduğundan eminim. Büyük bir iş üzerine düşmüştü herhalde, yoksa o adamlar Jack'i öldürmeyi göze alamazlardı. Fakat Langley'dekileri ikna ettiğimden emin değilim. Benden, size ikinci bir görev vermemi istediler. Sovyetler'in Güney Yemen'de devirdiği devlet başkanı Ali Nasır'ı yakından izliyorum. Sanaa' ya çok sık geliyor.Ona silah vermeye ve Güney Yemen'e gerilla çıkarmasına yardım etmeye karar verdik. Fakat kendi kimliğimin ortaya çıkmaması için, benim yerime çalışacak birine ihtiyacım var.

İki ay önce Yemen'de bir darbe olmuş, Marksist düşünceleri zayıf olan Ali Nasır indirilerek, yerine SSCB'ye daha sadık bir idare geçirilmişti.

— Sizden beklediğim, Jack'in niçin öldürüldüğünü bulmak, diye devam etti Oswald

Byrnes.

— Anlıyorum, dedi Malko.

Oswald Byrnes ona doğru eğildi.

— Bu benim son görevim. Sonra, Kentucky'ye döneceğim. Fakat her şeyi karışık bırakarak, emekli olmak istemiyorum. Yalnız dikkat...

Temizlikçi kadın küllükleri almaya geldiğinden, sözünü tamamlayamadı. Sonra biraz yayık bir sesle tekrar konuşmaya başladı:

— Bu hikâyeyi aydınlatmak, dinamit dolu bir kamyonu, tümsekler ve çukurlarla dolu bir pistte kullanmaktan farksız. Fakat eğer olayı ortaya çıkarırsanız, elde edilen bütün başarı size ait olacak...

Malko içine bir titremenin yayıldığını hissetti. Bu kadar açık uyarılarla ilk kez karşılıyordu.

Oswald Byrnes kulağına eğildi.

— Sizi tanıyorum ve sizden umutluyum. Ben bayrama gönderir gibi, savaşa insan yollayanlardan değilim.

Malko kendisine karşı bu kadar açık davranılmasını viskiye borçlu olmalıydı.

— Bu soruşturmayı, niçin başka birine vermediniz?

— Bir kere bunu becerebilecek biri yok. Ayrıca Yemen'deki durumumuz pek sağlam değil. Sizin bize bağlı olduğunuz ispatlanamaz. Başınıza bir şey gelse bile kimse sizi tanımaz ve yurdunuza geri gönderilebilirsiniz.

Malko'nun sessizliği üzerine, açık kapıyı işaret etti.

— Bunlar bana söylenseydi, şu kapıdan çıktığım gibi, Atina'ya kadar koşardım.

Malko'nun yüzünde kaçamak bir bakış

belirdi. Slav kanı, biraz da kaderci olmasına neden oluyordu. Ölüm insanı bazen hiç beklemediği bir yerde beklerdi. Hem bu tehlikeli anlar hoşuna gitmiyor da değildi.

— Ben yıldızımın gücüne inanırım, dedi. Niçin bu işin bu kadar tehlikeli olduğunu düşünüyorsunuz?

Oswald Byrnes şaşkınlıkla ona baktı.

— Niçin mi? Assageth'in aşığı olan adam, yasal olsa da olmasa da, Sanaa'da canının istediğini yapar. Kendinizi yapayalnız hissedeceksiniz.

Malko da bunu biliyordu. Yemen'e Hunt Oil'in danışmanı sıfatıyla gelmişti. Böylece fazla dikkat çekmeden hareket edebilecekti.

Hunt Oil kuzeydoğudaki çölde petrol bulmuş, şimdi de bulduğu petrolü çıkarmak için gerekli hazırlığı yapıyordu. Yüzlerce yabancı teknisyen, bu proje üzerinde çalışıyordu.

— Hunt, Yemenliler tarafından saygı duyulan bir şirket olmalı, dedi Malko. Petrolü çıkartan onlar...

Oswald Byrnes şaşırdı:

— Hunt mu? Onlar işlerini yapmaktan başka şey düşünmüyorlar. Yemenliler'in işlerini bozacaklarından o kadar korkuyorlar ki...

Malko gerindi. Oswald Byrnes'ı sempatik bulmuştu. En azından konuşmaktan sakınmıyordu... Amerikalı onu göz ucuyla süzüyordu. Kapılar kapanır kapanmaz, bardağını Malko'ya doğru kaldırdı.

— Yemen'e hoşgeldiniz. Tanrı sizi korusun.

— Sırası gelmişken, bu Ali Nasır davasında rakiplerimiz kimler?

— "Popov"lar. Kuzey Yemen'in başkanı Abdullah Saleh'in onun arkadaşı olmasına ve onu kabul etmesine çok kızıyorlar.

— Ya Kuzey Yemenliler?

— Bize karışmazlar. Başkanları, Ali Nasır'ın arkadaşı olduğundan, fikirlerini ona da aşılıyor. Birkaç gün sonra Sanaa'ya yapacağı yolculuk için bir şeyler hazırlanmış olmalı. Adam şimdi Etyopya'da.

Amerikalı'nın sesi, uçağın sesine karıştı.

Fransız Hava Yolları'nın uçağı hızlandı ve Kızıldeniz boyunca yükseldi. Malko kendini içerisinin konforuna kaptırdı. Ölecekse bile, hiç olmazsa dinlenmiş olarak son nefesini verirdi. Elindeki Hava Yolları'nın verdiği tarife kağıdını gözden geçirerek, uyudu.

*

**

Bütün camilerin müezzinleri, bir anda ezan okumaya başladı. Saat dördü biraz geçiyordu.

Malko hiçbir Müslüman ülkede, camilerin böylesine birlik içinde olduğuna rastlamamıştı... Şoför sırtında eski bir kaput olan askerin önünde fren yaptı. Taksi şoförüyle birkaç şey konuşan asker ondan bir paket sigara aldıktan sonra, araba tekrar hareket etti. Bu, Sanaa'daki havaalandan beri rastladıkları altıncı barajdı.

Taksi biraz daha ilerleyip, karanlık bir binanın önünde durdu. Bütün dükkanlar, aynı mavi renge boyalı pancurlarla korunmuştu.

Malko kaldırım üzerindeki dilencilere yirmi dolar bırakıp içeri girdi. Bir memur uyuklayarak fişini doldurttu ve onu odasına götürdü. Otelin cüceler için yapılmış gibi bir hali vardı.

İnsan elini uzatsa tavana dokunabilirdi...

Yatağa uzanıp müezzinlerin sesini dinledi. Oswald Byrnes'dan havaalanında ayrılmıştı. Amerikalı'yla birkaç saat sonra, bürosunda buluşacaklardı. Aynı binayı Hunt'un çalışanlarıyla paylaşıyorlardı. Bu da görüşmelerini kolaylaştıracaktı.

Uyumak için üç saat vakti vardı. Kendi kendine Yemen Güvenlik Örgütü'nün şu anda fişini inceleyip incelemediğini merak etti.

*

**

Bir taksi şoförü, Malko'ya hizmet edebilmek için, hemen Taj Sheba'nın önüne yanaştı. Adam gömleğinin üzerine Avrupa stili bir ceket giymişti. Kemerine maden suyu dolu bir şişe asmıştı.

— Sanabany İstasyonu, Ring Caddesi, dedi Malko.

Klakson sesleri, ezan seslerinin yerini almıştı. Araçlar hiç durmadan Taj Sheba'nın önünden geçiyorlardı. Yollar, Toyota'lar, Nissan'lar, Diahatsu'larla doluydu. Sanki bütün Japonya buraya taşınmıştı. Fakir bir ülke için fazla lükstüler. Güneş kızdırmaya başlamıştı bile. Taksi hareket etti ve Devlet Bankası'nın önünden sağa döndü..

Sanaa, kare şeklinde bir düzlüğün içinde kurulmuştu. Doğuda, senede sadece üç, dört gün akan bir ırmağın ikiye böldüğü çarşı vardı. Batıda ise Türkler tarafından kurulmuş, daracık sokaklardan meydana gelen eski kent görünüyordu. Ne kaldırım, ne betondan yapılma modern binalar göze çarpıyordu. Bütün kadınlar çarşaf giyiyordu.

Taksi yirmi dakika sonra, parmaklıklarla çevrili bir alanın karsında durdu. İçeridebirkaç otomobil gözüküyordu: Burası Oswald Byrnes'ın tarif ettiği araba kiralayıcısıydı. Amerikalı birkaç Arapça sözcük sıralayıp kartını Malko'ya vermişti.

En az üç gündür traş olmamış, dişlek bir delikanlı, Malko'yu buyur etti.

— Selamünaleyküm!

— Aleykümselam! diye cevap verdi Malko nazikçe.

Konuşma ancak bu kadar sürebildi... Araba kiralayıcısı bir tek kelime bile İngilizce konuşmuyordu... Fakat Oswald Byrnes'ın kartı harikalar yaratmıştı. Malko sakince sözleşmeyi imzaladı.

Kiraladığı araba uzun, insanı iğrendirecek kadar kirli koltukları olan, lastikleri son derece aşınmış bir Suzuki'ydi. Kiralayan adam tekerlekleri özenle saydı ve gururla yedek lastiği gösterdi. Sonra bütün gücünü toplayarak, İngilizce konuşmaya çalıştı.

— Siz kuzeye gitmeyecek. Sizi öldürürler, arabayı da çalarlar...

Sözlerini daha da iyi anlatabilmek için, parmağını boğazına bastırdı. Ne kadar da konuksever bir ülkeydi. Malko Sanaa'nın sınırlarını aşmayacağına yemin etti ve Kuzey'in birkaç başı bozuğuyla baş etmekten daha büyük tehlikelerle karşılaştığını söylememek için zor tuttu kendini.

Artık yapacağı bir tek Oswald Byrnes'ı tekrar bulmak ve kurdun ağzına atılmaktı.

*

**

Haddah Caddesi güneye doğru, iki yanında modern binalar sıralanarak devam ediyordu. Malko kendi kendine daha çok yolları olup olmadığını merak etti. Çölü neredeyse yarılamışlardı. Sanaa'nın merkezi kilometrelerce arkada kalmıştı. Sonunda Haddah Oteli ve prefabrike bungalovlar gözüktü. Bir levha üzerinde "Kuveyt-Yemen Realty Co" yazıyordu.

38 no'lu baraka, arazinin sonundaydı. Son derece çekici ve güzel Filipinli bir sekreter, Malko'yu görünce gözlerini daktilosundan kaldırdı.

— Bay Byrnes'la görüşebilir miyim? diye sordu Malko.

Kızın önceden haberi olmalı ki, onu sonuna kadar açılmış klimanın buz gibi yaptığı bir büroya aldı. Amerikalı sinek kaydı traş olmasına rağmen, yüzü hâlâ yorgunluktan sapsarıydı.

— Nereden başlıyorum? diye sordu Malko. Ali Nasır'dan mı, kızdan mı?

— Kızdan, dedi Amerikalı. Gerçekten kaybolup kaybolmadığını kontrol etmek gerekiyor.

— Böylesi daha zevkli.

Oswald Byrnes masadan bir zarf alıp, Malko'ya uzattı.

— İşte Addis-Abeba'dan, Assageth'e bir arkadaşının yolladığı mektup. Birisi onu size, Kahire'deyken, kendisine iletmeniz için verdi... Aymara dilinde yazılmış.

— Bu da nereden çıktı?

— Mektubu Addis-Abeba'daki büromuz hazırladı... Villasına gidersiniz. Eğer oradaysa

mektubu verir, diyalog kurmaya çalışırsınız.

— Bu kızın, Jack Penny cinayetiyle ilişkisi olabileceği hiç aklınıza gelmedi mi?

— Tabii ki geldi.

— O halde?

— Öyle olsa içimiz rahatlardı. Hemen arkadaşlarını yardıma çağırırdı. Böylece biz de bu olayın arkasında kim olduğunu anlardık.

— Ya orada değilse?

— Aber Az Ozhoor'daki arkadaşını görmeye gidersiniz. Aynı planı uygularsınız.

Her şey mükemmel ayarlanmıştı. Yalnızca terslik olduğunda ne yapılabileceği konuşulmamıştı. Zaten böyle terslikler genellikle felaketle biterdi. Malko zarfı cebine koydu. Bir an evvel başlamak için sabırsızlanıyordu.

— Nerede oturuyor?

— Tam çölün ortasında. Tek başınıza bulmanıza olanak yok...

Başını çevirip bağırdı.

— Hasan!

Hasan'ın gülümseyişi bir tilkiyi bile kaçırmaya yeterdi. Hararetle Malko'nun elini sıktı. Kafasının arkasına ittiği sarığı, yamalı ceketi, bayağı havasıyla, filmlerden fırlamış gibi görünüyordu.

— Hasan, dedi Oswald Byrnes, Bay Linge'i, Jack Penny'nin öldürüldüğü yere götüreceksin. Ona evi göstereceksin.

— Aiwa, dedi Yemenli sırıtarak. Hepsi bu mu?

— Evet. Şimdilik.

Adam Malko'ya "tam tipimsin" der gibi bakarak, geri çekildi. Malko Oswald Byrnes'a döndü:

— Bu da kim?

— Casuslarımdan biri. Aden'li bir Yemenli. Bir zamanlar konsolosluğumuz için çalışıyordu, sonra kötü bir olaya karıştı. Hayatını biz kurtardık...

Hasan kapıdan başını uzattı ve sıkılgan bir tavırla sordu.

— Bay Byrnes, iki bin riyal avans alabilir miyim? Teyzem hastanede ve...

— Beş yüz, dedi Amerikalı taviz vermez bir sesle.

Adam hemen ortadan kayboldu.

— Sadece bu yıl karısına üç kere cenaze töreni yaptı, diye iç geçirdi Byrnes. Teyzelerinin sayısını artık ben bile unuttum... En az bir düzine insan bunun çevresine toplanmış, onu bekleyerek "kat" yaprağı çiğniyorlar. Tabii bu da pahalıya mal oluyor...

— Ona güveniyor musunuz? diye sordu Malko endişeyle.

— Pek değil, dedi sakince Byrnes, fakat tecrübeme dayanarak, bu tür adamlarla her zaman için daha az sorun çıktığını biliyorum. Onu önce parayla bağladım, sonra da eğer ihanet ederse, beynine iki kurşun yiyeceğini söyledim. Burada en geçerli olan bu tür tehditlerdir...

Bu kadar yumuşak, sakin olan bir insanın, böyle konuştuğunu duymak çok eğlenceliydi. Oswald Byrnes'ın gözleri soğuk ve alaycı bakıyordu.

— Umarım durumu doğru değerlendirmişsinizdir, dedi Malko. Hem sizin için, hem benim için.

Amerikalı kaderci bir tavır takındı.

— İnşallah... Hasan, yabancılar için çalışan herkes gibi, Güvenlik hesabına hafiyelik yapıyor. Üstelik, Sanâa'da herkesi tanır. Size çok yararı dokunacak. Sonra görüşürüz.

Malko dışarıda Hasan'la buluştu. Adam eski bir Toyota'nın yanında, dudaklarında bir gülümsemeyle dikilmiş bekliyordu.

— Bayım, gelin de görün!

Suzuki'ninkapısını açtı. Malko ilginç hiçbir şey görmedi. O zaman Hasan koltuğun altını gösterdi. Az sonra Malko bir silahın kabzasının sertliğini hissetti. Koltuğun altına bir tabanca yapıştırılmıştı. Silahı alabilmek için sertçe çekmek yeterliydi.

— Bay Byrnes size dikkat etmemi söyledi, dedi. İnsanlar burada bazen çok sert hareket ederler.

— Silahlı mısınız? diye sordu Malko.

— Burada herkes silah taşır.

Öbür tarafındaysa jilet gibi keskin bir bıçak göründü. Tam bir kasap bıçağına benziyordu.

—Gidelim, dedi Malko.

Suzuki, Toyota'yı takip etmekte güçlük çekiyordu. Sanaa'nın merkezine doğru ilerliyorlardı Bir kilometre sonra sağa döndüler... Çevrede, yüksek duvarlarla çevrili tek tük evler vardı. Keçiler sağda solda biten cılız yeşillikleri kemiriyorlardı. Toyota sonunda beyaz duvarlı bir villanın önünde durdu. Hasan tekrar hareket etmeden önce, iki kez korna çaldı.

Malko durup, arabadan indi. Zile bastı, fakat cevap veren olmadı. O zaman mavi boyalı kapıya vurup, beklemeye başladı.

Tam gitmeye hazırlanıyordu ki, içeriden gelen ayak seslerini duydu.

III. BÖLÜM

Yamalı giysiler içinde bir Yemenli kapıyı açtı. Adamın ayakları çıplak ve son derece pisti. Kını içinde kemerine yerleştirdiği büyük bıçak, bir insanı ikiye ayırabilirdi. Gözlerinde hiç de tatlı bir ifade yoktu.

— Aiwa?

— Bayan Assageth?

Adam baştan savmak istercesine bir hareket yaptı.

— Yok, yok...

Malko ona aldırmadan bahçeye daldı. Mektup hâlâ elindeydi. Biraz ilerleyince evin boşaltıldığını farkedecek kadar zaman bulabildi. Jack Penny'nin metresi Assageth, artık orada oturmuyordu. İhtiyarın kararlılığı üzerine, geri çekilmek zorunda kaldı. Adam onun Suzuki'ye binişini ve gidişini seyretti.

Malko hiç şaşırmamıştı. Yemenliler, Assageth'in kayboluşu hakkında yalan söylüyor olsalar bile, bunun doğruymuş gibi bir izlenim verebilmesi için, her şeyi ayarlamış olmaları gerekiyordu. Geriye Assageth'in arkadaşı olan, öteki Etyopyalı'yı bulmaktan başka çare kalmıyordu..

Mavi bereli polislerin çabasına rağmen, trafik öylesine yoğundu ki, kent merkezine ancak yirmi dakikada gidebildi. Taj'ın park yerine arabasını bırakıp, Ali Abdul Mughni' den yürüyerek geçti. Aber Az Ozhoor levhası hemen göze çarpıyordu. Içeride giysiden,

kozmetik malzemesine kadar her şey satılıyordu.

Sol taraf erkek reyonuydu. Tezgâhın başında iki erkek satıcı duruyordu. Sağda ise beyaz elbiseleri içinde bir kadı, ufak tefek, esmer tenli tezgahtar kızdan sabun almakla meşguldü. Çarşaflı olmadığına göre, genç kadın ya Etyopyalı, ya da Hintli olmalıydı. Malko ona yaklaşmak için, Kadı'nın dükkandan çıkmasını bekledi.

— Siz Amabeit misiniz? diye sordu en tatlı sesiyle.

Tezgahtar kız sıkıntılı gözlerle ona baktı.

— Evet, niye sordunuz?

Sesi fısıltı halinde çıkmıştı. Bir yandan da, Malko'nun omuzu üzerinden diğer tezgâhtarları gözlüyordu.

— Sanırım Assageth'in arkadaşısınız.

Genç kadın olduğu yerde büzüldü kaldı.

— Siz kimsiniz?

— Arkadaşlarından biriyim. Ona bir mektup getirdim. Nerede olduğunu biliyor musunuz?

Amabeit başını salladı.

— Hayır, hayır.

— Fakat onu tanıyorsunuz.

— Biraz.

— Sanaa'da mı?

— Bilmiyorum. Özür dilerim.

Dükkanın öbür tarafına geçip, siyah batik kumaşı çekiştiren çarşaflar içindeki bir Yemenli kadının önüne dikildi.

Tezgâhtarlar Malko'ya garip garip bakmaya başlamışlardı. Yemen'de kadınlarla konuşulmazdı... Genç Etyopyalı'nın hareketini gözleyerek, dükkândan çıktı.

Taj'a döndü. Şimdilik yapacak başka bir şey yoktu. Bütün dükkânlar saat ikide kapanırdı. Amabeit'le görüşmeyi bir kez daha o zaman deneyecekti. Beklerken vaktini Taj Sheba'nın havuzunda değerlendirmek pek fena bir fikir değildi.

*

**

Bir sürü Yemenli, otelin önünde yapılan inşaatın iskelesine tutunmuş, Binbir Gece Masalları'ndan kendileri için fırlamış gibi duran manzarayı seyrediyorlardı.

Lame bir bikini, dimdik göğüslerin yaptığı baskıyla patlayacak gibiydi. Siyah, kâküllü saçlar, masmavi gözleri daha da iyi ortaya çıkarıyordu. Şezlonga uzanan genç kadın, üzerine dikilen bakışlara hiç aldırmadan bir dergi okumaya koyulmuştu. Son derece tahrik edici görünüyordu. Gözleri kadının kalçalarına dikilmiş bir garson, neredeyse tepsisini elinden düşürecekti. Yemenliler için böyle bir durum namussuzluktu. Suudi Arabistan'da bir kadın böyle bir şey yapsa, mutlaka taşa tutarlardı.

Malko ilerleyip, onun yakınında bir yere yerleşti. Genç kadın bir hoşgeldin gülümsemesinden sonra, tekrar elindeki dergiye daldı. Arasıra kıpırdanıyor, sanki bütün kıvrımlarını seyircilerine sunmak istiyordu.

Sonunda kalkıp gerindi. Kalçası ve göğüsleri iyice dışarı fırlamıştı. İnşaatın iskelesi çökmek üzereydi. Malko istekle onunla gözgöze geldi.

— Bu halde, dışarı çıkarsanız, mutlaka tecavüze uğrarsınız, dedi.

Genç kadın yüzünde ateşli bir gülümsemey-

le ve davetkâr bir sesle cevap verdi.

— Yo, hayır! Yemenliler yabancılara karşı çok saygılıdırlar. Sokakta oranızı buranızı ellemekten öteye gitmezler. Bu da pek önemli değil, fakat onların çok hoşuna gidiyor.

İskeledekiler en iyi yeri kapmak için, birbirlerinin gözünü oymaya hazırdılar.

Mavi gözler Malko'yu ilgiyle inceledi. İngilizce konuşmasına rağmen, anadili olmadığı belliydi... Malko ona elini uzattı.

— Adım Malko, Avusturyalı'yım.

Genç kadın çok sevinmişe benziyordu.

— Ne kadar eğlenceli. Benim adım da Andrea. Macar'ım Budapeşte'de oturuyorum. Viyana'ya sık sık gelirim.

— Tanrı aşkınıza, burada ne arıyorsunuz?

— Devrim Hastanesi'nde hemşeriyim. COMECON'un bir teknik yardım programına bağlı olarak çalışıyorum.

Kararlı bir hareketle, bikinisinin üzerini çıkarttı ve diri, bronz göğüslerini, bir saniye kadar açıkta bıraktı. Sonra bir havluya sarındı. Hareketleri en ünlü striptizcilere bile taş çıkartacak kadar etkileyiciydi. Az sonra sımsıkı bir bluz ve siyah deri eteğini giydi. Etek vücuduna öyle bir oturuyordu ki, sokağın öbür tarafında bile gerilimi artırmaya yeterdi.

— Hemen gidiyor musunuz? diye sordu Malko.

Andrea iç geçirdi.

— Evet, çalışmak zorundayım.

Az sonra Malko da kalktı.

— Yapacak bir işim yok, size eşlik edebilirim. İskeledeki adamlar, akıllarından geçenleri gerçekleştirmeye kalkabilirler.

Mavi gözler sıkıntıyla gölgelendi.

— Öyle mi düşünüyorsunuz?

Görünüşe göre tek arzusu da, zaten buydu... Kocaman siyah gözlüklerini de taktıktan sonra, Malko'yu izledi. Suzuki'nin içi fırın gibiydi. Genç kadın içeri girince bir çığlık koparmaktan kendini alamadı.

— Şehrin girişinde, Bab el Yemen'den sonra, dedi.

Az Zubayri Caddesi'ni tırmanıp, çevresinden minareler yükselen eski Sanaa'yı geçtiler. Kenarlarda kule şeklinde, eski evler görünüyordu.

Devrim Hastanesi büyük, modern bir binaydı. Etrafı bahçeyle çevriliydi. Andrea dudaklarını büktü.

— Buraya kapanmayı hiç istemiyorum. İlaç bulmak çok zor. Sovyet doktorlarıysa, veterinerlerden farksız... Bana eşlik ettiğiniz için çok memnun oldum. Arabanız otobüsten çok daha rahat...

— Bu akşam benimle yemek ister miydiniz? diye sordu Malko.

Genç kadın üzüntüyle başını salladı.

— İşim saat on birde bitiyor...

— Önemli değil.

— Çok kararlı olduğunuz belli oluyor! dedi. Sanaa'da, saat onda herkes uyur. Belki sadece Sheraton açıktır. Orası da çok pahalı.

— Pekalâ, biz de Sheraton'a gideriz.

Gösterdiği cömertlik genç kadını epeyce etkilemişti.

— Taj Sheba'da mı kalıyorsunuz?

— Evet 824 no'lu odada.

— Daha önce kurtulabilirsem sizi ararım,

hoşçakalın!

— Peki, ben sizi arayamaz mıyım?

— Hayır, evimde telefon yok. Hastanede ise ne zaman nerede olacağım hiç belli olmaz.

Yemenli serseriler gözlerini siyah etekten ayıramıyorlardı. Andrea'nın çevrede yarattığı etki, olimpiyat ateşini bile tutuşturmaya yeterdi.

Malko geri döndü. Saat biri on geçiyordu. İşe koyulmalıydı. CIA, Yemen'deki bir Macar'ın peşinden koşması için para ödemiyordu. Bu kadar büyüleyici olması bile, onları ilgilendirmesi için bir sebep değildi.

*

**

Amabeit, Aber Az Ozhoor'un kapanmak üzere olan kepenginin arkasından çıktığında, Malko Suzuki'nin direksiyonu önünde, neredeyse pişecekti. Genç kadın kalabalığın arasına karışarak, El Tahrir kavşağına kadar yürüyerek gitti. Postanenin önüne gelince sola saptı. Malko ise onu izleyebilmek için, devrimcilerin 62-69 yılları arasında kazandıkları zaferin anısına dikilen heykelin çevresinden dolaşmak zorundaydı. Genç kadın dar bir sokağa girmek üzereyken, Malko ona yetişti. Suzuki tam hizasına geldiğinde, Amabeit birden başını çevirdi. Yüzündeki ifadeyi görünce Malko, onun kendisini tanıdığını anladı.

— Binin, dedi, sizinle konuşmak istiyorum.

— Hayır, hayır, dedi genç kadın korkuyla.

Suzuki yolu kapadığından arkadaki arabalar korna çalmaya başlamışlardı. Resmi bir binanın önünde duran, Sovyet mığferi takmış bir asker, olayı merakla izliyordu.

Amabeit bir anda kararını verip arabaya atladı.

Malko nereye gittiğine pek aldırmadan, eski kente daldı. Su dolu çukurlara girmemesi için özen göstermesi gerekiyordu. Yağmur yağdığında, toz yuvası olan bu şehir, çamur içinde kalırdı.

— Ne istiyorsunuz? diye sordu Amabeit. Beni nasıl buldunuz?

— Sizi takip ettim, dedi Malko. Konuşmamız gerekiyordu. Nereye gidebiliriz?

Genç kadın bir süre sessiz kaldıktan sonra, Sovyet Elçiliği'ne yaklaştıklarından, "sağa" diye mırıldandı. İleride dönülmez işareti olan bir levha vardı.

— Olanaksız, dedi Malko.

— Siz girin, diye ısrar etti Amabeit.

Bazı sokaklara girişler, diğerlerinden çok daha fazla tehlikeliydi.

Kendilerini sebze bahçelerinin çevrelediği, eski bir sarayın önünde buldular. Binanın şimdiki adı Dar al Hamd Oteli'ydi. Tipik bir Arap mimarisi örneği olan girişe daldılar. Malko boş bir salona gelene kadar, genç kadını izledi. Amabeit Malko'ya soran gözlerle bakıyordu.

— Assageth nerede? diye sordu Malko. Onu mutlaka görmem gerekiyor.

Amabeit bakışlarını kaçırdı.

— Size bilmediğimi söyledim... Niçin bu kadar ısrar ediyorsunuz? Başıma dert istemiyorum.

— Kiminle?

Sessizlik oldu.

Malko Etyopyalı kadını inceliyordu. Çok

güzel gözleri vardı. Her şeyi yerli yerindeydi. Duruşu tuzağa düşmüş bir geyiğinki kadar çaresizdi.

— Assageth bana sizden söz etmedi.

Malko bir adım daha ileri gitmesi gerektiğini anladı.

— Jack Penny'den bahsetti mi? diye sordu.

Verdiği olumlu cevap o kadar alçak sesle söylenmişti ki, Malko duymakta güçlük çekti. Amabeit çok korkmuştu.

— Onu tanıyor muydunuz?

— Evet. Başına ne geldiğini biliyor musunuz?

Genç kadın başını salladı. Koltuğunda öyle bir büzülmüştü ki, acımaktan kendini alamadı.

Malko elini, onun parmağında tek yüzük olan esmer elinin üzerine koydu.

— Ben sadece Assageth'i bulmak istiyorum.

— Gitti, nerede olduğunu bilmiyorum, size yemin ederim.

Gerçekten çok korktuğu belliydi.

— Başına kötü bir şey mi geldi?

— Bilmiyorum.

— Onu bulmalıyım, diye ısrar etti Malko, çok önemli.

Amabeit kalktı.

— Gitmem gerekiyor. Lütfen beni bir daha görmeye çalışmayın.

Oynayabileceği bir koz daha vardı. Cebinden beş yüz dolar çıkartıp, Etyopyalı'nın çantasına attı.

Genç kadın zayıf bir sesle itiraz etti, fakat parayı geri vermedi.

— Onu arayın. Bana yardım edebileceğinize eminim.

Amabeit cevap vermeyerek başını eğdi.

— Sizi dükkânda görürüm.

— Hayır, hayır. Bu çok tehlikeli olur!

Bu sözcüğü çok sık tekrarlamaya başlamıştı.

— O halde nasıl görüşeceğiz? Evinizde mi?

— Hayır, size telefon ederim. Bana isminizi ve nerede kaldığınızı söyleyin...

Malko bir kâğıda otelin adını ve oda numarasını yazıp, dolarların yanına gönderdi. Amabeit'in gözlerinde yalvaran bir ifade vardı.

— Şimdi gidiyorum. Lüfen tekrar gelmeyin!

Malko onun bir fare gibi kaçışını izledi. Görünüşe göre doğru iz üzerindeydi. Fakat izlediği yol yine de pek güvenli gözükmüyordu.

*

**

Albay Muhammed Bazara'nın bir kadına çok ihtiyacı vardı. Birkaç saattir düşündüğü tek şey buydu. Kendisini tam formda hissediyordu. Eksik olan tek şey, elinin altında olması gereken kadındı.

Mercedes'in direksiyonunda, Elham El Makasi'nin kapısından geçti. Burası gece gündüz silahlı adamlar tarafından korunurdu. Ayrıca elektronik alarm sistemi ve projektörler de kullanılıyordu.

Cezayir Konsolosluğu'na doğru ilerledi ve Ring Caddesi'ne giderek çıkmaz bir sokağa saptı ve bir bakkalın önünde durdu.

Tek gözlü Abdül hemen yanına koştu. Bazara kulağına bir şeyler fısıldayınca geri döndü ve az sonra elinde bir paketle tekrar göründü. Adam gazeteye sarılmış paketi albaya uzattı. Bu en az yirmi yıllık bir viski şişesiydi. Karaborsadaki değeri on sekiz bin

riyalden fazlaydı. Fakat albayın dostu olan Müslüman Kardeşler'in şefi bu viskiye hiç dayanamazdı... Muhammed Bazara tekrar arabasına bindi ve birden içinde o adamla birlikte sarhoş olmak gibi bir istek olmadığını farketti.

İçgüdüsel bir hareketle Hudeyda Caddesi'ne doğru yöneldi. Kuyumcuların bulunduğu Nasır Caddesi'ne girmişti. Birçok çarşaflı kadın, bazen bir mücevhere sahip olmak için ne istenirse yapmaya hazır olabilirdi. İtalyan Konsolosluğu'nun önünde durup, biraz yürüdü.

Hiçbir sonuç alamadı. Hemen hemen bütün mücevherciler kapanmıştı. Etrafta bulunan az sayıda kadın da gruplar halinde duruyorlardı.

Tekrar Mercedes'ine binip El Tahrir Meydanı'na kadar indi. Sonra güneye doğru gidebilmek için Ali Abdül Mughni yönüne saptı. Aber Az Ozhoor'un hâlâ yanıp sönen tabelasını görünce, aklına dahice bir fikir geldi. Arabayı park edip, kapanmak üzere olan mağazaya girdi. Amabeit hâlâ orada olmalıydı. Gerçi genç kadın, mesai arkadaşı Yüzbaşı Sharjaq'ın nişanlısıydı ama yüzbaşının kendisine güveneceğini sanmıyordu. Hem böylece Albay Bazara Amabeit'in gözünü korkutmak için, bu fırsatı değerlendirmiş de olurdu.

*

**

Muhammed Bazara Haddah Sineması'nın karşısındaki kırmızı ışıkta durdu ve elini Amabeit'in bacaklarında dolaştırdı.

Amabeit gözlerini ön cama dikmişti. Albaya itiraz etmedi. Bazara biraz daha yukarı çıkarak

kalçalarını ve göğüslerini elledi. Bayıldığı iki şey vardı. Biri iri göğüslü, diri etli kadınlar, diğeri de küçük Etyopyalı gibi ufak tefek kızlardı.

Mercedes Haddah Caddesi'ni terkederek kenarlarında güvenlik binaları bulunan bir alana girdi. Burası aynı zamanda Sanaa'nın en büyük eğlence merkezlerinden biriydi. Viski su gibi akardı. Üstelik kadınlar da çarşaf giymezlerdi.

Bozuk yol yüzünden arabanın durmadan sarsılması, Amabeit'in onun tarafına düşmesine neden oluyordu. Albay en sonunda yavaşlamak zorunda kaldı. Duyduğu arzu gözlerini iyice kör etmiş gibiydi. Genç kadının elini tutarak üzerine koydu. Amabeit uysallıkla onu okşamaya başladı.

Yemenli subay aniden direksiyonu kırarak arabayı Sanaa'nın bütün ışıklarının göründüğü bir yere çekti. Zevkten çıldıracak haldeydi.

— Daha çabuk!

Amabeit elinden geleni yapıyordu. Albay az sonra göklere çıktığını hissetti. Amabeit onu bıraktı. Bazara sinirlendi.

— Bana bir mendil ver.

Amabeit aceleyle çantasını boşalttı. Bazara ışığı yakınca paraları farketti. Çok şaşırmıştı. Birden içindeki istek söndü.

— Bu dolarları sana kim verdi?

Amabeit korkudan mahvolmuş bir halde, aptalca bir şeyler mırıldandı. Albay onu ensesinden kavrayarak, sarsmaya başladı.

— Bunu sana kim verdi?

— Bir dost.

— Kim?

— Tanımıyorum.

Birden kontrol edemediği bir paniğe kapılarak kapıyı açıp dışarı fırladı.

Bazara da arabadan çıkıp, Amabeit'e yetişti.

Hiçbir şey söylemeden genç kadını tokatlamaya, sonra da tekme, yumruk indirmeye başladı. Amabeit inleyerek ve yalvararak yere yuvarlandı. Bu ülkede hiçbir hakkı olmayan bir köleden başka bir şey değildi. Albay beynine bir kurşun sıkabilir, işkence edebilir ve kimsenin bundan haberi olmazdı.

Yakınlarından bir cip geçince, Yemenli farkedilebileceklerini düşündü. Etyopyalı'yı Mercedes'e bindirip, kendi direksiyona yerleşti. Genç kadın hıçkıra hıçkıra ağlayarak, koltuğunda büzüldü.

— Bana doğruyu söyleyeceksin!

Arabayı ışıklarla donatılmış kulübün önüne park edip, Amabeit'i binanın arkasına doğru sürükledi. Orada bazı tutukluları sorguladıkları küçük bir hücre vardı. İçeride bir çarşaftan, bir vazodan ve duvarlarda ortaçağ hapishanelerinde olduğu gibi halkalardan başka bir şey yoktu.

Bazara, Amabeit'i duvara doğru itti ve ustaca hareketlerle, genç kadının ellerini halkalara geçirdi. Sonra üzerindeki elbiseleri çıkararak eline özel olarak hazırlanmış bir kırbaç aldı. Bu öylesine korkunç bir aletti ki, her vuruşta derinin bir parçasını alıp götürüyordu. Son olaylarda, Bazara ve sadık yardımcısı Yüzbaşı Sharjaq, kurbanlarını önce bununla kırbaçlamışlar, sonra da yaraların üzerine işeyerek eğlenmişlerdi.

Yemen'de galip gelenler her zaman haklı olarak kabul edilirlerdi.

— Hayır! diye bağırdı Amabeit.

İlk darbe gömleğini yırtmış, göğsünde derin bir acı bırakmıştı. Bazara tam Etyopyalı'nın karnını hedefleyerek, vurmak için kolunu tekrar kaldırmıştı ki, Amabeit bağırdı.

— Dur! Dur! Konuşacağım!

Yemenli subay kolunu yavaşça indirip, ona yaklaştı.

IV. BÖLÜM

Malko yatağına uzanıp, Andrea'nın telefonunu bekledi. Saat on olmuştu ve açlıktan ölecek gibiydi. Kendi kendine on beş dakika daha verdi. Öne Suzuki'yi alıp, Assageth'in villası etrafında dolaşmıştı. Fakat en ufak bir hayat belirtisi bile görememişti.

Telefonun keskin sesiyle yerinden sıçradı. Telefon çok uğultuluydu. Fakat yine de Macar hemşirenin sesini tanıdı.

— Hâlâ orada mısınız? Yarım saat sonra serbestim.

— Sizi alırım, dedi Malko.

Sevinçle ahizeyi yerine bıraktı. Andrea sayesinde hem Sanaa'daki Sovyet dünyası hakkında bilgi edinebilirdi, hem de yalnız yemek yemekten kurtulacaktı. Devrim Hastanesi'ne zamanında varabilmek için hemen çıktı. Andrea yirmi dakika sonra yeşil binadan fırlayıp, Suzuki'ye kadar koştu. Malko'nun hoşuna gitsin diye, seksi kıyafetinin altına siyah naylon çoraplar giymişti.

— Sheraton nerede? diye sordu Malko.

— El Kasr Caddesi'ni dümdüz devamedin. Ring Caddesi'nden sağa sapın.

Asfalt az sonra sona erdi. Yirmi dakika boyunca bozuk yol yüzünden sarsılıp durdular. Geceleyin Sanaa güzel bile sayılabilirdi. Sheraton tabelası dağa yapıştırılmış gibiydi. Otelin içiyse ayrı bir dünyaydı. Merdivenlerden gelen müzik sesi, lobiye kadar ulaşıyordu.

— İşte burası, dedi Andrea.

Kabare tipi bir lokantaydı. İçerisi Araplar ve Japonlar'la doluydu. Dip taraflarda bir masa buldular. Sahnede heykel gibi nefis bir yaratık belirdiğinde, siparişlerini henüz vermişlerdi. Kadın vücudunu sımsıkı saran gümüş rengi lasteks bir tulum giymişti. Sapsarı saçları omuzlarına dökülüyor pırıl pırıl parlayan fermuar göğüslerini ortaya çıkarıyordu. Elinde mikrofon, İngilizce bir şarkı okumaya başladı.

— Adı Elvira Ploesti. Romanya'dan geldi, diye fısıldadı Andera Malko'nun kulağına. Güzel, değil mi?

Yemenliler böyle bir kadın görünce deliye dönüyorlardı herhalde... Şarkıcı sahneden inip, masalar arasında dolaşmaya başladı. Az sonra Malko'nun önünde durup, kalçasını çıkararak, boğuk bir sesle "New York, New York" şarkısını okudu. Yüzü ilk bakışta insana, sıradan bir yüz gibi geliyordu. Kocaman bir ağzı, soluk renkli gözleri vardı. Fakat bakışlarıyla karşılaşınca, Malko şok geçirdi.

Elvira Ploesti'nin hatları ne kadar yavansa bakışları da o derece baştan çıkarıcıydı. İnsan ona bakınca içine sıcak bir duygunun yayıldığını hissediyordu. Sonra genç kadın yüzünü çevirdi ve bir başka masaya yöneldi. Andrea iç geçirerek, şampanya bardağını boşalttı.

— İçki içmek harikâ bir şey! Sheraton, Sanaa'da gelinebilecek tek yer.

— Yemenliler bu konuda çok mu titiz davranıyorlar?

— Yo, kendi evlerinde değil! dedi Macar kadın. Hastanede bile içki içmekten kaçınmı-

yorlar. Üstelik bütün yerel eğlencelerde, alkol su gibi akar. Fakat hiçbir zaman toplum içinde içilmez.

Sarışın şarkıcı, programını bitirince perdenin arkasında kayboldu.

— Sanaa'da ne iş yapıyorsunuz? diye sordu Andrea az sonra.

— Petrol.

— Hunt mu?

— Doğru

En azından numaralarından biri iyi işliyordu. Genç kadın birbiri ardına sorular yöneltmeye devam ediyordu. Neyseki dersini iyi öğrenmişti. Malko birden genç kadının gerçekten hemşire olup olmadığını merak etti. Kurnazca hareket edişi insanı şüphelendirmeyecek gibi değildi.

Çiftler dans etmeye başlamışlardı. Az sonra onlar da piste çıktılar ve Andrea, Malko'dan hoşlandığını açıkça belli etti. Ona sürtünerek sarılması yeterince açık bir mesajdı. Yüzünü Malko'nun omuzuna gömmüştü. Ne yazık ki masalarına döndüklerinde, genç kadın saatine bakıp hayretle gözlerini açtı.

— Aman Allahım! Gitmem gerekiyor. Yarın saat altıda kalkacağım.

Yine de gitmeden önce şampanya şişesini bitirmeyi ihmal etmediler. Dışarıda hava serindi. Suzuki'ye girdiklerinde, Malko Andrea'yı kendine çekerek öptü. Genç kadın da yumuşakça ona karşılık verdi, fakat sonra geri çekildi.

— Buralarda bekçiler dolaşır. Skandal çıksın istemiyorum.

Malko arabayı hareket ettirdi. Japon

Elçiliği'nin hizasına geldiklerinde, Andrea Malko'ya döndü:

— İşte orada. Kırmızı ışıktan sonra.

Gösterdiği dört katlı, modern bir binaydı.

Birlikte, her taraftan rüzgar alan girişe daldılar. Andrea buzlu camlı bir kapının önünde durup, Malko'ya döndü.

— Burada ayrılıyoruz.

Malko'nun buna pek niyeti yoktu... Onu tekrar kucaklayıp, kapıya yasladı. Andrea ellerinin altında kıvrılıp bükülüyordu. Yine de az sonra Malko'dan uzaklaştı.

— Görülmemeliyiz. Bazen bekçiler dolaşıyor. Görüşürüz.

— Sizinle gelemez miyim? diye teklif etti Malko.

— Hayır.

— Siz Taj Sheba'ya gelin.

— Olanaksız, geceleri bile çevrede hafiyeler dolaşıyor.

Anahtarı kilide sokup kapıyı itti. Malko, o daha kapıyı kapatmaya fırsat bulamadan, içeri kaymayı başarmıştı. Basamakları tırmanmaya başlayan Andrea, arkasına döndü.

— Siz delisiniz.

İçerisi karanlıktı. Malko onu belinden kavrayarak kendine iyice bastırdı.

— Sizden ayrılmak istemiyorum, dedi.

Genç kadın bir basamak üstte olduğundan karınları aynı hizadaydı.

— Gitmeniz gerekiyor, diye iç geçirdi Andrea sesindeki kararlılığı yitirmiş bir halde.

Yine de ondan kurtulmaya çalışmıyordu. Dudakları birbirine değdi. Malko yavaş yavaş, küçük dil darbeleriyle genç kadının dudaklarını

araladı ve Andrea sıkılganlıkla onun öpücüğüne karşılık verdi.

Malko yavaşça genç kadının vücudunu keşfetmeye koyulmuştu. Göğüslerini, sonra karnını okşadı. Andrea önce buz gibi hareketsizdi. Sonra dayanamayarak, zevkle kıvrılıp bükülmeye ve Malko'yu okşamaya başladı.

Malko, onun artık gitmeyeceğini bilerek, işine devam etti. Sevişmeleri gitgide daha dayanılmaz bir hal alıyordu. Merdivende iki sarhoş gibi sallanıp duruyorlardı.

— Eve çıkalım, diye mırıldandı Malko.

Andrea cevap vermek yerine iki eliyle Malko'yu kavrayarak, kendine doğru çekti.

Duyulan tek ses soluk alıp verişleri ve kumaş hışırtılarıydı.

— İki aydır sevişmiyorum. Bundan yararlandınız...

— Siz de, dedi Malko neşeyle. Umarım gelecek sefere, daha rahat bir ortamda oluruz.

— Güzeldi, dedi Andrea rüyadaymışçasına. Fakat birbirimizi bir daha ne zaman görebileceğimizi bilmiyorum. Size telefon ederim. Şimdi gerçekten gitmem gerekiyor...

Malko'yu dudaklarından hafifçe öperek, merdivenleri tırmanmaya başladı...

Malko yatışmış ve moralı düzgün olarak dışarı çıktı. Yemen sürprizlerle dolu bir ülkeydi. Böyle sürmesini dilemekten başka şey gelmiyordu elinden.

*
**

Malko, göğsünde bir demet "kat" yaprağı tutan Yemenli'yi çiğnememek için, ani bir hareketle direksiyonu kırdı. Kuveyt-Yemen

Realty Co'nun kapısından geçerek, Suzuki'sini Hunt için ayrılmış park yerine çekti. Sonra yürüyerek CIA bölge şefinin bungalovuna gitti. Birkaç Amerikalı teknisyen bungalovun verandasında kâğıt oynuyorlardı.

Oswald Byrnes, onu buruk bir gülümsemeyle karşıladı.

— Endişelenmeye başlamıştım. Etyopyalı kadınla olan görüşmeniz iyi geçti mi?

Malko, Filipinli sekreterin getirdiği berbat kahveyi içerken, Andrea ile olan karşılaşması da dahil olmak üzere ayrıntılı bir rapor verdi. Sekreterin kahveleri getirirken Malko'ya gülümsemesi, Byrnes'ın gözünden kaçmamıştı.

— Corazon'un hoşuna gittiniz, dedi. Fakat Macar kadınla olan ilişkinizin pek sevindirici olmadığını söylemeliyim. Hemşireler bilgi edinmek için Yemenliler'le evlenmekten başka, Sovyetler'in gözüne ilginç görünen yabancıları da elde etmeye çalışırlar.

— Olabilir, dedi Malko. Buna rağmen, ben de ondan bazı şeyler elde edebilirim.

Oswald Byrnes'ın yüzü asıldı.

— Artık bu tür casuslarla işimiz bitti, dedi kuru bir sesle. Burada bulunmanızın nedeni o kız değil. Üstelik Jack Penny'nin başına gelenleri biliyorsunuz. Bu tür kızların size verebilecek ilginç haberleri hiçbir zaman olmaz.

— Çok iyi, dedi Malko.

Oswald Byrnes kâğıtlarını karıştırdı.

— Ali Nasır birkaç gün sonra burada olacak, dedi. Ona biraz silah vereceğime söz verdim. Etyopyalı kadından gelecek haberi beklerken, bu işle de siz ilgileneceksiniz.

— Nasıl?

— Size, bu işte güvendiğim ve sorunumuzu rahatlıkla çözebilecek birini tanıştıracağım. Zaghlool Mokha adında, bana daha önce de birkaç konuda yardımcı olmuş zengin bir Yemenli.

— Ne zaman tanışacağız?

— Hemen. Ona haber göndereceğim.

— İyi, dedi Malko. Ben otele dönüyorum. Burada daha fazla kalmama gerek yok.

Adı hoparlörden anons edildiğinde, Malko havuzun kenarında güneşleniyordu.

Bu Oswald Byrnes olmalıydı. Ya da Andrea.

— Buyrun.

— Bay Linge? Ben Amabeit.

Birden kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

— Bir şeyler öğrenebildiniz mi?

— Belki. Sizinle hemen görüşebilir miyiz?

— Nerede?

— Nasır Caddesi'nde, El Romani'nin dükkânı önünde Askeri Müze'nin yanında.

— Beş dakika sonra oradayım, dedi Malko.

Çabucak giyinerek, Suzuki'sine atladı ve koltuğun altındaki tabancanın, hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol etti. Bu randevu bir tuzağa benzemese de, tedbirli olmalıydı. Nasır Caddesi günün bu saatinde tam bir karmaşa içindeydi. Yol tek yönlü olduğundan, daracık sokaklardan dolaşarak ilerlemek zorunda kaldı.

— Tam El Tahrir Meydanı'na geldiğinde, El Romani'nin tabelasını gördü. Arabayı durdurduğunda saçağın altından çarşaflı bir kadın çıkarak kapıya doğru yaklaştı.

— Binebilir miyim?

— Bu gizlilik neden? diye sordu Malko bir süre sonra.

— Kimse sizinle görüştüğümü bilmemeli, dedi. Haydi, hareket edin.

Malko onun dediğini yaparak, El Tahrir Meydanı'ndan çıktı. Amabeit onu postanenin karşısında durdurdu.

— Ben burada ineceğim, dedi. Sizi görmek istiyordum, çünkü Assageth'in nerede olduğunu biliyorum.

V. BÖLÜM

Malko sevinç içindeydi. Beş yüz doları boşa gitmemişti. Assageth'i bulurlarsa, Jack Penny cinayetindeki esrar da aydınlanırdı.

— Nerede o? diye sordu.

— Hudeyda'da. Olanlardan sonra, Sanaa' dan kaçtı. Çok korktu. Şimdi Ambassador adlı bir otelde çalışıyor. Fakat oraya kesinlikle telefon edilmemesi gerekiyor. O da sizi görmek istiyor. Biraz acele edin, çünkü Asmara'ya giden bir gemiye yetişecek.

— Ambassador nerede?

— Hudeyda'ya varınca soldaki ilk bina. Modern bir otel. Assageth resepsiyonda çalışıyor. Artık dükkâna gelmeyin, başımıza iş açılabilir. Arkadaşım çok kıskançtır.

Suzuki'den indi ve postanenin önündeki kalabalığa karışarak, gözden kayboldu. Malko'ya başka soru sormak için fırsat bile bırakmamıştı.

Malko, Al Mughni yönüne saparak, otele döndü. Taj Sheba'ya geldiğinde, harita üzerinde Hudeyda'nın nerede olduğuna baktı. Batı sahilinde, dağların öbür tarafında, aşağı yukarı üç yüz kilometre uzaklıktaydı.

*

**

—Bu iş hoşuma gitmiyor, dedi Oswald Byrnes. Özellikle yalnız gitmeniz. Fakat reddetmek için de aklıma bir bahane gelmiyor. Amabeit'in anlattığı hikâye mantıklı görünüyor. Yalnızca,

bu yüzden nerdeyse ülkenin yarısını dolaşmış olacaksınız.

— Tuzak olabileceğini mi düşünüyorsunuz? Beni Sanaa'da tuzağa düşürmeleri daha kolay olurdu.

— Hem evet, hem hayır. Eğer cinayet aşk uğruna işlendiyse, tehlikede değilsiniz demektir. Eğer işin içinde başka bir iş varsa, Bazara bile Sanaa'da iki ajanı birden öldürmeye cesaret edemez. Böylesi onun için daha emniyetli olur.

Çok cesaret vericiydi doğrusu...

— Öte yandan, diye ekledi Byrnes, Hudeyda'da çok sayıda Etyopyalı bulunduğu da bilinir.

— Oraya ne kadar zamanda gidebilirim?

— Beş saati gözden çıkartmalısınız. Dağın etrafından dolaşmak çok zaman alıyor. Yol kamyon dolu, fakat yine de düzgün bir yol.

— Hemen gideceğim, dedi Malko.

— Hayır, diye itiraz etti Oswald Byrnes. Yarın sabah çok erken hareket edersiniz. Gece dönmenizi istemiyorum. Karayollarında yapılacak kontroller için, izin almanız gerekiyor. Turizm Bürosu'na uğrayın. Bir sorunla karşılaşmazsınız, hemen hallederler. Yanınıza birkaç demet "kat" yaprağı alın. Yollardan rahat geçmenin en iyi yolu budur. Ve son olarak, mutlaka geri dönün.

Malko'nun da niyeti buydu zaten.

Şu değerli izin kâğıdını alabilmek için, hemen As El Tahrir Meydanı'na gitti. Kendi kendine bu yolculuk için yanına Andrea'yı da alıp alamayacağını düşünüyordu. Üstelik yalnız olmaması, diğerlerinin kötü niyetlerini

gerçekleştirmekten alıkoyabilirdi. Genç kadının zevklerinden ve alışkanlıklarından habersizdi. Devrim Hastanesi'nden arayarak, dikkatleri üzerine çekmek de istemiyordu.

İznini alır almaz, hemen Taj Shaba'nın havuzuna gitti. Andrea orada değildi. Malko, bütün yasaklamalarına rağmen, onu evinden, arayabileceğini düşündü.

Önceki gece genç kadını bıraktığı binayı kolaylıkla buldu.

Ne yazıkki, seviştikleri merdiven aralığına açılan kapı, kilitliydi. Üzerinde sadece numaralar yazılı olan zilleri gördü. Andrea'nın hangi katta oturduğunu bile bilmiyordu. Rastgele zillerden birine bastı. Kimse cevap vermedi. Bir başkasını denedi. Yine cevap gelmedi. Üçüncüsüne bir erkek çıktı. Sonunda dördüncüde içkili bir kadın sesi duyuldu. Malko hiç konuşmamayı tercih etti.

Birden arkasında birinin varlığını hissetti ve başını çevirdi. Bu, elinde sebze dolu bir torba tutan, gözlerinde hiç de sevimli bir ifade olmayan, soluk tenli, garip bir kadındı. Kadın küçük, kara gözleriyle Malko'yu şöyle bir süzdükten sonra, kötü bir İngilizceyle sordu.

— Ne istiyorsunuz?

Malko hemen bir şeyler uydurması gerektiğini anladı.

— Bay Saraj?

— Yok!

Onu neredeyse iterek kapıyı açıp, arkasından tekrar kapattı. Merdivenlerden çıkarken, bir yandan da Malko'nun ne yaptığını kontrol ediyordu.

Malko geri çekildi. Bu komik yaratık,

Andrea'nın arkadaşlarından biri olmalıydı. Suzuki'ye bindi. Biraz vakit öldürmesi gerekiyordu.

Aradan hemen hemen bir saat geçti. Tam karşısında bir otobüs durup, üzerinde kot pantolonuyla Andrea yandaki bakkala girdiğinde, Malko cesaretini kaybetmek üzereydi. Genç kadın tekrar dışarı çıktığında, Malko'yla burun buruna geldi. Genç Macar önce çok şaşırdı, sonra gülümsedi.

— Burada ne arıyorsunuz?

— Sizi görmeye geldim.

— Eve döneceğimi nereden bildiniz?

Bakışları soru doluydu.

— Bilmiyordum, dedi Malko. Niçin sordunuz? Önemli mi bu?

— Aslında nerede oturduğumuzu kimseye söylememiz gerekiyor. Sizin yüzünüzden Yemen'den gönderilebilirim, diye ekledi acı bir sesle.

— Gerçekten üzgünüm, dedi Malko içtenlikle. Size yarın sabah benimle Hudeyda'ya gelmenizi teklif etmeye gelmiştim. Yolun çok güzel olduğunu söylüyorlar.

Mavi gözlerde önce bir ışık yanar gibi oldu, fakat sönmesi uzun sürmedi.

— Sanırım bu olanaksız dedi. Çalışıyorum. Şimdi eve gitmek zorundayım. Hoşçakalın.

Kaçarcasına uzaklaştı.

Malko üzgün bir halde arabasına döndü.

*

**

Hoparlörden adının okunduğunu duyduğunda, Taj Sheba'nın havuzu kenarında son dakikalarını harcıyordu.

— Malko!

Malko'nun kalbi birden sevinçle çarpmaya başladı: bu Andrea'ydı.

— Evet?

— Üzgünüm, dedi. Biraz evvel çok sinirliydim. Elçiliğimizin talimatına harfi harfine uyumak zorundayız. Yemenliler bütün yabancı kadınlara orospu gözüyle bakıyorlar. O yüzden de, şüpheleri üzerimize çekmemek için, çok katı kurallar uyguluyoruz.

— Anlıyorum, dedi Malko. Unutalım bunu.

— Yarın için işimi ayarladım, dedi çabucak. Haftada bir gün dinlenme iznimiz var. Tabii davetiniz hâlâ geçerliyse. Geldiğimden beri Sanaa'dan hiç çıkmadım.

Malko bir anda Oswald Byrnes'ın uyarısını hatırladı. Andrea'nın birden fikir değiştirmesi, gerçekten şüphe uyandırıyordu. Eğer karşı tarafın ilgisini çekiyorsa, Andrea'dan ilişkilerini ilerletmesini istemiş olabilirlerdi. Birden bir hüzne kapıldı. Bu meslekteyken, her zaman tetikte olmak zorundaydı. Bazen normal bir yaşamı çok özlüyordu.

— Memnuniyetle.

— O halde El Tahrir Meydanı'ndaki müzenin karşısında, otobüs durağında buluşalım, dedi Andrea.

— Saat yedi. Çok mu erken?

— Mükemmel. Eğer Yemenli arkadaşlarınız varsa, bundan bahsetmeyin. Hastanedeki Yemenli doktorlar, hep çıkma teklif ediyorlar.

— Söz veriyorum...

Telefonu kapattı ve Andrea'nın gelmesinin yararlarını ve zararlarını tartmaya çalıştı. Güvenlik nedenlerinin dışında, Andrea ile

olması ne zaman nerede, olduğunu ispat edebilmesi açısından yararlı olacaktı. Ayrıca yanında bir kadın olunca, masum turistlerden ayırt edebilmesi zordu. Fakat Assageth ile randevusu vardı... Bunu oraya gidince halletmeye karar verdi. Bir iş bahane edip, onu bir süre yalnız bırakırdı.

Bu tehlikeli bir kedi-fare oyunundan farksızdı. Yemen'e geldiğinden beri, kendini bir mayın tarayıcısı gibi hissediyordu. Her an havaya uçma olasılığı vardı, ama yine de görevine devam etmek zorundaydı.

*

**

— Ne kadar güzel! dedi hayranlıkla Andrea.

An Nabi Dağı'nın ilk virajlarını almaya başlamışlardı. Dağ heybetli bir şekilde yanlarında yükseliyordu. Renkler şaşırtıcıydı. Açık kahverengiden, menekşe rengine kadar, toprağın her türlü rengine rastlamak olasıydı. Asfalt yol kayalar arasında yok olmuş gibiydi.

Suzuki'nin arkasına daha yeni toplanmış "kat" yaprağı yığmışlardı. Zaten ilk kontroldan da, bu sayede kolaylıkla sıyrılabilmişlerdi.

Malko yavaş yavaş ilerleyen kamyonu geçmek için, gaza bastı. Hemen ardından bir Land Cruiser hızla Suzuki'yi solladı. Açık camlarından silahları ve türban takmış adamları görmeye fırsat bulabildi. İşte gerçek Yemen buydu. Andrea vücudunu sımsıkı saran kot pantolonu ve göğüslerini ortaya çıkartan bluzuyla harika görünüyordu.

Malko elini bacağına koyduğunda, genç kadının dudakları baştan çıkarıcı bir gülümse-

meyle kıvrıldı. Yemen köyleri herkesin bir aile gibi yaşadığı, kare şeklindeki inşa biçimleriyle kalelere benziyorlardı. Gökyüzü masmaviydi. Malko kendini çok iyi hissediyordu. Yine de, iki saat evvel arabasına yerleşmeden önce, tabancasının yerinde olup olmadığını kontrol etmişti.

Andrea çok masum görünüyordu. Oswald Byrnes'a onu da yanına aldığından bahsetmemişti. Jack Penny'nin de, kurdun ağzına aynı şüphelerle atıldığını düşündü.

— Bakın! diye bağırdı Andrea şaşkınlıkla.

Yolda, omuzunda bir Kalaşnikof'la yürüyen adamı gösteriyordu... Karşılaştıkları herkesin silahı vardı. Üstelik kılıca benzer geleneksel bıçaklarını da yanlarından ayırmıyorlardı. Bazıları göğüslerine fişeklik geçirmişti. Malko dikiz aynasına baktı. Birkaç kilometredir arkasında bir Toyota Land Cruiser vardı. Çok daha güçlü bir araba olmasına rağmen, onları sollamaya yanaşmamıştı. İçgüdüsel bir hareketle koltuğun altındaki tabancayı elledi. Andrea, hiçbir şeyden endişe etmeden gözlerini manzaradan ayıramıyordu.

Yol gitgide vahşileşiyor ve güzelleşiyordu. Sonunda sol tarafta kare şeklinde, yüksek evler belirdi. Andrea haritaya baktı.

— Burası Manakhah olmalı, dedi. Şimdi vadiye iniyoruz.

Uzakta, batıda, Tikama ovası kolaylıkla seçilebiliyordu. Hudeyda bu ovanın kenarında kurulmuştu.

Suzuki vadiden aşağı inmeye başladı. Tam Manakhah'ın karşısındaki benzin istasyonunu geçtiklerinde, büyük bir kamyon da aynı yolu

takip etmeye başladı.

Malko virajlarla dolu yoldan bütün dikkatini direksiyona vermek zorundaydı. Birden yanında gri bir gölge belirdi. Land Cruiser, sonunda onları geçmeye karar vermişti. Camlar renkli olduğundan, içeridekileri göremedi.

Vadiden inmek insanın nefesini kesiyordu. Yol dinamitle açıldığından, kayalar arasında sıkışıp kalıyorlardı.

Bir viraj döndüklerinde Malko ani bir fren yapmak zorunda kaldı. Gri Toyota Land Cruiser oradaydı. Önce, yolun ortasında durduğunu sandı. Ama sonra arabanın çok yavaş da olsa ilerlediğini farketti.

Korna çalarak, Land Cruiser'ı geçmeye yeltendi. Birden Land Cruiser da aynı yöne kayınca çarpışmaktan kıl payı kurtuldu. Dişlerinin arasından küfrederek, arabanın sağından geçmeyi denedi. Toyota'nın şoförünün niyeti neydi acaba? Bir kez daha korna çalarak, öne atıldı. Aynı anda Land Cruiser, zaten dar olan yolun tam ortasına geçti.

Kuvvetli bir motor sesi duyunca, Malko dikiz aynasına baktı. Az önceki kamyon tam arkasındaydı.

Birden kalbi hızla atmaya başladı: bu basit bir sürücü hatası değildi.

Bir tuzak hazırlandığı belliydi.

VI. BÖLÜM

Koca kamyon, yokuşu son hızla inerek, gitgide yaklaşıyordu. Suzuki neredeyse Land Cruiser ile kamyon arasında sandviç olmak üzereydi. Malko hızını artırarak Land Cruiser'a yaklaştı. Farları öndeki arabanın arkasına çarpıp paramparça oldu. Öndekileri atlatabilmesi olanaksızdı. Toyota, Suzuki'den iki kat daha güçlü bir arabaydı.

Andrea bir çığlık kopardı:

— Ne yapıyorsunuz?

— Kamyon! dedi Malko. Bizi ezmeye çalışıyorlar.

Andrea arkasına bakınca, kendilerinden sadece birkaç santim uzaklıkta olan kamyonu gördü. Suzuki, yanında ufacık kalıyordu. Malko ve genç kadın birden koltuklarına yapışır gibi tutundular. Kamyon Suzuki'nin arkasına girmişti bile.

Malko soğukkanlılığını kaybetmedi. Biraz zaman kazanmaları gerekiyordu. Virajlı yol otuz kilometre devam ettikten sonra, Kızıldeniz'e kadar düz olarak devam ediyordu. Malko bir direksiyon darbesiyle Land Cruiser'ı solundan geçmeyi denedi.

Kamyon da hızını artırarak, kayalıklarla Suzuki arasına girmeye çalıştı. Böylece Malko'yu sıkıştırıp, uçurumdan yuvarlayabilirdi. Malko tam zamanında arabayı yolun ortasına çekebildi, fakat bu arada farlar da yerinden uçup gitti. Andrea bir çığlık daha atmaktan

kendini alamadı.

— Bizi öldürecekler!

Korkudan deliye dönmüş bir halde, iki elini ön panele dayamış, durmadan arka tarafa dönüp bakıyordu.

Önlerindeki Land Cruiser birden hızlandı. Malko sevinmeye bile zaman bulamadan, arabanın şoförü ani bir fren yaparak arabayı yüz metre ilerde, yolun ters tarafına çevirdi. Bütün kapılar açıldı ve aynı anda arabanın içindekiler yere atladı.

Tuzak gitgide kapanıyordu. Kamyonun sesi arkalarından hiç eksilmiyordu. Malko elleri ter içinde kalmış bir halde, bir kurtuluş çaresi aradı. Tek bir çıkış yolu görünüyordu.

— Sıkı tutunun! diye bağırdı Andrea'ya.

Yolun yan tarafına geçerek, sanki yokuşu tırmanacakmış gibi yaptı. Suzuki birden yavaşladı. Malko Toyota'nın tam önüne gelince, hızını artırıp ön tarafıyla öteki arabaya vurdu. Suzuki sarsılmaya başladı, fakat koca Toyota Land Cruiser da, Suzuki'nin çarpmasıyla asfaltta kaymaya başladı. Tam zamanıydı: Kamyon homurtular çıkararak peşinden geliyordu. Malko birkaç santimetre daha kazandıktan sonra, kayalarla Land Cruiser'ın arasına, ustaca sokulmayı başardı. Suzuki'nin aynası şangırtıyla yerinden kopmuş ve sol kapısı içeri göçmüştü. Buna rağmen, Malko geçmeyi başardı. Geçerken Land Cruiser'daki adamların çarpışmadan zarar görmemek için, yoldan koşarak tepeye tırmandıklarını gördü.

Kamyonun kornaya basmasıyla, Malko yerinden sıçradı. Ağır vasıtanın durmak için yeri yoktu. Malko, dikiz aynasından kamyo-

nun bütün gücüyle Toyota'ya çarptığını gördü.

Çarpışma korkunç oldu. Land Cruiser'ın ön camı patladı ve araç yan devrildi. Az sonra arkadan bir alev sütunu yükseldi. Kamyon geri çekildi ve tekrar öne fırlayarak alevler içindeki arabayı, yolun yan tarafına sürüklemeyi başardı.

— Aman A[illegible]m! dedi Andrea hayretler içerisinde.

Kamyon durmuştu. Land Cruiser'dan kurtulanlar kamyonun önüne geçtiler.

Kamyonun güçlü kornası savaş çığlığını andırıyordu. Koca araç tekrar yola koyuldu ve Suzuki'ye yetişti.

Malko korkuyu vücudunun her hücresinde hissediyordu. Kamyon boş olduğundan, Suzuki'den çok daha hızlı gidebilecek güçteydi. Virajlarda onu atlatabilirdi, fakat düzlüğe çıktıklarında kolayca yakalanır ve yok olur giderlerdi.

Andrea korkuyla Malko'ya baktı. Yüzü bembeyaz olmuştu. Başını sallayarak, mırıldandı:

— Anlamıyorum, ne...

— Beni öldürmek istiyorlar! dedi Malko. En iyisi sizin inmeniz. Aksi halde sizin de başınız derde girer. Daha sonra, her şey yolunda giderse, geri dönüp sizi alırım.

Genç kadın şimdi daha da korkmuşa benziyordu.

— Hayır, hayır, burada yalnız kalmak istemiyorum.

— Geçecek ilk arabayı durdurursunuz.

— Hayır.

Malko ısrar etmedi. Konuşurken biraz

yavaşlamışlardı, kamyon yaklaşıyordu. Düz yoldan yararlanarak gaza sonuna kadar bastı. Kilometre saati 110'u gösteriyordu. Kamyon virajdan çıktı. Dizel motorundan yükselen homurtu, Malko'ya matem çanları gibi geliyordu. Düz yolun sonuna geldiklerinde elli metre kadar daha yaklaşmıştı.

Yine keskin virajlar başlamıştı. Suzuki'nin ince lastikleri, bozuk yola dayanamayıp, patlayacak diye, Malko'nun ödü kopuyordu. Virajları aldıkça, Andrea ona doğru eğiliyordu. Genç kadının artık hiç sesi çıkmıyordu. Dağa doğru tırmanan ince yolu görünce, biraz arabadan inip, yürüyerek devam etmeyi düşündü. Fakat rakiplerinin silahlı olduğunu hatırladı. Andrea da, o da üç adım bile atmaya fırsat bulamadan vurulurlardı.

Arkadaki motor gürültüsü ve korna sesleri, acımasızca yaklaşıyordu. Kamyonun şoförü, altındaki ağır vasıtaya rağmen, kontrolu hiç kaybetmemişti.

Malko yokuşa zorlukla tırmanan bir kamyoneti solladı. Virajlar şimdi daha azdı ve kamyon, iyice yaklaşmaya başlamıştı. Yan taraftaki kayalar yine aynı derecede yüksekti. Öbür tarafsa uçurumdu.

Kamyon saldırıya geçtiğini ilan etmek ister gibi, uzun uzun korna çaldı. Aradaki mesafe yine elli metreye kadar inmişti. Malko ter içinde direksiyona yapışarak, yanlış bir manevra yaptığında başlarına gelecekleri düşünmemeye çalışıyordu. Daha kendisini öldürmek isteyenlerin yüzlerini bile görmemişti.

— Sola! diye bağırdı Andrea. Bir köy var!

Malko başını çevirince aşağıda kareşeklinde-

ki evleri farketti. Oraya varmayı başarabilirlerse rahat bir soluk alabilirlerdi. Gaza iyice yüklenerek arayı biraz daha açtı. Kamyonun homurtusu, kulaklarında uğulduyordu. Sonunda bir virajı daha geçtikten sonra, köye giden düz yolun girişine ulaştılar. Birden Malko hayretle bir çığlık atmaktan kendini alamadı. Bugün kötü bir günlerinde olmalıydılar: Bir sürü araç, köye giden tek yolu kapatmıştı.

Dikiz aynasına bir göz attı. Kamyon bütün hızıyla virajdan çıkmıştı. Köyün girişine sadece birkaç yüz metre kalmıştı. Malko etrafına şöyle bir bakındı. Hiçbir kaçış yolu yoktu. Önlerinde on, on beş kişi bozuk bir arabayı itiyorlardı. Kendisi fren yapsa bile, kamyon onları nasılsa havaya uçururdu.

Malko birden sağ tarafında kayaların arasında dik bir patika gördü. Bu, yarım kalmış bir yol inşaatı olmalıydı.

Malko tüm gücüyle, direksiyonu sağa kırdı. Tekerlekler bozuk yola girince altındaki araba dağılacak gibi sarsılmaya başladı. Başını ön cama çarpmamak için direksiyona sımsıkı yapışmıştı.

Araba, o inanılmaz yokuşu ümitsizce tırmanmaya başladı. Tekerler döndükçe, çakıl taşları oraya buraya savruluyordu. Suzuki beceriksiz bir sinek gibi, toz duman içinde, biraz daha ilerledi.

Sonra motor sustu.

Gökgürültüsüne benzeyen homurtu, hâlâ arkalarındaydı. Kamyon, yokuşu hızla inmeye koyulan Suzuki'nin tamponu hizasındaydı. Lastikler tekrar yolu bulduğunda, Malko ve Andrea'nın başları tavana vurmuştu.

Otuz tonluk kamyon, bozuk arabayı itmeye çalışan zavallıları ezerken, Malko da yepyeni bir otobüsün arkasına sokuldu.

Az sonra mosmor bir halde, kontağı kapattı.

Bir süre hiçbir ses duyulmadı. Sonra bağırıp çağırışmalar her yanı sardı. Etrafta ne kadar insan varsa, kaza yerine koştu. Malko önce, bunun sadece yaralıları kurtarmak için olduğunu zannetti.

Kamyonla diğer araç arasında kalmış insanların bulunduğu yerden, korkunç çığlıklar yükseliyordu.

Malko Suzuki'den inip, onlara doğru yaklaştı. Köylüler beceriksizce, yaralılara yardım etmeye çalışıyorlardı. Sonra kalabalık korkunç bir öfkeye kapıldı. Türbanlı adamlar kamyona saldırıya geçtiler. Düzinelerce el kapıya yöneldi ve hâlâ şaşkınlıkla bakan şoförü dışarıya çıkarttı.

Adamı yolun kenarına kadar çektiler. Bir yandan küfrediyorlar, bir yandan da dövüyorlardı. Az önce bir koyun kesmiş olan kasap, linç edilmek üzere olan adama doğru baltasını sallamaya başladı. Küfürler arasında, baltayı şoförün başına indirdi ve kafatasını ikiye böldü.

Köylülerin öfkesi yine de dinmemişti. Bu kez kamyona yönelerek, aracı parçalamaya koyuldular. İçerideki diğer iki yolcuyu da dışarı çıkardılar.

Köylülerden biri kocaman bıçağını kınından çekerek, adamlardan birinin göğsüne sapladı. Üçüncünün desonu, diğer iki arkadaşınınkinden farklı olmadı. Köylüler sonunda sakinleştiler.

Heyecan dindikten sonra hepsi, hâlâ inleyen yaralılara yardıma koştular. Güneş çevreyi cehennem gibi kavuruyordu. Bütün bunlar olup biterken, Andrea iliklerine kadar titreyerek, Malko'ya sarılmıştı. Kimse onlarla ilgilenmemişti. Malko yavaşça alnındaki teri sildi.

— İyi kurtulduk! dedi.

Andrea'nın sinirleri iyice bozulmuş, başını ellerinin arasına almış ağlıyordu. Köylüler, kamyonun arkadaşlarını ezmesine, biraz da onların tepeye tırmanmalarının neden olduğunu anlamamışlardı. Birden Andrea ile bakışları karşılaştı ve genç kadın Malko'nun kollarına atıldı.

— Hayatımı kurtardınız! diye mırıldandı.

Aynı zamanda kendi hayatını da kurtarmıştı. Artık gitmeleri gerekiyordu. Az sonra Andrea'nın ağlaması dindi. Bakışları sabitleşmiş, tir tir titremeye başlamıştı. Malko elini onun bacağına dayadı:

— Korkmayın, dedi. Hepsi geçti.

*

**

Yol şimdi Kızıldeniz'e kadar dümdüz uzanıyordu. Sonunda Hudeyda'ya ulaştılar. Sıcak dayanılmaz bir hal almıştı. Hem ağır, hem de nemli bir hava vardı. Andrea biraz sakinleşmiş, gözlerini yarı yarıya kapamış, koltuğunda uyukluyordu.

— Hiç de güzel bir yer değil! dedi.

Yolun iki yanında kötü inşa edilmiş, modern binalar yükseliyorlardı. Malko sol tarafta, Ambassador tabelasını farketti.

— Biraz dinlenelim, diye teklif etti.

Andrea itiraz etmedi. Birlikte otele girdiler.

İçerisi leş gibi küf kokuyordu. Boş olan barın sinsi bir görünüşü vardı. Malko uyuklayan barmene portakal suyu ısmarladı.

— Kendimi iyi hissetmiyorum, dedi birden Andrea... Bayılacak gibiyim.

Malko bir oda tutup, genç kadını dinlenmesi için yalnız bırakarak, haber peşine düştü. Yüz riyal, kapıcının dilinin çözülmesine yetmişti.

Hayır, Assageth adında kimseyi tanımıyordu. Ne böyle bir müşteri olduğunu, ne de bu isimde birinin otelde çalıştığını duymuştu. Bu mevsimde otel boş olurdu.

Malko ısrar etmedi. O tuzağı hazırlayanlar, Hudeyda'ya varabileceğini düşünmediklerinden burada bir ayarlama yapma gereğini duymamışlardı... Aynı kişilerin Jack Penny'nin katilleri olduğundan emindi.

Acınacak haldeki Suzuki'yi kontrol edip, motorun bir zarar görmediğinden emin olduktan sonra, odaya çıktı.

Andrea çırılçıplak çarşafların üzerine uzanmıştı. Uyuyor gibiydi. Malko da bir duş alıp, onun yanına uzandı.

Genç kadın gözlerini açıp, Malko'ya sokuldu. Uzun süre hiç hareket etmeden, sessiz kaldılar. Sonra Malko, her tehlike sonrasında olduğu gibi müthiş bir arzuya kapıldı.

Onun aklından geçenleri anlayan Andrea, merdivenlerde ilk seviştiklerinde olduğu gibi, yavaşça okşamaya başladı. Birleştiklerinde kollarını onun boynuna doladı ve Malko'yu çabucak doyuma ulaştırdı.

Kendisi zevk almışa benzemiyordu.

— Özür dilerim, diye mırıldandı. Çok korktum.

Uzun süre Malko'nun kollarında kaldı. Sonra iç geçirdi:

— Burada kalıp Sanaa'ya dönmesek ne güzel olurdu...

Malko'nun gördüğü kadarıyla, Hudeyda balayı için pek de uygun bir yer değildi.

— Niçin? diye sordu.

— Senin yanındayken kendimi iyi hissediyorum. Aynı şey Sanaa'da geçerli değil.

— Neden?

Genç kadının sesi, küçük bir kızınkinden farksızdı.

— Oradayken istediğimi yapamıyorum.

— Bir kez reddettikten sonra, benimle gelmeyi niçin kabul ettin?

— Politika sorumlumuz bana seninle gelmemi ve sonra da ne yaptığımızı anlatmamı istedi. Bir rapor hazırlayacakmış...

Bu kadar açık davranması, birlikte yaşadıkları tehlikenin, aralarındaki duvarı yıktığını gösteriyordu.

— Anlıyorum.

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, Andrea sıkılganlıkla sordu:

— Bu sabah olanlar neydi?

Malko hemen cevap vermedi. Doğu'lu bir casusa, CIA ajanı olduğunu itiraf etmesi zordu. Kaza olduğuna ise inanması olanaksızdı. Akla yakın bir açıklama bulması gerekiyordu...

— Sanaa'nın uzağında yaşayan kabileler pek barışsever değiller. Yolda bir saldırıya uğrayabileceğimi, daha önce söylemişlerdi. Seni kaçırmak istiyorlardı. Belki de bu durumdayken, sana tecavüz bile edebilirlerdi...

Ozellikle sesine yumuşak bir ton vermeye çalışmıştı. Yaptığı açıklama, Andrea'yı tatmin etmişe benzemiyordu.

— Gitmemiz gerekiyor, dedi Malko. Gece olmadan geri dönmeliyiz.

Birkaç dakika sonra, Ambassador'dan çıktılar. Malko Hudeyda'dan ayrıldığına seviniyordu. Neredeyse ölecekti. Bu sırrın anahtarı Sanaa'daydı. Onu ölüme gönderen Amabeit'in bir şeyler bildiği kesindi.

Jack Penny'nin niçin öldüğünü, o biliyor olmalıydı. Malko bir kez tuzağa düşmüş olsa bile, yine aynı iz üzerinde ilerlemek zorundaydı. Üstelik elini çabuk tutup, Amabeit de, arkadaşı Assageth gibi ortadan kaybolmadan, bir şeyler bulmalıydı. Geçen her dakika aleyhine işliyordu. Belki de bu tuzağı hazırlayanlar, kurtulduğundan henüz habersizdiler.

Saate karşı bir ölüm yarışıydı bu.

VII. BÖLÜM

Suzuki son dönemeçlerden geçerken, hava kararmıştı. Burası "Kore Yolu" olarak anılıyordu, çünkü Yemen'e Güney Kore'nin bir armağanıydı.

Malko direksiyona yapışmış, on saattir araba kullanmanın yorgunluğuna dayanmaya çalışarak, Suzuki'nin gücünü sonuna kadar zorluyordu. Artık sadece bir tek amacı vardı. Amabeit mağazadan çıkmadan önce Sanaa'ya varabilmekti. Tek ümidi, bu suikasti hazırlayanların, henüz başarısızlığa uğradıklarını öğrenmemiş olmalarıydı.

Andrea uyukluyordu. Sinirleri çok yıpranmıştı. Malko bir yandan yoldaki çukurlardan kaçmaya çalışırken, bir yandan da son saatlerde olan bitenleri düşünüyordu. Andrea'nın kaza olmadan önceki dehşete kapılmış hali, kamyonun arkalarından hızla onları izleyişi, hâlâ gözünün önündeydi.

Sonunda Tuez- Sanaa yoluna çıkarak, kamyonların arasına karıştı. Farları pek iyi aydınlatmadığından birkaç kez kaza tehlikesi geçirdi. Fakat yine de gaza sonuna kadar basmaktan vazgeçmedi. Ertesi gün Amabeit'i bulmak için çok geç olurdu.

Tam Ring Caddesi'ne girmişlerdi ki, Andrea uyandı. Sanaa'nın ışıklarını görünce, gözlerini kırpıştırdı. Çölün sessizliğinden sonra, şehirdeki korna sesleri, insanın kulağını sağır ediyordu. Malko, Ali Abdul Mughni Caddesi'

ni geçerek, Andrea'nın evine giden en kestirme yola saptı.

— Olanlardan dolayı çok üzgünüm, dedi evin önünde durduklarında.

Genç kadının yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi.

— Önemli değil. Onlara her şeyin yolunda gittiğini söyleyeceğim. Fakat birkaç gün birbirimizi görmesek iyi olur.

Kucaklaştıktan sonra, Andrea arabadan indi. Malko hemen gaza basıp, Aber Az Ozhoor mağazasının yönüne döndü. Ne yazık ki, kepenkler kapalıydı. Amabeit'in nerede kaldığını da bilmiyordu. Artık yapacak bir tek şeyi vardı: Oswald Byrnes'dan yardım istemek. Amerikalı'nın villası, USIS'in karşısındaydı.

Villayı bulması pek kolay olmadı. Byrnes'ın koruyucusu, Malko'yu içeri aldıktan az sonra, Amerikalı sırtında kimono, elinde her zamanki viski bardağıyla salona geldi.

— Az kalsın bir daha beni göremeyecektiniz, dedi Malko.

Amerikalı, Malko'nun anlattıklarını dikkatle dinledi.

— Haklıydım, dedi, bu bir aşk cinayeti değildi. O kızın peşine düşmeliyiz. Tabii hâlâ yaşıyorsa.

— Nasıl?

İki adam uzun bir süre sessiz kaldılar. Odada, içki bardağındaki buz şıkırtılarından ve dışarıdan gelen köpek havlamalarından başka bir ses duyulmuyordu. Oswald Byrnes parmaklarını şaklattı.

— Hasan! dedi. O bize yardım edebilir.

Hasan mutfaktaydı. Ağzında hâlâ pilavından

aldığı son kaşığı çiğneyerek, içeri girdi. Oswald Byrnes ona sorunlarını anlattı. Yemenli başını kaşımak için, takkesini çıkarttı.

— Bu kolay değil, dedi. Eğer adresi yoksa...

— Eğer olsaydı, o zaman sana ihtiyacım olmazdı, dedi Oswald Byrnes.

Yemenli'nin yüzü birden aydınlandı.

— Bir fikrim var! Eğer bu kız fahişelik yapıyorsa, Nabil El Khouri onu mutlaka tanır. Belki nerede oturduğunu da biliyordur.

— Nabil El Khouri kim? diye sordu Malko.

— Korkunç biri, dedi Amerikalı. Her türlü pis işte parmağı olan bir Lübnanlı. Paralı Yemenliler'e bazı yabancı ülkelerden bile kadın getirir. Sanaa küçük bir yer olduğuna göre, bizim Etyopyalı'yı da tanıyor olabilir.(Yemenli'ye dönerek ekledi.) Çok iyi hemen işe koyul.

— Bu pahalıya patlar, dedi Hasan yakınan bir sesle.

— Eğer başarırsan, bu konuda hiç tartışmayacağım.

Para kokusu Yemenli'yi çok mutlu etmişti.

— Nabil'e, Bay Linge'in bu kızla randevusu olduğunu, fakat geç kaldığını ve geceyi yalnız geçirmek istemediği için de bu kızı bulmak istediğini söyleyeceğim...

— Onu nerede bulacağını biliyor musun?

— Bu saatte lokantasındadır.

— Gidelim, dedi Malko. Kaybedecek tek bir dakikamız bile yok.

Dışarı çıkarak, Hasan'ın "kat" kokan arabasına bindiler.

On dakika sonra, Hasan küçük bir sokağın köşesinde durdu. Bir tabelada İngilizce ve Almanca olarak "Libya Lokantası" yazıyordu. Sahanlıkta kimseler yoktu. Hasan pislik içindeki bir aşçının kulağına, bir şeyler fısıldadı:

— Nabil yukarıda, gelin.

Merdivenlerdeyken arkasına dönüp, elini uzattı:

— Biraz paranız var mı?

Tartışmak gereksizdi. Malko ona bin riyal verdi.

İlk katın tavanı o kadar alçaktı ki, insan ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Köşede önü açık gömleğinden kıllı göğsü görünen, iyi traş olmamış, şişman bir adam Cola'sını içiyordu. Hasan'ı görünce bakışları aydınlandı. Malko, genç kızlara meraklı bir soylu olarak tanıtıldı.

Nabil El Khouri ayrıntılara girmekten hoşlanmayan bir adamdı. Önce bir yüz riyal el değiştirdi, onu ikincisi,daha sonra da üçüncüsü izledi. Lübnanlı, Malko'nun şehvet düşkünlüğünün kendisine ne kadar kazandırabileceğini kestirmeye çalışıyordu. Malko sinirlenerek, Hasan'a döndü:

— İstemiyor mu?

— İstiyor, istiyor, dedi Hasan. Fakat bazı endişeleri var. Bu kızı tanıyor. Sorun kızın, Güvenlik'te çalışan bir subayın, Yüzbaşı Sharjaq'ın metresi olması. Subaya onu gönderen de kendisiymiş. Halbuki adamın rüyalarında bir sarışın varmış.

Hasan pazarlığa devam etti. Sonunda yedi yüz riyale razı olan Nabil el Khouri ikiyüzlü bir iç çekişle, masanın üzerine bir plan yaydı. Malko nefesini tutuyordu.

Birlikte lokantadan çıktılar. Hasan da bu

işten yedi yüz riyal kazanmıştı.

Hep beraber arabaya binip, Az Zubayri Caddesi'ne saptılar. Sonra sola dönerek, eski evlerle dolu sokakların bulunduğu bir alana geldiler. Hasan her on metrede bir yolu soruyordu. Son sordukları kişi bir bakkaldı. Adam gidecekleri yeri uzun uzun tarif etti.

— İşte orada oturuyor, dedi Hasan sahanlığa gelince. Ben sizi beklerim.

Malko alçak bir kapının tokmağını vurdu. İçeride ışık vardı. Az sonra kapı açıldı Amabeit karşısındaydı.

Siyah bir etek ve gri bir gömlek giymişti. Yüzünde hiç makyaj yoktu. Bu haliyle tıpkı bir hayalete benziyordu. Genç kadın bir anda sapsarı kesildi ve olduğu yerde donup kaldı. Malko onu içeri itti,

— Hudeyda'ya gittim, dedi, fakat Assageth'i bulamadım. Üstelik beni öldürmeye kalkıştılar.

Amabeit mosmor bir halde bir masaya dayandı. Malko onun tam karşısına dikilerek, sakin bir şekilde tabancasını çıkarttı.

— Beni Hudeyda'ya göndermenizi kim söyledi?

Genç kadının gözleri korkuyla büyümüş, ağzının etrafında beyaz bir halka oluşmuştu. Amabeit başını eğdi ve cevap vermedi.

*

***

Albay Muhammed Bazara kulaklığını takmış, Beethoven dinliyordu. Bürosundaki kanepeye uzanmıştı. Tam o sırada kapı çaldı. Hemen kulaklığı çıkartıp, kapıyı açmadan önce, kıvırcık saçlarını düzeltti.

Karşısında duran adamın yüzündeki ifadeden, haberlerin kötü olduğunu anladı. Önce sabırla hikâyeyi dinledi, daha sonra hemen telefona yöneldi.

Neyseki iş arkadaşı Yehia Sharjaq evindeydi. Üstü kapalı bir şekilde olanları anlattı.

— Hanım arkadaşınıza haber vermeliyiz. Oraya senin gitmen daha iyi olur...

Sharjaq'ın tartışmaya niyeti yoktu.

— Ben haber verdim.

Telefonu kapattıktan sonra, Muhammed Bazara kanepedeki yerini aldı, fakat kulaklığı takmadı. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Başta yaptıkları küçük bir tedbirsizlik, korkunç sonuçlara yol açmaya başlamıştı. Yeni bir denemeye kalkışabilirdi, fakat sonrası için Oleg Kopecki'nin öğütlerine ihtiyacı vardı.

Sanaa'daki bu yeni CIA ajanının varlığı, her şeyin üzerine tuz biber ekmişti. Şimdi adam hem sağdı, hem de ölüm tehlikesi geçirdiği için, önemli bir izin peşinde olduğuna iyice inanmıştı.

*

**

Malko Amabeit'i, başını kaldırmaya zorladı.

— Bana doğruyu söyleyin.

Amabeit korkuyla tabancaya baktı. Malko bir an yaptığından utanç duydu.

— Ne istiyorsunuz? diye kekeledi Amabeit. Ne anlatmaya çalıştığınızı anlamıyorum. Assageth'i bulamadınız mı?

Bakışları karşılaştı.

— Assageth büyük bir olasılıkla öldü ve siz de bunu gayet iyi biliyorsunuz.

Siyah, iri gözler yılan görmüş bir kuşunkiler

gibi sabitleşmişti. Malko ona biraz daha yaklaştı.

— Amabeit, eğer bana doğruyu söylerseniz, sizi koruyabilirim. Beni Hudeyda'ya göndermenizi kim söyledi?

Saniyeler geçmek bilmiyordu. Sonunda Amabeit'in titrek sesi duyuldu.

— Albay Bazara. Erkek arkadaşımın bir dostu.

Psikolcjik savunma sistemi, korkusu yüzünden yok olmuştu. Bakışlarını tabancadan ayıramıyordu. Malko, bu tip kadınları kolaylıkla korkutmanın mümkün olduğunu biliyordu. Ne de olsa Amabeit de, daha güçlü olana bağımlı bir kurbandı.

— Erkek arkadaşın kim?

— Yehia Sharjaq.

Bu, Nabil El Khouri'nin verdiği bilgiyi doğruluyordu.

— Bazara sizin beni tanıdığınızı nasıl öğrendi?

— Verdiğiniz dolarları buldu. Kimden aldığımı öğrenmek için de işkence yaptı.

— Ya sonra?

— Bana sizin bir Amerikan casusu olduğunuzu söyledi. Eğer onunla işbirliği yapmazsam, Assageth gibi kaybolacağımı da.

— O öldü, değil mi?

Amabeit cevap vermeden başını eğdi.

— Assageth ile birbirinize çok mu bağlıydınız?

Etyopyalı kadının yüzü biraz aydınlandı.

— Evet. Addis-Abeba'dan birlikte gelmiştik. O Sanaa'daki Etyopya Elçiliği'nde sekreterdi. Arkadaşı Albay Bazara sayesinde, bana Aber

Az Ozhoor'da iş buldu. Sonra o çalışmayı bıraktı. Bir gün arkadaşı Yüzbaşı Sharjaq ile dükkâna geldi ve onunla çıkmamı öğütledi.

— Sonra?

— Ben de kabul ettim. Fakat hiç de nazik biri değildi. Hiç durmadan iriyarı sarışın, Avrupalı kadınlardan hoşlandığını söyler dururdu. Benim de kara bir zeytin tanesinden farksız olmadığımı anlatırdı...

Kadınların dilinden iyi anlayan bir adam olduğu hemen belli oluyordu...

— Sharjaq'la mı, Bazara ile mi daha sık görüşürdünüz?

— Sharjaq'la, ama Bazara beni istediğinde reddedemezdim. Çok kuvvetli bir adamdır.

— Ya Jack Penny? Onu iyi tanır mıydınız?

— Hayır, fakat Assageth bana bahsetmişti. Assageth ona aşıktı. Penny'yi haftada bir kez, büyük bir gizlilik içerisinde kabul ederdi.

— Penny niçin öldürüldü?

— Bilmiyorum.

Tekrar bir sessizlik oldu. Malko pek fazla bir şey öğrenememişti. Sadece Bazara'nın kurduğu tuzak iyice ortaya çıkmıştı. Bu da aşk cinayeti olasılığını tamamen ortadan kaldırıyordu.

— Yalvarırım size, gidin artık. Birazdan gelir...

— Kim?

— Arkadaşım Yehia.

— Ne yapmak için?

— Onunla akşam yemeği yemek zorundayım.

— Nerede?

— Evde... Assageth'in oturduğu evde. Orası

Subaylar Kulübü'ne aittir.

Malko tabancasını indirdi.

— Gitmeyin, dedi. Sizi öldürür. Saklanmanıza yardım edeceğim.

— Hayır, hayır, dedi genç kadın inatla.

Malko sinirlenmişti, onu kolundan kavradı.

— Bırakın artık saçmalamayı. Gerçeği göremeyecek kadar kör olmuşsunuz! Siz de Assageth'in akibetine uğrayacaksınız.

Amabeit kendini kurtardı.

— Hayır, size inanmıyorum. Gidin, yalvarırım, gidin. Birazdan gelir.

— Benimle gelin, diye ısrar etti Malko. Ölüm tehlikesi içindesiniz.

Amabeit ona yaklaştı ve iki eliyle göğsünden itti.

— Hayır, hayır, işimi kaybetmek istemiyorum. Gidin!

Yüz hatları korkudan iyice gerilmiş bir halde, ağlamaya başlamıştı. Malko ona karşı koymadı. Ne de olsa genç kadını zorla kaçıramazdı.

Hasan arabada sigarasını içerek, onu bekliyordu. Tam yola koyulacakken, Malko onu durdurdu.

— Bekleyin, burada kalalım.

Amabeit'in aptalca inatçılığı yüzünden şaşkına dönmüştü. Bu, genç kadının hayatına mal olabilirdi.

*

**

Koca bir Nissan Patrol, Amabeit'in evinin önünde durdu. Uzun boylu bir adam dışarı çıktı ve yanık farların önünden geçti. Malko adamın bıyığı, kara bir sakalı ve şiş bir göbeği

olduğunu farketti.

Adam az sonra, yanında ayaklarını sürüyerek gelen Amabeit ile beraber dışarı çıktı. Birlikte Nissan'a bindiler ve araba hareket etti.

— Takip edin onları, diye emretti Malko Hasan'a. Yemenli pek istekli değildi, fakat yine de denileni yaptı. Yüzbaşı Sharjaq çok hızlı gidiyordu. Daracık sokaklardan geçerken, arkasında bir toz bulutu bırakıyordu. Az Zubayri Caddesi'ne girdikten sonra, Haddah Caddesi'ne saparak, güneye doğru ilerlemeye başladı. Daha sonra dağa uzanan bir yola girdi. Hasan arabayı durdurdu.

— Onları daha fazla izleyemem. Bu yol Moukhabarat Subay Kulübü'ne gider. Sivillere yasaktır.

Malko, Nissan'ın uzaklaşan kırmızı ışıklarına baktı. Amabeit'in kaderi içini daraltmıştı. Suikasti hazırlayanlar artık başarısız olduklarını ve Malko'nun yaşadığını öğrenmiş olmalıydılar.

— Bay Byrnes'ın evine dönelim, dedi.

*

**

Oswald Byrnes çıplak ayaklarını sehpaya dayamış, hâlâ viskisini yudumluyordu. Gözleri kanlanmıştı. Kimonosunun önü hafifçe açılmış, beyaz ve öne fırlamış göbeğini ortaya çıkarmıştı. Bardağını bırakıp, gözlüğünü çıkardı ve camlarını iyice temizledi.

— Bütün bu olanlar kötüye işaret, dedi sonunda. Bazara bir CIA ajanını öldürmeye kalkıştığına göre, iyi bir sebebi olmalı. Bunun için hiçbir resmi neden göremiyorum. Başka bir deyişle, kendi başına bir iş çeviriyor olabilir.

— İçeriden bir komplo düzenlediğini mi düşünüyorsunuz?

— Onun gibi bir şey. Fakat Bazara, böyle bir işi tek başına gerçekleştirebilecek kadar becerikli değildir. Demek ki Ruslar'la arası iyi. Nasıl bir dümen çevirdiklerini merak ediyorum.

— Bir alışveriş mi söz konusu acaba? dedi Malko.

Oswald Byrnes olumsuz bir şekilde başını salladı.

— Ruslar bu tür olaylara karışmazlar. Onlar için fazlasıyla tehlikeli. Hayır, bu politik bir olay olmalı. Moskova, Abdullah Saleh'i pek sevmiyor. Onu devirmek için bir şeyler planlıyor olmalılar...

— Kimse kılını bile kıpırdatmayacak mı? diye sordu Malko.

Amerikalı, çaresizce bir işaret yaptı.

— Ne yapılabilir? Bu ülkede pek fazla adamımız yok. Hükümet darbesi olursa, gereken kayıtları yaparız, hepsi bu. Askeri gücü olan yalnızca Suudiler var, onlar da Yemenliler'den nefret ediyorlar. Eğer durum tahmin ettiğimiz gibiyse, Sovyetler'in iki Yemen'i birleştirip, kendi adamları tarafından yönetme rüyası gerçekleşecek.

— Eğer iş bu kadar kolaysa, niçin şimdiye kadar yapmadılar?

Oswald Byrnes parmaklarını birbirine sürttü.

— Para yüzünden. Güney Yemen çok fakir, Kuzey Yemen'in ise yakın zamana kadar kaynakları zayıftı. Ama, önümüzdeki yıldan sonra Kuzey Yemenliler, Hunt Oil sayesinde

günde dört yüz bin varil petrol üretebilecekler. Böylece ülke Sovyetler için mali sorun olmaktan çıkacak.

Malko özenle hazırlanmış, fakat yine de soğuk ve tatsız olan kahvesini yudumladı.

—Niçin başkan Saleh'i uyarmıyoruz? diye teklifte bulundu.

—Ona verilecek somut deliller bulunmazsa, olanaksız bir barut fıçısının üzerinde oturduğunun o da farkında. Yemen'de hükümet başkanları, seyrek olarak yataklarında ölürler. Adam her türlü tedbiri almış durumda. Aynı yerde arka arkaya iki gece kalmıyor. Ayrıca sarayınındışında, şehirde bir düzine kadar güvenlik yeri var. Bir yerden bir yere gideceği zaman en az yirmi Mercedes'in oluşturduğu bir konvoy hazırlanıyor, bir o kadar da içi muhafız dolu Toyota onları izliyor. Hangi arabada olduğunu kimse bilmiyor. Koruyucularını hep kendi köyünden getirtiyor ve çok iyi para ödüyor.

— Kısacası, ulaşılması olanaksız biri! dedi Malko. O halde kulaklarımızı tıkayıp uyuyabiliriz. Ben de eski taşlarımla ilgilenmek için Liezen'e dönebilirim.

Oswald Byrnes iç geçirdi.

— Kimse ulaşılmaz değildir, bunu siz de biliyorsunuz. Yeter ki iyi bir yol bulunsun.

Esnedi.

— Ben yatmaya gidiyorum. Yarın sabah yedide, büyük elçimizle buluşacağım. Bu akşam yapabileceğimiz bir şey yok.

— Yarın sabah Amabeit'le konuşmaya çalışırım. Jack Penny cinayeti hakkında, herhalde bildiği daha başka şeyler de vardır.

— Eğer onu bulabilirseniz, dedi Oswald

Byrnes belli belirsiz bir sesle.

Amerikalı, Malko'yu bahçe kapısına kadar geçirdi. Malko Suzuki'nin direksiyonuna oturdu. İçinde korkunç bir sıkıntı vardı. İkisinin de Amabeit'in kaderi hakkında yanılmış olmalarını diliyordu.

*

**

Malko, Aber Az Ozhoor'a üçüncü kez gittiğinde Amabeit, hâlâ gelmemişti. Al Mughni'deki trafik sesi insanın kulaklarını sağır ediyordu.

Taj Sheba'nın önüne park ettiği Suzuki'sine atlayıp, Az Zubayri Caddesi boyunca ilerleyip, Kore Elçiliği'nin bulunduğu yola saptı. Amabeit'in evini ancak yirmi dakikada bulabildi. Kapıyı çaldığında kimse cevap vermedi.

Malko, içindeki sıkıntı giderek artarken, güney yönüne doğru ilerlemeye başladı. Kontrol etmesi gereken bir yer kalmıştı.

Assageth'in bir zamanlar kaldığı villanın bulunduğu bölgeye, henüz gitmemişti... Malko Suzuki'sinden çıkıp, mavi boyalı kapıya yöneldi. Az sonra şaşkınlıkla durakladı: Kapı aralıktı. Tedbirli olmaya çalışarak içeri girdi. Burnuna mis gibi bir yasemin kokusu gelivordu. Geri dönüp, arabadan tabancasını aldı. Her şey gözüne korkunç görünüyordu.

Bahçeye girip, etrafa bir göz attı. Bakışları verandanın karşısındaki, taş sütuna takıldı, kaldı. Üzerinde bir baş duruyordu. Bu mermer bir büst değildi. Bir insan başıydı. Amabeit'in başı.

VIII. BÖLÜM

Malko, dehşete kapılmış bir halde, o korkunç şeye yaklaştı. Amabeit'in gözleri kapalıydı. Herhalde burada öldürülmüş olmalıydı ki sütunun üzerinde hiç kan izi yoktu. Birkaç sinek ölünün başı üzerinde uçuşuyor, bazen üstüne konuyorlardı. Malko kusacağını hissetti. Hemen geri döndü. Bu sahnenin kendisi için hazırlandığına şüphe yoktu.

Ancak evden biraz uzaklaştıktan sonra, rahat bir nefes alabildi. Robot gibi, Oswald Byrnes'ın ofisinin yolunu tuttu. Bu kez tutunduğu dal, tamamen kesilmişti. Jack Penny'nin ölümünü aydınlatabilecek iki kişi de ölmüştü. Artık soruşturmaya nasıl devam edebileceği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

— Ne oldu? diye sordu Oswald Byrnes, Malko'nun odaya girdiğini görünce. Sapsarı olmuşsunuz...

Malko, kendini masanın önündeki koltuğa bıraktı.

— Boş yere değil...

Ve karşılaştığı korkunç manzarayı anlattı.

— Aman Allahım! dedi Amerikalı. Bunların gerçekten hayvandan farkları yok...

Eli hemen viski şişesine uzandı ve şişeyi ağzına dikti. Malko bir bardak buzlu votka için, şatosunun bir bölümünü feda edebilirdi. Kendi kendine bunun iğrenç bir meslek olduğunu düşündü. Dolaylı yoldan bile olsa,

genç Etyopyalı'nın ölümüne kendisi sebep olmuştu... Oswald Byrnes ağzının kenarını sildi.

— Toplayın kendinizi, dedi nazikçe bir sesle. Bence onu nasıl olsa öldüreceklerdi. Bu onların son uyarıları. Bizim bu işin dışında kalmamızı istiyorlar.

Malko biraz kendine gelmişti.

— Bana başkanın korunduğunu söylemiştiniz. Bir hükümet darbesinden mi çekiniyorsunuz?

— Bilmiyorum, diye itiraf etti Oswald Byrnes. Fakat sekiz gün ya da bir ay içinde bir şeyler olursa, budala durumuna düşeceğim. Üstelik şartların ne şekilde değişeceği de hiç belli olmaz. Eğer Kuzey Yemen de Sovyetler'in eline düşerse, bu kez tehdit altına giren Suudiler olacak. Elham El Makasi'nin iki subayı da bu cinayetlere karıştı. Hükümet hesabına hareket etmiş olmaları bana imkânsız gibi geliyor. Bunun sonucunu siz de tahmin edebilirsiniz.

— Ortaya attığınız teori akla çok yakın, dedi Malko, fakat elinizde hiçbir delil yok.

— Bazara ve Sharjaq, kesin delil bulmamıza izin verirse şaşarım zaten. Tam bir çıkmazdayız.

Bungalovda tam bir sessizlik vardı. Az sonra Oswald Byrnes tekrar konuşmaya başladı.

— Biraz evvel Yemenli dostum, Zaghlool Mokha'nın verdiği "kat" partisine davet edildik. Bu büyük bir şeref. Ali Nasır'ın silah sorununu tartışmamız gerekiyor. Belki öbür iş hakkında, onun da bir fikri vardır. Bayağı

kalabalık olacağını sanıyorum. Onemli şeylerden bahsetmek için, yalnız kalmayı bekleyin. Ve unutmayın "kat" yaprağı çok yavaş çiğnenir ve çok iğrenç bir şeydir.

*

***

Zaghlool Mokha ilk bakışta, yüz yaşında gibi görünüyordu. Karmakarışık saçlı, küçük siyah gözlü, kırışık yüzlü, ufak tefek biriydi. Onları görünce hemen yanlarına geldi. Oswald Byrnes'a sarılabilmek için parmaklarının ucuna yükselmesi gerekiyordu. Az sonra Malko da sert sakallarından nasibini almıştı.

— Sevgili dostum, sizi yeni evimde ağırlamak, ne büyük bir zevk. Ne yazık ki daha inşası tam olarak bitmedi.

Ev şimdilik iki kısımdan oluşuyordu. Her biri bin metrekare kadardı. Çevreleri teras haline getirilmişti. Zaghlool Mokha, küçük bir çocukmuş gibi Oswald Byrnes'ı elinden tuttu.

— Size evimi göstereyim!

Onları önce büyük bir garaja götürdü. Eski bir Rolls, bir Ferrari ile, limon sarısı bir Cadillac Eldorado'nun arasına park edilmişti. Sonra üzerinde büyük bir H harfi işli örtüyle kaplanmış bir şeyin önünde durdu.

— Bunu benim için Hermes ısmarladı.

Iki köle gelip, örtüyü kaldırdılar. Ortaya her tarafı antenlerle kaplı, kamyon kadar yüksek, yeşil bir Rolls Royce Phantom VI çıktı.

Genelde krom kaplanan bütün kısımları altındandı. Zaghlool Mokha gururla arka kapıyı açtı. Koltukları beyaz vizon kaplıydı ve tam önünde bir bar, Akai müzik seti ve bir televizyon vardı.

— Gelecek Mekke ziyareti için yaptırttım. Klima tertibatı olduğu için, içini kürkle kaplattım. Nedense çok üşüyorum. Yeşil bizim için kutsal renktir.

Aynı zamanda dolar da yeşildi. Zaghlool Mokha kapıyı kapattı. Garajdan bahçeye geçtiler. Burası da bir hektara yakın, küçük ağaçların oluşturduğu bir orman gibiydi.

— Kendi yaprağımı kendim yetiştiriyorum, dedi ihtiyar. Her gün topladığım için, taze olduğundan eminim.

O sırada karşılarına garip biri çıktı. Bu, sadece yüzü gözüken, başında alnının bir kısmını kaplayan dini bir başlık olan bir kadındı. Yüzünde hiç makyaj olmadığı halde, iri ağzı, siyah, kocaman gözleri ve çıkık elmacık kemikleriyle çok güzeldi. Gözleri körmüş gibi, uzaklara dikilmişti. Sıcağa rağmen, üzerinde boynundan ayak bileklerine kadar bütün vücudunu örten, beyaz bir pardösü vardı. Zaghlool Mokha'nın kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra, misafirlere hiç bakmadan geri çekildi.

Giysisine rağmen, vücudunun ne kadar mükemmel hatlara sahip olduğu belli oluyordu.

— Bu sekreterim Latife, diye açıkladı Yemenli. Gelin, davetliler gelmişler.

Birlikte Yemen usulü, yarım ay şeklinde vitrayların aydınlattığı, büyük bir hole girdiler. İçerisi Versailles Sarayı'ndan örnek alınarak, XVI. Louis tarzında döşenmişti.

— Evimi Claude Dalle adında Paris'li ünlü bir dekoratör döşedi, dedi gururla Mokha.

Merdivenleri tırmanıp, içeride on beş kadar

erkeğin oturduğu, yastıklarla dolu, halı kaplı uzun bir salona geçtiler. İçerisi sigara dumanıyla dolmuştu.

Tepsilerin yanına şampanya ve viski şişeleri konmuştu. Tabii bol tarafından "kat" yaprağı da eksik değildi.

— Buyurun, dedi sevimli bir şekilde Zaghlool Mokha.

Oswald Byrnes ve Malko kapının yanındaki yastıklara oturdular. Malko ağzına birkaç yaprak atmak zorunda kaldı. Oswald Byrnes, Malko'ya doğru eğildi.

— Bu "kat" partilerinde önemli kararlar alınır. Uyuşturucunun etkisiyle, herkesin dili çözülür. Etrafı iyi izleyin.

Davetliler yaprakları çiğniyorlar, arada bir maden suyu içerek, ağızlarındakini yutuyorlar ve rüya alemine dalıyorlardı. Mokha, iki yabancıyı diğerleriyle tanıştırmamıştı ve kimse onlarla ilgilenmiyordu. İki hizmetçi durmadan içeri girip çıkıyor, içki, yaprak ve su servisi yapıyordu. Görüşmeler giderek canlanmaya başlamıştı, ama tabii Arapça. Zaghlool Mokha ara sıra konuşmalara katılıyor, geri kalan zamanda da gözleri yarı kapalı, yaprağını çiğniyordu.

— Bu adam ne iş yapar? diye sordu Malko Byrnes'a.

— Yemen'in en zengin adamıdır, dedi Amerikalı kısık sesle. Yemen riyal piyasasını elinde tutuyor. Suudi Arabistan'da bulunan bir şebekeden yararlanıyor. Bu adamlar sayıları aşağı yukarı bir milyonu bulan gurbetçinin ücretlerini toplayıp karşılığında Yemen riyali veriyorlar. Son haberlere göre bu para

tahminen bir milyar dolar kadar tutuyormuş...

— Dayanıksız bir adam izlenimi veriyor.

— Tam yetmiş sekiz yaşında. Yasal karılarının sayısı seksen. Üç oğlunu aptal bulduğu için reddetti. Güzel kadınlara bayılıyor. Las Vegas'ta bir çiftliği, Riyad'da bir sarayı ve Londra'da kendisine ait bir oteli var.

— Sizin ne iş yaptığınızı biliyor mu?

— Tabii! Komünistler Kuzey Yemen'e gelirse onun başına bir kurşun sıkacaklarını ve bütün servetine el koyacaklarını biliyor.

Malko ağzındaki yaprakları, kimseye göstermeden çıkardı. Latife'yi aklından çıkartamıyordu. İhtiyar Mokha ara sıra ondan tarafa bakıp dostça sırtına vuruyordu. Boş içki şişeleri, İran halılarının üzerine yayılmaya başlamıştı. Birden sinirli kahkahalar duyuldu. Fiskos yapan insanlar, küçük gruplar oluşturdular. Oswald Byrnes, Malko'ya genç bir Arap'ı gösterdi.

— Bütün Sanaa burada. Şuradaki gümrük müdürüdür. Yanındakiyse Suudi Bank'ın müdürü. Bıyıklı, iriyarı olan ise zırhlı birliklerde yüzbaşı.

— Niye gelmiş?

— Belki de soracak bir şeyi vardır. Mokha güçlü bir adamdır. Moukhabarat bile ondan çekinir. Bir ay içinde riyallerini bloke ederek, koca ülkeyi dize getirebilir. Solundaki ufak tefek adam da, Merkez Bankası'nın müdürü.

Oswald Byrnes gerindi.

— İki, üç saatten önce ciddi bir şey konuşulmaz dedi. Biraz dinlenin.

*
**

Misafirler birer birer kalkıp ev sahibini öperek, partiyi terkediyorlardı. İçerisini ağır bir yaprak kokusu sarmıştı. Hemen hemen bütün içki şişeleri boşalmıştı. İçlerinden en formda olan, ihtiyar Mokha'ydı. Ağzını temizleyip, Oswald Byrnes'a döndü.

— Bana ne anlatacaksınız?

— Sanaa'da bulunmayan bir malı bulmama yardım edecek birini arıyorum, dedi Amerikalı.

Zaghlool Mokha kırışık dolu elleriyle, dokunaklı bir hareket yaptı.

— Ben sizin dostunuzum. Yardımcı olabilirim... İhtiyacınız olan nedir?

Amerikalı cebinden çıkardığı kâğıdı okumaya başladı.

— Şarjörüyle birlikte, yüz adet Kalaşnikof. Üç, dört sandık F1 tipi Sovyet ya da Çek yapısı el bombası, on tane RPG 7, yüz adet tanksavar mayını, iki üç tane de "Douchka" en az 10000 atışlık.

— Dostum! Hükümet darbesi mi yapacaksınız?

— Ali Nasır haftaya geliyor, dedi sadece Byrnes.

— Merkezi hükümet silah ticaretini yasakladı, dedi Yemenli masumca.

Burası bebeklerin bile, dişleri arasında Kalaşnikof'ları ile doğdukları bir ülkeydi.

— Bu yüzden bana yardım edebilecek tek kişi sizsiniz.

— Ben barışsever bir insanım, diye itiraz etti Mokha.

— Fakat Kuzeyde çok arkadaşınız var.

Zaghlool Mokha cevap vermedi ve onu hiç duymamış gibi, biraz yaprak alıp, çiğnemeye

başladı. Sessizlik uzun bir süre devam etti. Sonunda Mokha ilgilenmiyormuş gibi bir sesle, kaşını kaldırdı.

— Bu istedikleriniz ne zaman ve nerede lazım?

— Mareeb yakınlarında, bir hafta sonra.

— Ben bu tür işlerle ilgilenmiyorum, dedi Zaghlool Mokha. Fakat sizi emin birine gönderebilirim.

— Kim?

— Bakil kabilesinin şeyhi Hafız El Ragıb.

— Kuzey'e gitmeye zamanımız yok, diye itiraz etti Byrnes.

— Kendisi Sanaa'ya, beni ziyarete gelecek.

— Ne zaman?

— Yarın.

Bu iş ya ertesi gün olurdu, ya da hiç olmazdı.

— Yarın.

— Tamam, dedi ihtiyar Yemenli kararlı bir sesle. Ya da belki en geç öbür gün.

— Bu işle, arkadaşım Malko Linge ilgilenecek, dedi Oswald Byrnes.

Mokha bir baş işaretiyle onaylayıp, Malko'ya döndü:

— Pazartesi sabahı, saat sekiz dolaylarında, size bir araba göndereceğim. Sizi onunla tanıştırırım, gerisini halledersiniz.

Yerinden kalkıp, esnedi: Gözleri kanlanmıştı. Alkol ve sigara yüzünden olmalıydı. Gerçekten çok yaşlı görünüyordu.

— Jack Penny'nin ölümü hakkında bilgi edinebildiniz mi? diye sordu Amerikalı canlı bir şekilde.

İhtiyar Yemenli, sanki bir şeyden haberi

yokmuş gibi, gözlerini kırpıştırdı, sonra bakışları aydınlandı.

— Çok üzücü bir olay...

Gerçekten üzülmüş gibiydi.

— Hâlâ mı? diye itiraz etti Oswald Byrnes. Herkesi tanıyan siz...

İhtiyar Mokha ellerini ovuşturdu.

— Arkadaşınızın çok tedbirsiz davrandığı söylenildi. Çok güçlü bir adam olan Albay Bazara'nın metresiyle ilgilenmiş. O da öcünü almış.

— Ya siz buna inanıyor musunuz? diye sordu Oswald Byrnes.

Yemenli'nin yüzünde acı bir gülümseme belirdi.

— Tabii ki hayır.

IX. BÖLÜM

Malko birden, Mokha'nın hiç de göründüğü gibi biri olmadığını farketti. Yine de ihtiyar Yemenli bir iç geçirdi.

— Artık gitmeliyim. Ben yaşlı bir adamım. Dinlenmeliyim.

Malko'nun elini, elleri arasına aldı.

— Allah sizi korusun, genç adam. Evim sizindir. Kalbim yanınızdadır.

"Kat" ağaçlarına kadar, ayaklarını sürüye sürüye ilerledi. Hava serindi, gece olmuştu. Oswald Byrnes ona yetişip yolunu kesti.

— Zaghlool, dedi. Bu cinayet hakkında bir şeyler biliyor musunuz? Çok önemli. O zamandan beri yeni gelişmeler oldu...

İhtiyar adama çabucak Malko'nun başına gelenleri anlattı. Mokha başını sallayıp, onlarla kapıya kadar yürümeye koyuldu.

— Hiçbir ayrıntıdan haberim yok, dedi. Fakat bunun bir aşk cinayeti olmadığına eminim. Böyle olduğuna inandırılmaya çalışılsa bile Bazara, Etyopyalı bir kadın için, kendini kaybedecek insanlardan değildir.

Görünüşe göre daha fazla konuşmak istemiyordu. Oradan ayrılıp, Ring Caddesi'ne çıkan, karanlık bir sokağa saptılar. Zaghlool Mokha'nın evi Ring ve Haddah Caddeleri ile çöl arasında, özel konutlara ayrılmış bölgedeydi. Buradaki hemen bütün zenginlerin evleri aynı modeldi: kare şeklinde, etrafları bahçe ve yüksek duvarlarla çevrili binalardı.

— Adamın söyledikleri hakkında ne düşünüyorsunuz? diye sordu Malko.

— Mokha bize bir şey anlatmak istedi, dedi Byrnes.

— Eğer bu hikâye bu kadar önemliyse, Bazara beni öldürmeyi yine deneyecektir.

— Bu kadar basit değil, diye anlattı Oswald Byrnes. Bazara, kendi patronundan habersiz iş yapıyorsa, bu kadar serbest hareket edemez. Jack'i öldürmesine neden olarak kıskançlığını gösterdi. Böyle bir şey, bu kadar şiddet yanlısı bir ülkede kolaylıkla kabul edilebilir. Sizin için de aynı şey geçerli Taj Sheba'ya, sizi öldürmeleri için adam yollayamaz. Sanaa küçük bir şehir. Bu işin arkasında kimin olduğu çabuk anlaşılır.

Al Zubayri ile Abdul Mughni'nin birleştiği kavşakta, kırmızı ışıkta durdular. Yerler çiğnenmiş yaprak artıklarıyla doluydu. Çocuklar arabalara gazete satmaya uğraşıyorlardı.

— Başkan Saleh'e niçin haber vermiyoruz? diye sordu Malko. Madem ki Albay Bazara'nın ona karşı ayaklanacağını düşünüyorsunuz.

— Amabeit'in ölümüne rağmen, elimde hâlâ bir delil yok. En iyi olasılıkla başkan, Bazara'yı saf dışı bırakır. O da bizim çıkarlarımızı hedef seçerek öç almaya kalkışır.

— O halde, işimize devam edip, onu suçüstü yakalamaya çalışacağız.

Amerikalı'nın yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi.

— Doğru. Onu iş üzerinde yakalamalıyız.

— Teşekkürler. Yalnız bütün sorun,şu anda takip edeceğimiz bir iz olmaması. Ya silah işi? Mokha'ya güvenebilir miyim?

— Kesinlikle.

— Adamın, Jack Penny cinayetiyle ilgili bir şey bulmaya çalışmayacağından emin misiniz?

— Hiç ilgilenmişe benzemiyordu.

— Ya dolaylı bir sinyal?

— Hiçbir konuda kesin bir şey söylenemez, fakat doğruyu söylemek gerekirse sanmıyorum.

— Mokha silah dağıtımı işine hiç karışmaz mı?

Oswald Byrnes dokunaklı bir şekilde güldü.

— Arkadaşına vereceğimiz dolarları Yemen riyaline çevirmek hoşuna gidecek. Tabii hatırı sayılır bir komisyon da alacaktır.

Taj Sheba'ya gelmişlerdi. Malko hâlâ yaprağın etkisini üzerinden atamamış olan Amerikalı'dan ayrıldı. İyi bir duşa ve güzel bir yemeğe ihtiyacı vardı. Kurt gibi acıkmıştı. Yalnız yemekten hoşlanmazdı, fakat başka bir çare göremiyordu. Sheraton'ın, Taj Sheba'dan daha iç açıcı olabileceğini düşündü.

*

**

O güzel ağzından çıkan saçma sapan sözlere rağmen, Sheraton'ın Romen şarkıcısı Elvira'nın, heykel gibi bir vücudu vardı. Malko gözleriyle onu izledi ve vücudunu sımsıkı saran gümüş rengi elbisenin altına hiçbir şey giymediğine karar verdi. Genç kadın bir grup İngiliz'in oturduğu masaya gitti. Bir an bakışları karşılaştı. Malko genç kadının gözlerinde, yine geçen akşamki ifadeyi farketti. Hatlarının cansızlığıyla çelişen, hemen göze çarpan bir çekicilik. Sanki sakin görünüşünün altında, bir volkan saklıydı.

Tam lokantadan çıkmak üzereydi ki, birisinin seslendiğini duydu. Bu Oswald Byrnes'ın Filipinli, ufak tefek sekreteriydi. Kadınlı erkekli bir grup Filipinli'yle birlikte oturuyordu. Malko'ya da masada bir yer açtı.

Romen şarkıcı kalkıp, yine yanlarından geçti. Kalçası Malko'nun sadece birkaç santim uzağındaydı. Corazon Malko'ya doğru eğildi.

— Güzel, fakat şarkı söylemesini bilmiyor. Kimse niçin hâlâ burada tutulduğunu bilmiyor. Buna karşın, kim isterse bin dolara yatağına alabilir.

— Öyle mi? dedi Malko biraz şaşırarak. Nereden biliyorsunuz bunu?

Filipinli yanında oturan kadını gösterdi.

— O bu otelde çalışıyor, herkesi tanıyor. Elvira 129 no.lu odada kalıyor ve şu ünlü muhabbet tellalı Nabil El Khouri'yle pek çok kez birlikte görülmüş.

Lübnanlı her tarafta faaliyetteydi anlaşılan. Şarkıcı mikrafonu eline alınca, bütün konuşmalar kesildi. Malko'nun karşısında çekici dudakları, biraz basık bir burnu ve tahrik edici bakışları olan bir Filipinli oturuyordu. Corazon Malko'nun kiza baktığını görünce, kulağına eğilip mırıldandı:

— Burada çalan bir orkestrada çalışıyor. Eğer otelinize yalnız dönmek istemiyorsanız, size sadece yüz dolara patlar.

Malko para için yapılan aşktan hoşlanmazdı. Teklifi nazikçe reddedip, yalnız olarak yatmaya gitti.

*

**

Oleg Kopecki sinirinden köpürüyordu. Karşısında oturan, Muhammed Bazara, reçel çalmış küçük çocuklardan farksız başını eğmişti. Gizlice buluştukları küçük dairede çıt çıkmıyordu.

— Siz insanı hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir işe yaramıyorsunuz, dedi. Önce basit bir operasyonu gerçekleştirirken bile, saçma sapan hatalar yaptınız. Sonra da hatanızı örtmek için ortalığı iyice karıştırdınız.

— Onu etkilemek istedim, diye itiraz etti Yemenli.

Oleg Kopecki bıkkın bir tavırla omuz silkti.

— Adam burada önemli bir görevle bulunuyor. Hakkında bir araştırma yaptım. Onu etkilemek için bu kadar şey yetmez. Şimdi aşk cinayeti hikayesinin, yalan olduğunu anlamıştır... Bu yüzden de olayın peşini asla bırakmayacaktır.

Bazara boynundan akan teri sildi.

— Elinde hiçbir delil yok.

— Çocuk gibi davranmaya devam ederseniz, bulmakta gecikmez! diye gürledi Kopecki. Biz profesyonellerle iş yaparız.

Yemenli subay, yüzünde sefil bir ifadeyle sordu:

— O halde, ne yapmak gerekiyor?

Oleg Kopecki başını salladı.

— Şimdilik hiçbir şey. Fakat bu adam büyük bir tehlike oluşturuyor. Olabildiğince çabuk ortadan kaldırılmalı.

— Sadece birkaç güne ihtiyacımız var, dedi Bazara. Sonra...

— Bu tür sorunlar çözüme ulaşmazsa, ardından felaketler getirir, dedi Kopecki veciz

bir laf etmiş gibi. Size güveniyorum. Bütün planımızın, bu tür tedbirsizlikler yüzünden, başarısızlığa uğraması çok yazık olur.

Kalktı. Bazara da hem utanmış, hem de sinirinden deliye dönmüş bir halde onu izledi. CIA ajanını bir eline geçirirse, diri diri doğrayacaktı.

— Bu kez onu elimizden kaçırmayacağız, dedi.

*
**

Malko bütün gece gözünü bile kırpmamış, geldiğinden beri yaşanan olayları bir bir gözünün önünden geçirmişti. Güneş her zamanki gibi pırıl pırıldı. Çabucak kahvaltı ettikten sonra, Oswald Byrnes'ın bungalovuna giden yola çıktı. Amerikalı'nın da pek iyi uyuyabildiğini sanmıyordu.

— Haber var mı?

Belki de bizi bu çıkmazdan çıkarabilecek bir fikrim var, dedi Malko. Yalnız hem çok tehlikeli, hem de içinde çok fazla "eğer" var.

Oswald Byrnes başını kaldırdı. Ne kadar yorgun olduğu gözlerinden belli oluyordu.

— Nasıl bir fikir olursa olsun, kabul ediyorum, dedi. Üstelik bu ülkeyi Birleşik Devletler ordusuyla işgal etmekten daha ucuza patlar. Yapmak istediğiniz nedir?

— Öncelikle Londra'ya telefon etmek.

X. BÖLÜM

— Londra mı? diye şaşkınlıkla bağırdı Oswald Byrnes. Tanrım, peki niçin?

— Mandy Brown adlı birini çağırmak için, dedi Malko.

— O da kim?

— Sarışın, çok çekici, beni tanıyan ve zor durumlardan kurtulmasını iyi bilen, genç bir kadın.

Amerikalı sanki delirdiğinden şüpheleniyormuş gibi, ona baktı.

— Ee?

— Geçen akşam Amabeit bana Sharjaq'ın sarışın kadınlardan çok hoşlandığını söylemişti. Mandy Brown'u buraya çağırıp, Yüzbaşı Sharjaq'ın üzerine salmak niyetindeyim.

— Onu ölüme göndereceksiniz! diye bağırdı Oswald Byrnes. Diğer ikisinin başına ne geldiğini gördünüz.

— Merak etmeyin. Mandy Brown, nazik görünümüne karşın, korkunç bir kadındır.

Malko, Mandy Brown'a Honolulu'da rastladığında, Louis Siegel adında bir gangsterin metresiydi. Malko sayesinde üç milyon doları güzel bir aşk hikâyesine tercih etmiş ve sınırdan geçerken, zimmetine geçirdiği parayı rahatça harcayabilmek için, Batı'nın ünlü teröristi olan nişanlısının başına iki kurşun sıktığını söylemişti.

Sonra Abu Dabi'de buluşmuşlardı. Bu da Mandy'nin aşkından deli olan bir şeyhin

felaketine sebep olmuştu. Malko, Rolls'un yastıkları üzerinde nasıl seviştiklerini hâlâ hatırlıyordu.

Bu kez de Karayipler'de karşılaşmışlardı. Bu sefer yanında Ayetullah'ın eski karısı Sharnilar vardı. Son görüştüklerinde Mandy Brown monotonluktan sıkılıyordu. Regent's Park'a bakan, altı yüz metrekarelik evini bırakıp, Sanaa'ya gelmesi hayatına biraz değişiklik getirirdi.

Oswald Byrnes genç kadın hakkında anlattıklarını ilgiyle dinlemişti.

— Eğer Mandy dediğiniz gibi biriyse, bizim için çok değerli demektir. Peki onları nasıl karşılaştıracağız? Sharjaq tedbirli davranacaktır.

— Eğer Mandy Brown kazayla onun yoluna çıkarsa, adamın üzerine atlayacağına eminim. Onu nasıl konuşturacağımızı sonra düşünürüz.

— İyi fikir, dedi Amerikalı, fakat bu kadar kolay değil. Tekrar söylüyorum temkinli davranacaktır.

— Ya Nabil El Khouri, onu elindeki kızlardan biri olarak tanıtırsa. Yemenliler kadın diye, neredeyse öldecekler. Mandy'yi görünce, yüzbaşının gözleri dışarı uğrar. Yalnız Nabil El Khouri'yi, bizimle işbirliği yapması için kandırmamız gerekiyor. Tabii ihanet etmeyeceğinden de emin olmalıyız.

— Zaghlool Mokha bize yardım edebilir sanırım, dedi Oswald Byrnes biraz düşündükten sonra.

— Neden o?

— Lokantasından ve kızlarından başka, Khouri'nin Sanaa'da bir sürüde tefecisi

vardır. Mokha eğer isterse, onu göz açıp kapayana kadar mahvedebilir. Pazar hakkını bir başkasına vermesi yeterli bunun için.

— Mokha ona baskı yapmayı kabul eder mi?

— Sanırım. O kızı kolayca bulabilir misiniz?

— Eğer şu anda Londra'daysa evet.

— Önce bunu anlayalım. Elçilikte her zaman kontrol altında tutulan bir telefon var. Bana kızın numarasını verin. Londra büromuz onu arar. Oranın bölge şefi Peter Lawry evini arayıp, buraya telefon etmesini söyler. Kabul eder mi dersiniz?

— Eğer Peter Lawry, benim adımı verirse, eder.

— Mükemmel, dedi Oswald Byrnes. Ben elçiliğe gidiyorum. Her şey yolunda giderse, size iki saat sonra bir araba gönderirim.

— Tamam, dedi Malko.

*

**

Oswald Byrnes'ın Chevrolet'si, Birleşik Devletler Elçiliği'nin ilk kontrol bariyerini atlattı. İkincisinde, silahlı biri, Malko'nun kimliğini kontrol etti. Bir başkası da, aracın etrafına, şakacı birinin patlayıcı yerleştirip yerleştirmediğine baktı.

Elçiliğin girişini görebilmek için, insanın gözlerinin çok kuvvetli olması gerekiyordu. Önünde hiçbir tabela yoktu ve terkedilmiş evlerle, El Tahrir Meydanı'ndan uzakta olmayan, çocukların oynadığı bir alana kurulmuştu. Tedbir olsun diye, bayrak asılmamıştı. Bina köpekler, yüksek duvarlar ve kameralarla kontrol altında tutuluyordu.

Malko'yu, kemerlerinde el bombası, ellerinde M.16'lar olan, dört tane deniz piyadesi karşıladı. Oswald Byrnes onu bekliyordu. Malko'yu gizli görüşmelerin yapıldığı "güvenli oda" denilen bir yere götürdü.

— Arkadaşınız Peter Lawry'nin bürosunda.

Telefonu başkalarının dinlemesini önleyen aleti çalıştırdıktan sonra, Londra'daki CIA bürosunun numarasını çevirdi. Bir süre sonra, ahizeyi Malko'ya uzattı.

— Mandy?

— Bu da ne demek oluyor? diye söylendi Mandy Brown. Sabahın sekizinde uyandırdılar beni. Sonra da alelacele buraya getirdiler. Zaten beşte yatmıştım. Anabel'deydim ve...

— Üzgünüm, diye sözünü kesti Malko, seninle hemen konuşmam gerekiyordu.

— Öğleni bekleyemez miydi? dedi Mandy Brown. Hiç olmazsa yataktan kaldırmaya gelen sen olsaydın... Önce nerede olduğunu söyle bakalım.

— Yemen'de.

— Orası da neresi?

— Abu Dabi'den pek uzak değil.

— Niçin beni o kadar uzaktan aradın?

— Sesini duymaya ihtiyacım vardı, dedi en tatlı sesiyle.

Birden genç kadının kızgınlığı, cilveye dönüştü.

— Benim de. Aramana çok sevindim, dedi yatak odası sesiyle. Seni görmek için dünyanın öbür ucuna bile giderim.

— Tam üstüne bastın, dedi Malko.

— Niçin?

— Çünkü buraya gelip, beni bulmanı

istiyorum. Yemen harika bir ülke.

— Plajları var mı?

— Hem de kıyılarında hindistancevizi ağaçlarıyla, dedi soğuk bir sesle Malko.

— Karayipler'e gitmek istemez miydin?

— Seni buraya getirtmek için özel bir nedenim var?..

Hattın öbür ucunda uzun bir sessizlik oldu. Malko bir an onun telefonu kapattığını zannetti. Sonra, Mandy şüpheci bir şekilde sordu:

— Neler karıştırıyorsun yine? Ben, Araplar' dan yeterince çektim.

— Dinle, dedi Malko, sana gerçekten ihtiyacım var.

— Ne zaman?

— Hemen.

— Gelemem. Bu akşam yardımsevenlerin balosu var...

— Payına düşen yardımı başkasıyla gönder, dedi Malko. Bu akşam bir uçak var. Burada sadece birkaç gün kalacağız. Sonra Jamaika'da seninle bir hafta tatil yapmaya söz veriyorum.

Bir an sessizlik oldu.

— Doğru mu?

— Söz.

— Yalan söylüyorsun.

— Hayır.

Tekrar sessizlik oldu. Telefon konuşmasını, telefona bağlanan hoparlörden dinleyen Oswald Byrnes, çok ilgilenmişe benziyordu. Birden odanın içinde gürültülü bir iç çekme duyuldu.

— Ben aptalın tekiyim! Pekâlâ, uçak saat kaçta?

— Senin için Fransız Hava Yolları bürosuna Londra- Paris- Sanaa uçağının bir biletini bırakacaklar.

— Beni karşılayıp, yakınlık gösterecek misin? diye sordu Mandy Brown yılışık bir sesle.

Bu da Malko'nun atlatması gereken son engeldi.

— Havaalanına seni alması için birini göndereceğim dedi Malko. Fakat hemen sonra birlikte olacağız.

Mandy Brown'un yakınmasını duymamak için, telefonun sesini biraz kıstı.

— Peki sen niçin gelmiyorsun? diye homurdandı. İlgilendiğin başka bir kadın mı var?

— Hayır, dedi Malko. Öylesi ikimiz için de tehlikeli olur.

— Ben aptalın tekiyim, diye tekrar etti Mandy Brown. Beni karşılamaya kim gelecek?

— Bir Lübnanlı. Çok nazik bir adamdır.

— Nazik olması gereken o değil, sensin, dedi öfkeyle Mandy Brown telefonu kapatmadan önce.

Oswald Byrnes Malko'ya baktı.

— İnanılmaz bir şey bu. Konuşmanızı dinleyen de onu tatile çağırdığınızı sanır. Hayatını tehlikeye sokacak. Bu da benim çok canımı sıkıyor, dedi Amerikalı.

— Mandy için bu tatilden farksız olacak, dedi Malko. Onu tanıyorum. Mutlaka oradayken sıkıntıdan patlıyordu. Eğer parasını sömüreceği bir milyarder, ya da kalbini kırabileceği bir aşık yoksa, yapacak işi de yok demektir. Şimdi planın buradaki kısmını ayar-

lamalıyız.

— Mokha'ya gidelim, dedi Amerikalı.

*
**

"Kat" partisinin verildiği büyük salon, Malko'nun evvelki gece gördüğünden farklı bir durumda değildi. Kendilerine yolu gösteren Latife'nin üzerinde, yine aynı beyaz pardösü vardı. İhtiyar milyarder şiltelerin üzerine bağdaş kurmuş, bir yandan fıstık yiyor, bir yandan da nargilesini tüttürüyordu. Onları ağzı kulaklarına vara vara gülümseyerek karşıladı.

— Erkencisiniz. Arkadaşım Şeyh El Ragıb'ı yarın göreceğim.

— Biliyorum, dedi Oswald Byrnes, fakat sizden başka bir ricam daha olacak.

— Buyrun, dedi Yemenli onları yanına davet ederek.

Çok eğleniyor gibi bir hali vardı.

Oswald Byrnes önce son gelişmeleri sonra da Malko'nun planını anlattı. Zaghlool Mokha'nın yüzündeki gülümseme, yerini çok ciddi bir havaya terketti.

— Elimden geldiğince size yardım edeceğim. İstediğiniz nedir?

— Nabil El Khouri'yi bize yardım etmesi için ve bildiklerini kendine saklaması için ikna edebilir misiniz?

— İkna etmek mi? (Mokha kıkır kıkır güldü.) O benim her dediğimi bayıla bayıla yapar. Ben olmasam, o bir hiç demektir... Onu işte böyle kırıveririm.

Elindeki fıstığın kabuğunu ikiye ayırmıştı.

Malko Lübnanlı'dan ne istediğini anlattı. Mokha'nın gözleri parıldadı.

— Çok iyi düşünmüşsünüz, Yemenliler seks düşkünü, insanlardır. Benim seksen tane karım var! Eğer genç kadın anlattığınız gibiyse, yeni Saba Kraliçesi olur.

Bu Mandy için güzel bir iltifattı. Zaghlool Mokha ahizeyi kaldırıp, kuru bir sesle konuşmaya başlamıştı bile. Az sonra telefonu kapattı.

— Nabil El Khouri on dakika içinde burada olacak.

*
**

Nabil El Khouri'nin bakışları itaatkârdı, fakat Malko, Zaghlool Mokha konuştukça, adamın yüzünün korkuyla gerildiğini görüyordu. İçeriye girdiğinde tam formda olan Lübnanlı, gözle görülür bir şekilde değişmişti. Şiltelerin üzerinde, diken üstünde oturur gibi oturuyordu. Zaghlool Mokha, konuşmasını bir soruyla bitirdi. Lübnanlı boğuk bir sesle cevap verdi.

— Aiwa, aiwa.

Sonra, titreyen elleriyle sakallı yüzünü sıvazlayarak inler gibi bir şeyler söylemeye başladı. Malko konuşmayı anlamasa bile, ne olduğunu çok iyi tahmin edebiliyordu. Kurtulmaya çalışıyordu...

Zaghlool Mokha çayından bir yudum aldı, nargilesini elledi, bir iç geçirdi, sonra kısa bir cümle söyledi ve Lübnanlı'nın rengi bir anda sararıp soldu. Mokha, Malko'ya döndü.

—Dostum hakkında yanılmışım. Sizden beni affetmenizi diliyorum.

—Ne oldu? dedi Malko endişeyle.

Zaghlool Mokha cevap vermek yerine,

Lübnanlı'ya kısa bir emir verdi. Malko bu kelimenin anlamını çözdü. "Zoua" "çabuk" demekti. Nabil El Khouri tereddütlü bir şekilde kalktı, sonra tekrar oturdu. Mokha ona inatla, arkasını dönmüştü. Lübnanlı gözlerini yere dikerek, bir şeyler mırıldandı.

İhtiyar milyarderin gözlerinde bir ışık yanıp söndü, sonra memnun bir ifadeyle Malko'yla konuştu:

— Arkadaşım Nabil dostluğumuzu zedelemek istemiyor. Sadece bu göreve layık olup olmadığı hakkında tereddütlü.

El Khouri, soğuk terler döküyordu. Birden İngilizce bildiğini hatırladı ve sızlanan bir sesle konuşmaya başladı:

— Bay Mokha benden çok zor bir şey istiyor. Elham El Makasi'deki adamlar çok tehlikelidirler. Eğer onlara ihanet ettiğimden şüphelenirlerse, beni öldürürler.

Korkudan mahvolmuş bir haldeydi. Zaghlool Mokha gülümsedi.

— Hiçbir şey bilmezlerse mesele kalmaz. Biz bundan kimseye bahsetmeyeceğiz, umarım sen de aynı şeyi yaparsın.

Nabil El Khouri elini kalbine bastırarak onu inandırmaya çalıştı. Mokha birden ahizeyi kaldırıp bir şeyler söyledi ve Lübnanlı'yı inceleyerek bekledi. Beş dakika sonra, Latife gözleri yerde, elinde bir tepsiyle içeri girdi. Tepside bir kitap vardı. Latife efendisine doğru ilerleyerek, elindekini sehpanın üzerine bıraktı.

Zaghlool Mokha kitabı aldı. Bu bir Kur'an'dı. Mokha kutsal kitabı Nabil El Khouri'ye uzattı. Sonra belindeki bıçağı çekerek, yanına koydu.

Lübnanlı titreyen elini kitabın üzerine koyarak, donuk gözlerini bıçaktan ayırmadan bir şeyler mırıldandı. Milyarder tatmin olmuş bir halde, bıçağını kınına yerleştirdi.

— Kur'an'a el basarak, bize yardım edeceğine ve kimseye bir şey söylemeyeceğine yemin etti. Eğer yeminini bozarsa ona gösterdiğim bıçakla, boğazı kesilecek...

Lübnanlı dudaklarında zoraki bir gülümsemeyle onu dinliyordu.

— Ona ayrıntıları anlatın, dedi Mokha.

O zaman Malko, Nabil El Khouri'ye ne istediğini açıkladı. İlk iş olarak Mandy Brown'un, Lübnanlı'nın Sanaa'ya, zengin müşterilerini memnun etmek için getirttiği bir "artist"miş gibi .karşılanması gerekiyordu. İkincisi ise Malko'nun büyük bir gizlilik içinde genç kadınla buluşmasıydı. Sonra Yehia Sharjaq'ın sarışın kadına tutulması için ortam hazırlanmalıydı.

Fazla zamanları kalmamıştı. Mandy Brown'un cazibesinin bu işin de altından kalkabilmesini dilemekten başka bir şey gelmiyordu ellerinden.

— Şimdi bana yüzbaşı Yehia Sharjaq hakkında ne biliyorsanız anlatın, dedi Malko.

Lübnanlı yerinden sıçradı.

— Sharjaq mı? Fakat ben onu iyi tanımam ki...

Ona pek dikkat etmiyormuş gibi görünen Mokha'ya, yan gözle şöyle bir bakınca Malko'nun, sorularını cevaplamak zorunda kaldı. Malko adamın kazancını, seks hayatını, karısını, mesleğini, para kaynaklarını, yaşam şeklini, zevklerini öğrenmeye çalıştı. İçki içiyor

muydu? Batı'dan hoşlanıyor muydu? Fanatik miydi? Özenti miydi?

Nabil El Khouri kendisinden istenilenin, ufak bir yardımdan çok, tam bir işbirliği olduğunu anlamıştı. Yanlış bir hareketi görüldüğünde ölürdü.

Malko durumdan memnundu. Planın başarıya ulaşacağı kesin değildi, ama en azından gerekli ortam hazırlanıyordu. Artık yapılacak tek şey, Mandy Brown'u beklemekti... Nabil El Khouri, salonu terketmeden önce, saygıyla Mokha'nın elini öptü. Yürürken ayakları birbirine dolaşıyordu.

— Çok yardımcı oldu, dedi Malko.

Mokha memnun bir şekilde, gözlerini yukarı dikti.

— İstesem hayatının geri kalanını hapiste, ya da mezarda geçirebilir. Sadece maddi durumunu bozsam bile, mahvolur. Mantıklı bir adamdır. Allah onu korusun.

Görüşme sona ermişti. Mokha ayaklarını sürüye sürüye kapıya kadar geldi. Tam çıkarken, Malko'nun kolunu tuttu.

— Yarın sabah, saat yedide, bir araba sizi otelinizden alacak. Soru sormayacaksınız. Sizi buraya getirecek. Dostum Şeyh Hafız El Ragıb sizi bekleyecek. Silah konusunu görüşmeniz için sizi yalnız bırakacağım.

Malko, şu anda daha çok öteki işi düşünüyordu, fakat mecburen ikisini de bir arada yürütmek zorundaydı. Ertesi gün Mandy Brown gelmiş olacaktı. Geriye planlarının son ayrıntılarını tamamlamak kalıyordu. Oswald Byrnes'ın arabasına bindiklerinde yine de sormadan edemedi:

— Bu Mokha denilen adam, bu kadar güçlü biri olarak size fazlasıyla sadık. Biraz garip, değil mi?

Amerikalı'nın yüzünde kurnazca bir gülümseme belirdi.

— Suudiler'e Mokha'nın riyal kaynağını söylemem, ihtiyarın yılda iki yüz milyon dolar kaybetmesine yol açar... Gerçi yaşlı bir adam, fakat yine de kaybetmekten çok korkar.

Chevrolet yolun ortasından yürüyen insanları ezmemek için yavaşlamak zorunda kaldı. Çocuklar içinde kimin olduğunu görmeye çalışıyorlardı. Malko birden kendini kötü hissetti. Gözünün önüne, Amabeit'in kesik kafası gelmişti.

— El Khouri'ye gerçekten güvenebilir miyiz?

Oswald Byrnes düşünceli bir şekilde, gözlüğünü temizledi.

— Sanırım ihtiyar Mokha onu zaptedebilir. Fakat bir Lübnanlı'ya hiçbir zaman yüzde yüz güvenilmez.

Bu, planlarının devamı için pek de cesaretlendirici bir açıklama değildi... Fakat artık ok yaydan çıkmıştı.

Birkaç saat sonra Mandy Brown uçağa binip, Sanaa'ya doğru yola çıkmış olacaktı.

XI. BÖLÜM

Mandy ıssız ve ufak havaalanına, tiksintiyle baktı. Sonunda öyle bir iç geçirdi ki, göğüsleri, elbisesinden fırlayacakmış gibi oldu. Fransız Hava Yolları'nın uçağı tam zamanında gelmişti. Yemenli gümrükçü ona hemen orada sahip olmamak için kendini güçlükle tutuyordu.

— Tamam mı? diye soran Mandy ona öyle bir bakış baktı ki, birden adamın içinden karısını uzun bir süre için çöle göndermek geldi.

Sonunda kendinde konuşacak gücü bulabildi.

— Lütfen, bavulunuzu açın.

Aslında bunun bir anlamı da yoktu. Genç kadının bavulunda bir Kalaşnikof, ya da bir kilo eroin bulsa bile, sesini çıkarmazdı. Bavul açılınca ortaya, bir sürü külot, jartiyer ve daha bir yığın ıvır zıvır çıktı. Hamallar hayranlıkla Mandy'yi seyrediyorlardı. Yan taraftaki gümrükçünün ise gözleri genç kadının göğüslerine takılmıştı. Önünden geçen içi tabanca dolu, bal tenekesini farketmemişti bile. Mandy siyah bir korseyi kaparak üzerine tuttu ve sordu:

— Yakışıyor mu?

Gümrükçü kendinden geçmek üzereyken valizi kapattı. Jarse elbise bacaklarının yarısını açıkta bırakıyordu. Genç kadın vizonuna sarılarak, çıkışa yöneldi.

O geçerken, kalabalık saygıyla kenara

çekiliyordu. Nabil El Khouri az sonra ortaya çıkarak, elini yakalayıp yılışık bir öpücük kondurdu. Genç kadının göğüslerinin başının üzerinde titrediğini farketti.

— Malko nerede?

Lübnanlı'nın yüzü bir anda karıştı.

— Lütfen bu adı anmayın! Az sonra onu görmeye gideceğiz.

Birlikte kendilerini bekleyen Toyota'ya bindiler. Artık havaalanı normal hayatına dönebilirdi. Mandy'nın şu anda evde istediği tek şey Malko'yu bulup ona, hâlâ onun Mandy'si olduğunu ispatlamak.

*

**

Malko, sabah ezanını okuyan müezzinleri dinleyerek odasında bekliyordu ki, telefon çaldı. Bir soluk sesi duyuldu ve kimse konuşmadan, telefon kapandı.

Kalkıp, aşağı indi. Biraz yürüyüp, tekrar otele giden yola döndü. Yirmi metre ötede, bir arabanın kapısı açıldı. Nabil El Khouri direksiyondaydı. Malko binince, araba tekrar hareket etti.

— Her şey yolunda gitti mi? diye sordu Malko.

— Evet, dedi Lübnanlı. Kısa bir sessizlikten sonra, Bayan Brown gerçekten çok güzel, diye ekledi.

Normal şartlar altında, genç kadının ona ne kadar kazandırabileceğini düşünüyor olmalıydı. Araba dar bir sokakta durdu. El Khouri eski bir duvarın üzerine yerleştirilmiş zile bastı. Tam üç kez çaldıktan sonra, çarşaf giymiş bir kadın, kapıyı açtı. Kapı sarı boyalı, üzerinde

pek çok oda bulunan, bir koridora açılmıştı.

— İşiniz bitince yürüyerek dönersiniz, dedi Lübnanlı. Otel buraya uzak değil. Burası emin bir yer. Hizmetçi kadın hem sağır, hem dilsizdir. Senelerdir benim hizmetimde çalışır.

Hizmetçi ona koridorda yol gösterdi, sonra kapılardan birini itti.

Mandy Brown Yemen modasına uygun rengarenk vitraylarla aydınlatılmış bir odada, yatağın kenarına oturmuştu. Odanın duvarlarında erotik, Hint resimleri vardı. İçerisi bunaltıcı bir şekilde sıcaktı. Mandy arkasına döndü.

— Malko!

Bir seneden beri görüşmüyorlardı. Mandy öne fırlayıp, dudaklarını Malko'nun dudaklarına yapıştırdı. Az sonra dilleri birbirlerinin ağzında dolaşmaya başladı.

— Seni istiyorum. Artık dayanamayacağım, dedi Mandy.

Vücudunun sıcaklığı ve mükemmelliği, Malko'nun uyanmasına yetmişti. Elleri beyaz elbisenin üzerinde dolaştı ve altında hiçbir engele rastlamadı. Mandy biraz sakinleşmişti, fakat vücudunu hâlâ yavaşça erkeğinkine sürtüyor, erotik sinyaller göndermekten geri kalmıyordu. Odanın ortasında bir süre birbirlerine yapışmış bir şekilde sallandılar.

Malko elbiseyi kaldırıp, onun yumuşak ve ılık tenini buldu. Başparmağı, genç kadının göğsünün ucuna değince, Mandy ona biraz daha sokularak inledi. Bir zamanlar ki o soğuk kadından eser kalmamıştı. Göğüslerinin ucu, mermer gibi semsertti. Malko elbisesini çıkartmaya yeltenince, Mandy itiraz etti.

— Hayır, hayır, beni böyle al.

Malko, birden halının üzerindeki külotu farketti. Mandy tedbirini almıştı.

Uzun bir süre seviştikten sonra, Mandy ter içinde kalmış bir halde inledi.

— Aman Allahım! Harikâydı! Uçaktayken hep bu anı hayal etmiştim.

Sonra yavaşça başını çevirdi:

— Ben aptalın biriyim! Sanırım sana baştan beri aşığım...

Malko yumuşak bir hareketle, onun yüzüne düşen saçlarını geriye itti.

Bir süre hareketsiz ve sessiz kaldılar. Sonra Malko tekrar onu okşamaya başladı. Çok geçmeden her şeyi unutup, yine birbirlerinin içinde eriyip gitmişlerdi. Biraz sakinleşince yatağa kadar süründüler ve Mandy sonunda buruşmuş elbise ve çizmelerini çıkarttı.

— Plaja ne zaman gidiyoruz? diye sordu. Yunuslar var mı?

Yunusları çok severdi... Malko gülümsedi.

— Önce halletmemiz gereken küçük bir formalite var.

Mandy ona kötü kötü baktı.

— Aptal! Bana yine korkulu anlar mı yaşatacaksın? Kabul etmiyorum!

— İyi bir iş yapmış olacaksın, dedi Malko.

Mandy omuz silkti, fakat itiraz etmedi. Maceralarla dolu hayatı, onu tehlikeye alıştırmıştı...

*
**

Mandy Brown, uzun, sarı saçlarını omuzlarına dökmüş, altın sarısı küçücük bikinisiyle Sheraton'ın havuzuna geldiğinde oradaki

bütün erkeklerin gözleri yuvalarından uğramıştı.

Bir şezlonga uzanmadan önce, gözünde füme rengi gözlükleri, ayağında yüksek topuklu terliklerle, vücudunun her yanını ortaya koyan bir kıvrımla arkasına baktı. Mandy gözlüğünü çıkararak, güzelliğinden emin bir halde, oradaki bütün erkekleri şöyle bir süzdü. Bakışları kırk yaşlarında, bıyıklı, gür kirpikleri olan, gözünün çevresinde mor halkalar oluşmuş birinin üzerinde takıldı. Sonra garsonu çağırdı.

— Bana bir Pepsi getirin!

Bıyıklı adamın burun delikleri açılıp kapandı. Sanki Mandy'nin arkasında bıraktığı parfümünün kokusunu içine sindirmek ister gibiydi. Herkes, onun yanına önce kimin gideceğini merak ediyordu. Fakat kimse gitmedi. Mandy Brown tekrar gözlüklerini takıp, yüzükoyun uzandı. Varlığı çevreyi aydınlatmaya yetmişti. Burada uzun süredir böylesine güzel bir yaratık görülmemişti. Mandy'nin yanında Elvira Ploesti'nin hizmetçiden farkı yoktu.

Bıyıklı adam gözlerini ondan ayıramıyordu. Tek hayali böyle biriyle birlikte olmaktı. Avrupa'dayken bile, bu kadar güzelini görmemişti. Genç kadın birden dönüp, bikinisinin üzerini çıkarttı. Yuvarlak, diri göğüslerini görünce, bıyıklı adam patlayacak gibi oldu. Garson erkeklerin ayaklanmasını önlemek için, genç kadını uyarmaya gidiyordu ki, bıyıklı adam onu durdurdu.

— Önemli değil...

Görevli ısrar etmedi. Yüzbaşı Sharjaq, her

sabah Sheraton'a gelirdi ve herkes onun Elham El Makasi için çalıştığını bilirdi. Kraldan çok kralcı geçinmeye gerek yoktu.

Yüzbaşı Sharjaq, boşu boşuna yeni ziyaretçinin bakışlarını yakalamaya çalıştı. Havuza girip çıktıktan sonra, hiç ilgi göstermeyen genç kadının karşısında, ilgi çekmesini sağlayacak hareketler yapmaya başladı. Fakat bir sonuç elde edemedi. Ona sadece bir kişi yardım edebilirdi. Telefon kulübesine gidip, Nabil El Khouri'nin numarasını çevirdi. Hayatı sanki buna bağlıymış gibi heyecanlıydı.

— Aiwa?

Lübnanlı'nın sesini duyduğuna, hiç bu kadar memnun olmamıştı. El Khouri, Yemenli tarafından kısa kesilen, nezaket sözleri söylemeye başladı.

— Sheraton'ın havuzunda çok güzel bir kız var, dedi. Kim olduğunu öğrenmek istiyorum.

— Orada her zaman güzel kadınlar oluyor. Bir diplomat eşi olmalı. Güçlü ve yakışıklısın. Herhalde elde etmek için fazla uğraşmazsın...

Yüzbaşı yapılan iltifatın farkına bile varmadı.

— Diplomat karısı değil, dedi. Onu daha önce hiç görmedim. Yabancı biri. Sarışın. Ay kadar güzel.

— Ya, dedi El Khouri birden, aklına bir şey gelmiş gibi. Belki de yeni program için getirttiğim şarkıcıdır. Onu bu sabah havaalanında karşıladım. O kadar uykum vardı ki, belki de güzelliği dikkatimi çekmemiştir... Ben de o kadar uzun bir yolculuktan sonra, doğru yatmaya gider sanıyordum.

— Ne? Onu tanıyor musun? diye gürledi

Sharjaq.

— Eğer oysa, evet, diye cevap verdi Lübnanlı alçak gönüllülükle.

— Çabuk gel, diye emretti Sharjaq. Beni onunla tanıştırmanı istiyorum. Seni bekliyorum.

Nabil El Khouri, içi sıkıntı dolu bir halde, telefonu kapattı. Tuzak işlemişti. Yehia Sharjaq'ın her sabah, Sheraton'ın havuzuna gittiğini, Malko'ya söyleyen kendisiydi. Öyle bir yola girmişti ki en ufak bir hatasını hayatıyla ödeyebilirdi.

XII. BÖLÜM

Mandy Brown, giyinik haldeyken çok daha seksiydi. Çizgili elbise, vücudunu bir eldiven gibi sarmıştı. Bacaklarını durmadan üst üste atıp indirmesi, Pepsi'sini içmeyi unutan Yehia Sharjaq'ın tatlı hayaller kurmasına neden oluyordu.

Gözlerini bu inanılmaz derecede çekici yaratıktan alamıyordu. Oysa bu evli bir adam için hiç de uygun bir rüya değildi. Nabil El Khouri onları tanıştırdığından beri, Mandy mesafeli davranmış, daha çok vücudunu konuşturmuştu. Yehia Sharjaq, genç kadın her an kaybolup gidecekmiş gibi, soğuk terler dökü-yordu...

Nabil El Khouri ise, Sharjaq'ın ona ettiği ihaneti farkederse, nasıl bir tepki göstereceğini düşünmemeye çalışıyordu.

Konuşma çok sıkıcı geçiyordu. Aslında hoşsohbet biri olan Yehia Sharjaq, şimdi ne söyleyeceğini şaşırmış haldeydi. Mandy bu sessizliği bozdu.

— Buralarda kiralık araba bulunur mu? Biraz dolaşmak istiyordum, etraf mücevherci doludur herhalde.

Sharjaq hemen fırsatı değerlendirdi.

— Ben sizi nereye isterseniz götürürüm.

Mandy ona anlamsız gözlerle baktı.

— Çok işiniz yok mu?

Yüzbaşı içinden "işin canı cehenneme" dedi.

— Eğer siz boşsanız bile şehre inebiliriz. Size çarşıyı gezdiririm.

Mandy yorgunlukla esnedi.

— Yo hayır, şimdi olmaz. Belki öğleden sonra. Biraz dinlenmek istiyorum.

Koltuğundan kalkıp, koridorda uzaklaştı. Sharjaq karnına erimiş lav dökülüyor gibi oldu. Öğleden sonra bir taşra idarecisiyle görüşmesi gerekiyordu. Ama adamın beklemekten başka yapacak bir şeyi yoktu. Nabil El Khouri'ye döndü.

— Eğer başka bir erkeğin o kadına yaklaşmasına izin verirsen, seni öldürürüm.

*
**

Şeyh Hafız El Ragıb'ın üzerinde yamalı bir ceket ve ökçesi aşınmış ayakkabılar vardı. Zaten kırışıklarla dolu olan yüzü, başına sardığı türban yüzünden daha da buruşuk görünüyordu. Belinde, yeşilli beyazlı kınında bir bıçak vardı. Duruşu dimdikti.

Romeo stili iskemlelerden birine oturmuş olan şeyh, dizlerinin arasına bir Kalaşnikof, bir de uzun sigara ağızlığı sıkıştırmıştı.

Burnunun sol tarafına altın bir hızma iliştirilmiş, güzel Latife'nin takdim ettiği Malko içeri girince, canlı bir şekilde ayağa kalktı. Zaghlool Mokha'nın arabası iki saat gecikerek gelmişti. Huzursuz ve uykusuz geçen geceden sonra, tekrar uyuya kalmamak için epeyce zorlanmıştı.

Az sonra Zaghlool Mokha da geldi. İhtiyar hemen şeyhe yöneldi ve iki adam hararetle kucaklaştılar. Arapça kısa bir söyleşiden sonra, şeyh Malko'ya doğru ilerledi, sarıldıktan sonra

omuzunu öptü ve elini kalbine bastırdı.

— Yemen'e hoşgeldiniz, dedi berbat bir İngilizceyle.

Sonra duvar boyunca sıralanan iskemlelere oturdular. Bir hizmetçi, çay ve ballı bademli kek dolu bir tepsiyle içeri girdi. Mokha, hemen Malko'nun geliş nedenini açıklamaya koyuldu ve konuşma yarı İngilizce yarı Arapça olarak devam etti.

— Ona ne istediğinizi tam olarak söyleyin, diye önerdi Mokha.

Malko, Oswald Byrnes'ın hazırladığı listeyi çıkartıp, yavaşça okumaya başladı. Şeyh El Ragıb bıçağının kınından bir kalem çıkartıp, not aldı. Bir yandan da ballı kekini yiyordu. Sonunda başını salladı.

— Olabilir.

— Arkadaşım Hafız, Saadaa bölgesinde yaşıyor, diye anlattı Mokha. Kuzeyde bir yer. Orada serbest silah pazarları var.

Şeyh küçük hesaplarla uğraşmaya devam etti. Sonra başını kaldırdı:

— İstedikleriniz on milyon riyalden fazla tutar.

— Biliyorum, diye cevap verdi Malko hiç tartışmadan.

— Bütün bunlar ne zaman lazım?

— En kısa zamanda..

Şeyh yüzüne çok komik bir anlam kazandırarak dudaklarını kıvırdı.

— Yarın sabah gidersem, dört günde olur. Ben yaşlı bir adamım.

— Satış Sanaa'da mı olacak? diye sordu Malko.

Şeyh Hafız El Ragıb, bu kadar saflık

karşısında şaşırarak, güldü.

— Hayır, buraya o kadar çok silahla gelemem. Merkezi hükümet devrim yapmaya kalkıştığımı zanneder.

— Bakil kabilesi, Sanaa yönetimini hiçbir zaman tam olarak kabul etmedi, diye anlattı Mokha.

— O zaman nerede? diye sordu Malko.

— Mareeb'de, diye teklifte bulundu şeyh. Oraya kadar yollar serbest. Askerler de bizi fazla rahatsız etmezler.

— Mareeb fikri fena değil, diye kabul etti Malko. O halde nasıl yapacağız?

Şeyhin yerine Mokha cevap verdi.

— Yarın sabah aynı saatte, paranın yarısını Amerikan doları olarak, buraya getireceksiniz. Şeyh size buluşma saatini ve yerini, kesin olarak bildirecek, paranın geri kalanını mallar teslim aldıktan sonra vereceksiniz.

Hafız El Ragıb çayından bir yudum aldı, sigarasından bir nefes çekti. Ev sahibiyle Arapça bir şeyler konuştuktan sonra, Malko'ya döndü.

— Anlaştık.

Hepsi birlikte kalktılar. Malko'nun omuzunu bir kez daha öptükten sonra, ufak tefek şeyh dışarı çıktı.

Zaghlool Mokha halinden memnun gibiydi.

— Bu iş de bitti, dedi. Sizi yarın parayla birlikte bekliyorum.

Malko yüzünü buruşturdu.

— Ben Yemen riyali isterler sanıyordum.

İhtiyar milyarder kurnaz kurnaz güldü.

— Bu işten benim de bir çıkarım olmalı, değil mi?

Zaghlool Mokha, babacan tavırlarla, Malko'yu geçirdi.

— Dikkat edin, dedi. Bazı haberler aldım. Bazara'nın adamları sizi izliyor.

Malko çevreye bakınca, Mokha ekledi.

— Benim evimden çıkarken tehlikede değilsiniz. Bir şey yapmaya asla cesaret edemezler.

Mokha'nın Mercedes'ine bindi ve birkaç yüz metre sonra düz bir yola çıktılar. Malko, ihtiyar Yemenli'nin yaptığı uyarıyı düşünüyordu.

*
**

Mandy Brown, Nasır Caddesi'nin en büyük kuyumcusundan kolları bilezikler, boynu kolyeler, parmakları yüzüklerle dolu bir halde çıkmıştı. Yehia Sharjaq su gibi para harcamıştı. Mandy'nin kozlarını iyi oynadığını inkâr etmemek gerekirdi. Sabahki görüşmelerinden sonra, yüzbaşıya yorgunluğunu, şehre gitmek istemediğini ve daha pek çok şeyi bahane edip, başından savmıştı. Onun ertesi güne kadar bir daha aramayacağını sezince, nazlanmayı bırakmıştı. Sonra da herhangi bir milyarder gibi davranmış, en güzel kuyumcu dükkânına girdiklerinde, hoşuna giden bütün mücevherleri tezgâha döktürmüştü.

Sharjaq onun istemesine bile fırsat vermeden kuyumcunun kabul ettiği. çeki yazmıştı. Yemenli'nin Nissan'ına bindiklerinde, Mandy bir şeyler yapması gerektiğini anlamıştı. Yüzbaşıya doğru eğilip, boynuna sarılmıştı.

— Siz delisiniz, böyle yapmanız gerekmezdi.

Gerçekten de deliydi. İki günlük bir çek

yazmış ve ancak iki senede ödeyebileceği bir borcun altına girmişti. Fakat şu anda bunu düşünecek halde değildi.

Mandy ona doğru eğilince, kolunu genç kadının beline doladı. Sonra elini elbisesinin altına sokarak, genç kadının külodunu buldu... Mandy yavaşça kendini korumava çalıştı. Yehia Sharjaq'ın parmakları naylon kumaşı aşağı indirdi ve gelip geçene hiç aldırmadan, genç kadını okşamaya koyuldu. Neyseki hava kararmıştı. O zaman Mandy da biraz daha ileri gitmeye karar verdi. Sanki zevkten ne yaptığını bilmez bir haldeymiş gibi, o da yüzbaşıyı okşamaya başladı.

Sonuca ulaşması için fazla beklemesi gerekmedi. Yüzbaşı Sharjaq birden yerinden sıçradı, parmakları Mandy'nin karnında kasıldı ve inleyerek bej rengi pantolonuna boşaldı. Mandy elini bir süre orada tutup, sonra çekti. Cilveli cilveli dudaklarını büktü.

— Utanmıyorsunuz da! Ya bizi gördülerse?

Hayır utanmıyordu. Hatta kaldırımdan geçen çarşaflı kadınlar garip garip bakmaya başlamasalar, daha da devam edebilirdi.

Yehia Sharjaq, biraz evvelki beklenmedik rahatlamasının verdiği huzurla, arabayı çalıştırıp hızla El Tahrir Meydanı'na doğru ilerledi. Hem biraz yatışmış, hem de biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Mandy ona doğru yumuşak bir bakış fırlattı.

— Bu kadar heyecanlı olduğunuzu bilmiyordum. Çay içmek için otele mi gidiyoruz?

Normal olarak sakinleşmiş olması gerekiyordu... Fakat Yüzbaşı Abdül Mughni'ye sapacağına, eski şehre doğru devam etti.

Beş dakika sonra, alçak, ahşap bir kapının önünde durdular. Burası Nabil El Khouri'nin eviydi. Sağır ve dilsiz kadın kapıyı açtı. Yüzbaşıyı daha önce de görmüştü, fakat genel olarak adam yalnız gelirdi. Onları bir odaya götürüp yalnız bıraktı. Mandy yatağı görünce, neredeyse bir çığlık koparacaktı. Burası Malko'yla birkaç saat önce seviştikleri odaydı!

— Neredeyiz? diye sordu saf numarası yaparak. Ben çay içmeye gideceğimizi sanmıştım.

Normal olarak, kullandığı metod, bir erkeği birkaç saat sakinleştirmeye yeterdi. Fakat Yüzbaşı Sharjaq'ın hayvandan farkı yoktu. Cevap vermeden üzerine atladı ve genç kadını yatağa iterek elbisesini çıkarttı. Bir saniye kadar hayranlıkla vücudunu seyretti. Sonra çabucak giysilerini çıkartmaya koyuldu. Mandy onu görünce, hayran kalmaktan kendini alamadı: Yemenli şubayın en az üç ay sevişmemiş gibi bir hali vardı.

— Aman Al[illegible]m! diye mırıldandı Mandy.

Zaten ancak bu kadar konuşmaya zaman bulabildi. Sharjaq, solucan gibi üzerine atılmıştı. Mandy'nin çılgınca kahkahaları, yerini boğuk iniltilere bıraktı.

Genç kadın içinden, Malko'dan özür dileyerek, işe koyuldu. Yine de erkeğin güçlülüğü karşısında heyecanlanmaktan kendini alamamıştı.

Yehia Sharjaq Mandy'nin ustaca hareket etmesiyle otuz sekiz saniyede kendinden geçmişti. Bu zevki olabildiğince uzatmak istiyordu. Solukları iyice hızlanmıştı.

Onu öpüp okşamaya devam etti. Mandy

yüzbaşıyı engellemek için hiçbir şey yapmıyordu. Sonunda genç kadın, Yemenli'nin başını iki eli arasına aldı ve altüst olmuş gibi yaparak konuştu.

— Bu inanılmaz bir şey! Hiç, hiç başıma gelmemişti!

— Ne? diye sordu yüzbaşı.

— Hiç bu kadar zevk almamıştım dedi Mandy küçük bir kız çocuğunun ses tonuyla.

Yehia Sharjaq bir an beyni patlayacakmış gibi bir hisse kapıldı. Bu kadınla sadece hayatının en güzel saatlerini geçirmekle kalmamış, aynı zamanda değerinin bilinmesiyle de mutlu olmuştu... Birden yine müthiş bir arzuya kapıldı. Genç kadının harika vücudu karşısında deliye dönmüştü.

Mandy'ye zaman hiç geçmiyormuş gibi geliyordu. Yemenli iki kez tatmin olmasına rağmen, formundan hiçbir şey kaybetmemişti. Hâlâ boğa gibi soluyordu. Saçları terden alnına yapışmıştı. Sonunda adam tekrar kendinden geçti ve bir süre genç kadının üzerinde kıpırdamadan kaldı. Mandy Brown ölü gibi bitkin bir sesle:

— Tanrım, prova yapmak için otele gitmem gerekiyordu. Beni hemen Sheraton'a götürmelisin.

Yehia Sharjaq, rüyadaymışcasına dalgın, giyindi ve yol boyunca, elini genç kadının bacaklarının arasından çekmedi. Otelin park yerinde öyle bir kucaklaştılar ki, genç kadının dördüncü parti de başlayacak diye ödü patladı. Fakat onu tam zamanında yatıştırmayı başardı.

— Yarın seni kaçta görebilirim? diye sordu yüzbaşı.

Mandy'nin yüzünde kaçamak bir bakış belirdi.

— Sanırım El Khouri ile birlikte, Taez'e gideceğiz.

— Gitme!

Ses adamın kalbinden kopup gelmiş gibiydi. Mandy gülümsedi.

—Elimden geleni yapacağım. Yarın sabah, dokuzda telefon et.

*

**

Nabil El Khouri, lokantasının tezgâhı üzerinde duran telefonu açtı. İlk müşterileri girmeye başlamışlardı.

— Aiwa.

— Benim, Yehia.

İlk ismini kullandığına göre, ondan bir şey isteyecek demekti.

—Memnun musun? diye sordu.

— Harikaydı, dedi yüzbaşı. Fakat sana ihtiyacım var.

— Her zaman hizmetinde olduğumu biliyorsun, diye cevap verdi Lübnanlı, adamın sorununu bildiği halde.

— Birkaç günlüğüne borç istiyorum.

Lübnanlı'nın yaptığı işlerden biri de tefecilikti.

—Eğer elimden gelirse.

Bir süre sessizlik olduktan sonra, Yehia'nın gergin sesi duyuldu:

—İki günlüğüne yüzbin riyal.

Nabil El Khouri cevap vermeden önce, Mandy Brown'u içinden kutlamadan edemedi.

— Benim bu kadar param yok, üzgünüm. Fakat sana yardım edebilecek birini tanıyorum.

Yarın öğlen lokantama uğrayabilir misin? Parayı bulurum.

— Allah seni korusun, dedi Yemenli subay.

Lübnanlı, olanları anlatmak için bir numara çevirmeden önce, birkaç dakika bekledi. İçinde garip bir duygu vardı. Bu iş Rus ruleti oynamaya benziyordu. Balığın oltaya fena takıldığını düşünerek, biraz rahatlamaya çalıştı.

Sonra garsonlardan biriniçağırarak kulağına bir şeyler fısıldadı.

*

**

Muhammed Bazara o kadar gergin bir haldeydi ki, çalışma odasının kapısına vurulduğunda, elektrik çarpmış gibi yerinden sıçradı. Gelen "Arab News" un bir kopyasını getiren emireriydi.

Birden kalbine bir bıçak saplanır gibi oldu. Gazetenin tarihine baktı. Geçen pazartesiye aitti. Bu, Oleg Kopecki ile aralarında kararlaştırdıkları bir haberleşme şekliydi. Sovyet ona bir haber göndermek istediğinde, Araba News'un bir nüshasını yollardı. Haftanın gününe bakılacak olursa, haber biraz değişikti. Pazartesinin anlamı "her zamanki yerimizde, sizi acele olarak görmek istiyorum" demekti.

Muhammed Bazara kapının yanındaki aynaya şöyle bir baktıktan sonra, dışarı çıkıp, şoförünü ve muhafızlarını çağırdı.

Kopecki ondan ne isteyebilirdi ki?

Kopecki ile buluştuğunda hâlâ bu sorunun cevabını bulamamıştı. Rus'un hali hiç de iç açıcı değildi. Sinirinden durmadan sigara içiyordu. Merhabalaşmaya bile gerek duymadan, hemen konuya girdi.

— Tovariş Bazara, kendi kendime sana güvenmem için neden var mı diye merak ediyorum.

Sözlerini sessizlik izledi. Yemenli yine ne gibi bir hata yapmış olabileceğini düşünüyordu. Onun cevap vermediğini gören Kopecki, devam etti.

—Bana Amerikan ajanının, Hudeyda'ya giderkenyanına birkadınaldığınısöylememiştin, değil mi?

Bazara şaşırdı.

— Hayır, -diye itiraf etti. Onun kim olduğunu bilmiyordum. Daha önce hiç o adamla görmemiştim. Belki de bir turisttir.

Kopecki onu bakışlarıyla döver gibiydi.

— Turist değil. Bir hemşire. Şu anda bizim bulunduğumuz binada oturuyor.

Muhammed Bazara, bacakları kasılarak oturdu.

— Nasıl olur...

— Bana bir rapor verildi, diye sözünü kesti Kopecki. Hesabıma çalışan biri.

— Gerekirse ben.

— Yo hayır, dedi Kopecki, bırak ben halledeyim. Adamın ne öğrenebildiğini bilmiyorum. Fakat kıza onu görmesini yasakladım. Yine de bu olay beni endişelendiriyor. O adam tehlikeli olmaya başladı. Her an bize biraz daha yaklaşıyor. O yüzden de çabucak ortadan kaldırılması gerekiyor. Fakat sessiz sedasız. Anladın mı?

— Evet, dedi zayıf bir sesle Muhammed Bazara.

XII. BÖLÜM

Küçük bir çocuk, Taj Sheba'nın otoparkında, Malko'yu gözlüyordu. Onun Suzuki'ye yaklaştığını görür görmez, elini tutarak, ısrarla çekmeye başladı. Hiç konuşmuyordu. Sonra Malko'yu bırakarak, eski şehirdeki kaldırımsız daracık sokaklardan birine daldı. Eskiden bu evler epeyce havalı yerler olmalıydı. Şimdi mis gibi kokan bahçeleri bile, çöplüğe dönmüştü. Genç rehberi önünde bir Volkswagen duran ahşap bir evin kapısını çaldı. Kapı açılınca, Malko'yu içeri itti. Sağır ve dilsiz kadın bekliyordu. Burası da, Nabil El Khouri'nin otelinin bir başka girişi olmalıydı.

Bu kez yaşlı kadın onu karanlık bir yerden geçirip avluya götürdü. Bulundukları yerden Amerikan Elçiliği'nin duvarı görülebiliyordu. Sonra kare şeklinde, vitraylarla aydınlatılmış bir odaya girdiler. Duvar boyunca, üzerine şilteler yerleştirilmiş bir sedir uzanıyordu. Sedirin kenarında iki bakır sehpa vardı. Az sonra bir başka kapıdan Mandy Brown girdi ve kollarına atıldı.

Biraz zaman geçip de, Malko kendini kurtarabildiğinde, sordu.

— Ee? Sharjaq ile aran nasıl?

Mandy utanarak başını eğdi.

— Her şeyi anlatamam...

— Pekâlâ, dedi Malko biraz sinirlenerek. Peki onun dışında?

— Kuyumcuya borçlandı. Sanırım biraz

daha uğraşırsam benim için bütün dükkanları boşaltacak... Bu kadar azgın olabileceğini düşünmemiştim...

Birden kapı açıldı ve Nabil El Khouri içeri girdi. Mandy Brown'un önünde saygıyla eğildi.

—Olayların gelişme şeklinden memnun musunuz?

— Şu ana kadar evet, dedi Malko. Görünüşe göre Yüzbaşı Sharjaq cüzdanını zorlamaya başlamış...

Lübnanlı'nın yüzünde iğrenç bir gülümseme belirdi.

—Hayır. Zaten parası yoktu. Benden, kuyumcuya olan borcunu ödemek için yüz bin riyal istedi. Az sonra ona istediği parayı vereceğim. Borcunu, öbürgün sabah namazından sonra ödeyeceğini söyledi, inşallah...

Adamın hâlâ batıl inançları vardı.

— Gerçekten ödeyecek durumu var mı?

Lübnanlı başını salladı.

—Hayır. Bir arkadaşından alırsa bilemem tabii.

— Peki ödeyemediği zaman ne olur?

— Bu duruma bağlı. Faiz ödenip, ana para birkaç gün bekletilebilir. Fakat borç verenin, paranın tamamını isteme hakkı vardır.

— Ya Sharjaq reddederse?

Nabil El Khouri şaşırdı.

—Olanaksız. Ben sadece aracıyım. Ona asıl tefecinin adını vereceğim. Bu "gerçek" bir borç olduğundan ödemediği zaman güneş batmadan boğazını keserler.

— İyi, dedi Malko. Mutlaka biraz mühlet isteyecektir. Ona bunu ancak Zaghlool Mokha'nın sağlayabileceğini ve ona gitmesini söyleyin.

Gerisini biz hallederiz.

— Mükemmel, dedi Lübnanlı biraz yatışarak. Ya biraz daha para isterse?

— Verin.

Sharjaq ne kadar sıkışırsa, o kadar iyi olurdu.

Malko, Mandy'e döndü. Saldırı şeklini belirlemişti. Başlangıçta Mandy'den, adamın ağzını aramasını istemeyi düşünmüştü. Fakat böylesi çok daha kolaydı.

— Ona olabildiğince fazla para harcat, dedi. Bir milyarderle birlikte olduğunu düşün.

Mandy Brown kıkır kıkır güldü.

— Bunun için zorlanmam gerekmediğini biliyorsun... Gerçi karşılığını vermek güç oluyor... Fakat yine de onu mahvetmek için elimden geleni yapacağım...

— Öyle olması gerekiyor zaten.

Mandy omuz silkti.

—Anladım, aptal değilim.

Nabil El Khouri gözden uzaklaşmıştı. Mandy alçak sesle sordu.

— Demin bahsettiği, Zag mıdır nedir, o adamı tanıyor musun?

— Evet, dedi Malko. Niçin?

— Arkadaşın Nabil, onun benimle tanışmak istediğini söyledi.Bana düşünemeyeceğim kadar çok parası olduğunu ve eğer ona nazik davranırsam, beni hediyeye boğacağını anlattı. Doğru mu?

— Herhalde, dedi Malko. Fakat şimdilik Sharjaq'la ilgilen.

*

**

Malko, Zaghlool Mokha'nın evine geldiğinde, saat on bir buçuğu geçiyordu. Oswald Byrnes bir gün önce, bütün öğleden sonrasını, o kadar parayı bir araya getirebilmek için, banka banka dolaşmakla geçirmişti. Hepsini bir tek bankadan almalarına olanak yoktu...

Üzerinde yine her zamanki giysisi olan Latife, bu kez Malko'yu "günaydın" diyerek karşıladı. Zaghlool Mokha, Malko'yu kucakladıktan sonra, paraları saymaya koyuldu. İşini bitirince, Latife ona çantayı getirdi.

— Mükemmel, dedi Mokha, Arkadaşım Hafız planını değiştirdi. Dün Sadaa'ya gitti. Bu yüzden sizinle Mareeb'de yarın yani çarşamba sabahı saat 9-10 arası buluşabilecek. İnşallah... Tabii paranın geri kalanını da getireceksiniz. Oraya gitmeden önce, dolarlarınızı riyale ben çevireceğim.

— Mareeb'in neresinde? diye sordu Malko.

Zaghlool Mokha, kemerinden çıkarttığı haritayı açtı.

— İşte, bu Sanaa'dan tek çıkış yolu. Bu yolu izleyeceksiniz. Mareeb'in girişinde, askeri kontrol var. Oradan geçtikten sonra, havaalanına doğru otuz kilometre kadar dümdüz devam edeceksiniz. Buradaki kavşaktan sağa sapacaksınız ve bir beş, altı kilometre boyunca, dağların eteğine kadar ilerleyeceksiniz. Yol oradan sonra sola döner. Bu kısım kumlu ve çok tehlikelidir. Hunt'un tankerleriyle doludur. Sol tarafta Belkıs Tapınağı'nın harabelerini göreceksiniz. Tam karşısındaki yola sapıp iki kilometre kadar gidin. Şeyh El Ragıb, sizi orada, kuru bir dere vadi yatağında bekleyecek.

— Orada olacağından emin misiniz?

— Bana söz verdi.

— Ya silahlar?

İhtiyarın yüzünde tasasız bir ifade belirdi.

— O benim sorunum değil. Paranın geri kalanını verip, silahları alacaksınız. Bunu Bay Byrnes'le konuşmalısınız.

Malko kağıdı açıp, cebine yerleştirdi.

— Sırası gelmişken, dedi yaşlı milyarder, bu akşam bana yüz bin riyal daha getirmelisiniz. Yüzbaşı Sharjaq'ın borcuna kefil olmak için.

Bu adam kendini hiç tehlikeye sokmuyordu.

— O parayı hiçbir zaman ödeyemeyecek. Ona yardım edebilecek herkese talimat verdim. Çok kötü bir durumda kalacak. Yakında elimize düşer.

— Bu kadar basit mi?

— Tabii. Bu ülkede, askerler silah veya para için kendilerini satarlar. Başta büyük aşiretlerin reisleri. Emir El Badr'ın Devrim sırasında onları nasıl bir araya getirdiğini sanıyorsunuz? Para karşılığında, tabii. Yüzbaşı Sharjaq'ın da, diğerlerinden farkı yok. Köşeye sıkışması yeterli.

Görüşmenin bittiğini bildirmek ister gibi, ayağa kalktı.

Malko'nun yanında, ayağını sürüye sürüye yürürken:

— Sharjaq'a nasıl bir çıkmazda olduğu iyi anlatılmalı, dedi. Komplonun ortaya çıktığı ve bizimle işbirliği yapmazsa, mahvolacağı gösterilmeli.

Komplodon, sanki normal bir şeyden bahseder gibi bahsediyordu. Malko ne diyeceğini bilemiyordu.

— Galiba, getirttiğiniz o kadın çok

güzelmiş...

— Öyle diyorlar, diye gülümsedi Malko.

— Nabil El Khouri'ye onu yemeğe getirmesini söyledim, dedi.

Latife onu kapıya kadar geçirdi. Malko az sonra Haddah Caddesi'ne çıkmış, Haddah Sineması'nın önüne gelmişti. Birkaç kişi, ilk seansın başlamasını bekliyorlardı. Malko, birden kot pantolunun sımsıkı sardığı nefis kalçaları farketti ve korna çaldı. Andrea şaşkın bir halde arkasına baktı. Malko ona kapıyı açtı.

—Size, beni aramamanızı söylemiştim.

— İnanın ki, sadece bir rastlantı.

— Burada kalmayalım, dedi.

Malko dümdüz devam edip, Sheraton'ı geçtikten sonra, Ring Caddesi'nde durdu. Burada kimseler yoktu. Andrea endişeli görünüyordu.

— Benim yüzümden bir sorun mu çıktı? diye sordu Malko.

— Her zamanki gibi, bir rapor hazırladım. Bir yabancıyla çıktığımızda hep böyle yaparız. Fakat kazadan bahsetmedim. Yine de, sizi tekrar görmemi yasakladılar. Galiba sizinle zaman kaybediyorum.

—Onlar dediğiniz kim?

—Roubaia, sorumlu şefimiz.

— Bugün çalışmıyor musun?

— Çalışıyorum. Saat yediden beri hastanedeydim, çok yorulmuştum. Fakat eve akşam ondan önce dönemem.

—Niye?

—Roubaia bazen benim dairemi kullanıyor. Erkek arkadaşını kabul etmek için olduğunu

söylüyor. Gerçi o kafayla, böyle bir şey yapsa şaşardım ya neyse. Yine de bir gün,küllükte bir küba purosunun izmaritini buldum.

Malko dinliyordu, birden beyninde bir şimşek çaktı. Roubaia, KGB için çalışıyor olmalıydı. Sovyetler Sanaa'nın her yerinde cirit atarken KGB'den kim bir başkasıyla gizlice buluşma gereğini duyabilirdi. Birden Oswald Byrnes'ın teorisini hatırlayarak, Sovyetler'le Albay Bazara'nın komplosu arasında bir bağlantı kurmaya çalıştı.

— Beni sinemaya götürün, dedi Andrea. Filmin başını kaçıracağım. Ve bir daha da beni görmeye çalışmayın. Başıma kötü işler açılabilir.

Malko Andrea'yı sinemaya bırakıp, Oswald Byrnes'a silah satışıyla ilgili programda değişiklik olduğunu bildirmeye gitti.

*

**

Malko Oswald Byrnes ile yemek yedikten sonra, biraz dinlenmek için otele dönmüştü. Paranın geri kalan kısmını almaya, tekrar Amerikalı'nın evine giderken yine aynı şey dikkatini çekti.

Bu içinde, başları türbanlasarılı altı adamın bulunduğu büyük birToyota Land Crusier idi. Onu CIA ve Hunt Oil bürosunun bulunduğu binadan çıktığından beri takip etmedikleri kesindi. Adamları atlatmaya çalışmadı.

Oswald Byrnes yorgun bir halde, yüz dolarlıkları saymakla meşguldü. Paraları bir çantaya koyup, masanın üzerine bıraktı.

— İşte, üç yüz elli bin dolar daha.

Mokha'nın bize niçin yardım ettiği belli oluyor... Yüz bin riyal daha vermek zorundayız.

— Silahları ne yapacağım?

— Elinize geçer geçmez, eski Mareeb yönüne gidin. Köyün girişinde iç savaşdan kalma, bir Rus tankının hurdası var. Ali Nasır'ın adamı saat dokuzdan sonra sizi orada bekleyecek ve silahları alacak.

— Beni izliyorlar, dedi Malko.

Oswald Byrnes dikkatle dinledi.

— Haber toplamaya çalışacağım. Peşinizde olup olmadıklarını anlamak için, şehirde bir tur atın. Sizinle Mokha'nın evinde buluşuruz.

Malko para dolu çantayla yola koyuldu.

*

**

Latife onu Zaghlool Mokha'nın nefis bir masanın arkasında oturduğu bir odaya aldı.

Oswald Byrnes, yaşlı milyarderle çoktan konuşmaya dalmıştı bile. Amerikalı doğrudan konuya girdi.

— Dostumuz Mokha gerekli bilgileri toplamış. Hiçbir güvenlik servisi sizinle resmi olarak ilgilenmiyormuş. Demek peşinize takılanlar bağımsız çalışıyorlar.

— Yine de kendilerini gizleme gereğini duymuyorlar, dedi Malko.

— Çünkü arkalarında güçlü biri var, dedi Zaghlool Mokha. Muhammed Bazara gibi...

XIII. BÖLÜM

Oswald Byrnes da, endişeyle Zaghlool Mokha'ya baktı.

—O halde, Malko'nun Mareeb'e gitmemesi gerekiyor, dedi. Bu çok tehlikeli olur.

— Evet, evet, diye ısrar etti Mokha. Diğerleri onu izleyeceklerdir tabii. Ve Tiyal Dağı eteklerinde sıkıştırmaya çalışacaklardır. Orası hem çok ıssız bir yerdir, hem de Sanaa'dan çok uzaktır.

Bunları duymak, daha önce bir kamyon macerası atlatmış olan Malko'nun pek hoşuna gitmemişti.

— Peki ne olacak? diye sordu. Kayalıklarda kendi adamlarınızı saklayacaksınız herhalde. Peki onların tam olarak nerede saldıracaklarını nasıl bileceksiniz?

— Düşündüğüm tam olarak bu değil, dedi Zaghlool Mokha. Size anlatacağım. Gelin.

Mokha kalkınca, CIA'nın iki adamı da onu takip ettiler. Ağaçlıklı alanı geçip, garaja girdiler. Phantom'un Cadillac'ın, Ferrari'nin yanında, eski Rolls'un yerini alan bir Toyota Land Cruiser vardı. Araba göz kamaştırıcı bir beyazlıktaydı. Mokha elini kaputun üzerine koydu.

—Arabaları çok sevdiğimi biliyorsunuz, dedi. Bunu bana Suudi Arabistan'dan getirdiler. Bir turbo Land Cruiser. Ülkemizde bunun bir eşi daha yok. 180'e kadar hız yapılabiliyor ve Belkıs tapınağının duvarlarına bile tırmanacak güçte.

— Müthiş, dedi Malko, fakat...

— Onu size ödünç vereceğim, dedi Mokha. Bu gece bir adamım arabayı Taj Sheba'nın otoparkına bırakacak anahtarları da eksoz borusuna koyacak. Yarın sabah Mareeb'e bu arabayla gideceksiniz. Diğerleri planlarını değiştirmeye vakit bulamayacaklar. Altlarındaki araba ne olursa olsun, buna asla yetişemezler. Onlar sizin peşinize düşeceğine, siz onların peşine düşeceksiniz.

Malko, ihtiyar Yemenli'nin planını anlamaya başlıyordu.

— Onları, Şeyh El Ragıb'ın adamlarına kadar götürmemi mi istiyorsunuz?

İhtiyar Mokha'nın dişsiz ağzını açıkta bırakan gülümsemesi, biraz daha yayıldı.

— Doğru.

— Bana yardım edeceğini mi düşünüyorsunuz?

— Eğer yardım etmezse, silahların parasını kim öder?

Bir sessizlik oldu. Oswald Byrnes gözlüğünün camlarını temizledi ve ölçülü bir sesle konuşmadan önce, elini göbeğinde gezdirdi.

— Bu bana iyi bir fikir gibi geliyor. Siz ne düşünüyorsunuz?

Tabii çölün ortasında azılı katillerin önüne atılacak olan kendisi değildi. Ya şeyhin adamları geç kalırlarsa ne olacaktı? Malko çölün ortasında onlar gelene kadar, dönüp dolaşamazdı. Peki ya yolu şaşırırsa ne yapacaktı?...

Zaghlool Mokha ısrar etti.

— Araba çok yeni, herhangi bir arıza

çıkarmaz. Sizi koruyacak adamların başında, dostum Hafız El Ragıb olacak. Endişe etmenize gerek yok. İnşallah her şey yolunda gidecek.

Malko'nun pek memnun olmayan halini görünce ekledi:

— Zaten arabaya bir de silah koyduracağım. Cephanesiyle birlikte, arka koltuğun altına yerleştireceğim. Fakat ona ihtiyacınız olacağını sanmıyorum... Benzin deposu da dolu olacak.

Sonra alçak sesle devam etti:

— Herhalde, tehlikede olsaydınız, bu kadar pahalı bir arabayı, size ödünç vermeyeceğimi tahmin edersiniz. Bu arabaya doksan bin dolardan fazla para ödedim...

Bir aksilik çıktığında, CIA nasılsa onun zararını karşılardı...

Oswald Byrnes araya girdi:

— Her şey bir yana, o silahlara çok ihtiyacımız var. Ali Nasır dört gün sonra geliyor ve silahları Güney Yemen sınırına götürmek zorunda. Eğer onu bir kez aldattığımı görürse, bir daha bana güvenmez.

— Ya Mandy Brown? diye sordu Malko.

—O benim korumam altında, dedi Zaghlool Mokha. Az önce onunla tanıştım. Tam hoşlandığım tipte bir kadın. Kimse onun saçının teline bile dokunamaz.

Malko, arkadaşlarının ona iyi niyetle hazırladıkları bu tuzaktan nasıl kurtulacağını bilemiyordu.

— Ben yatmaya gidiyorum, dedi.

Zaghlool Mokha, onu kapıya kadar geçirdi. Biraz ileride, farları sönük bir araba duruyordu. İhtiyar kurnaz kurnaz gülümsedi.

— Oradalar! Merak etmeyin. Eğlenmeye gittiğinizi düşünün.

*
**

Beyaz Toyota Land Cruiser dimdik hiç zorlanmadan yokuşu tırmanıyordu. Malko dikiz aynasına baktı. Arkasında bej rengi, içinde altı kişi bulunan, bir başka Land Cruiser vardı. Otelden çıktıktan hemen sonra peşine düşmüşlerdi.

Eğer yolda başka tuzak yoksa, en azından bir konuda güven içindeydi. Ona hiçbir zaman yetişemezlerdi. Büyük bir "kat" demeti sayesinde, ilk kontrolu kolaylıkla atlattı

Virajı aldıktan sonra, güneşten kavrulmuş, üzerindeki birkaç sönmüş kraterin dışında bomboş olan bir alan belirdi.

Öbür Toyota sinsice yaklaşmaya başladı. Malko onları bir süre sevindirdikten sonra, turbosunu çalıştırdı. İki araç arasındaki mesafe yine açıldı.

Diğerleri deliye dönmüş olmalıydılar.

Yokuşu inmeye başladığında, diğer arabadan en az bir kilometre ilerideydi. Yol şimdi, görebildiği kadarıyla, dümdüz devam ediyordu. Bir kamyon gökgürültüsününkine benzer bir sesle yakından geçti... Az sonra, silah sesleri duyuldu.

Arkasına bakınca, Land Cruiser'deki adamlardan birinin, beline kadar dışarı sarkıp kamyona doğru ateş ettiğini gördü.

İçgüdüsel bir hareketle gaza dayandı ve iki araba arasındaki mesafe hemen fazlalaştı. Az sonra, takipçileri, uzakta bir nokta kadar

küçülmüşlerdi. Biraz yavaşladı. Adamların cesaretini kırması gereksizdi. Yoksa, arabayı durdurup onları beklemek zorunda kalacaktı.

Biraz arkaya sarkarak, arka koltuğun altındaki Kalaşnikof'u çekip, yanına koydu. Mokha'nın söylediği kontrol yerine gelince, nasılsa silahı saklardı.

Sonra birden fren yapmak zorunda kaldı. Önünde giden bir kamyonet yolunu kesmişti. Kamyonetin arkasında bir deve yüklüydü. Dışarıda korkunç bir sıcak vardı. Neyseki yürüyen sarayı mükemmel bir klima tertibatına sahipti. Sonunda, Irak'a kadar uzanan Rub Al Khali çölüne ulaştı. Bu bölgede, karavanlarda yaşayan kaçakçılar hariç, oturan kimse yoktu. Öteki Land Cruiser de gelmişti. Takipçileri, onun korkudan öldüğünü sanıyor olmalıydılar. Tabii eğer Mareeb'e niçin gittiğini bilmiyorlarsa, aksi halde kurduğu tuzağa düşmeme tehlikeleri vardı. Daha kırkbeş dakikalık yol katetmesi gerekiyordu.

*

**

Mareeb'in girişindeki kontrol noktasında çalışan askerin başında, kendisine çok büyük gelen bir Rus kasketi vardı. Malko'ya yaklaşıp, cama doğru eğildi:

— Gezi izin belgesi.

Malko ona belgeyle birlikte bir demet yaprak uzattı. Askerin yüzü sevinçle aydınlandı.

—Tamam.

Öteki Toyota üç yüz metre gerisindeydi. Ara epeyce kapanmıştı.

Malko sadece eski bir DC 3'ün bulunduğu

havaalanına girdi. Öteki tarafta uzun menzilli füze bataryaları havaalanını herhangi bir Güney Yemen saldırısına karşı koruyordu. Burası Güney Yemen'e en yakın bölgeydi.

Solda, uzaklarda bir düzlüğün ortasında, yıkıntı haline gelmiş bir şato yükseliyordu. Sağ tarafta benzin istasyonları, birkaç dükkânı, evleri ve çölün ortasında yapılmış oteliyle, yeni bir şehir göze çarpıyordu. Sanaa'dan yüz kilometre kadar uzaklaşmışlardı. Burası oradan çok daha farklı bir dünyaydı. Bütün erkekler omuzlarında tüfek taşıyorlardı. Göğüslerine fişeklikler bellerine yanlarından hiç ayırmadıkları bıçakları geçirmişlerdi.

Birden Land Cruiser sallanmaya başladı: asfalt yolun sonuna gelmişlerdi. Biraz sağında toz bulutlar yükseliyordu henüz seçemediği bir yolda bazı araçların ilerlediği görünüyordu. Birkaç dakika sonra onların yanına vardı ve Mokha'nın verdiği talimata uyarak sağa döndü

Takipçiler hâlâ üç yüz metre gerideydiler. Birden kalbi sıkışır gibi oldu. Bu kez ok yaydan tamamen çıkmıştı. Mareeb'den ayrılmış çöle girmişti. Eğer şeyh ve adamları da yoksa, burada ona kimse yardım edemezdi.

Yol bu kısımda harikaydı. Land Cruiser uçar gibi ilerliyordu. Doğuya giden yol ayrımına gelince durdu. Aynasından arkadan kalkan toz bulutunu farketti. Adamlar hâlâ onu izliyorlardı. Birden kendini yalnız hissetti.

*

**

Dört beş kilometre ileride yol tıpkı Zahlool Mokha'nın bahsettiği gibi, dik açı şeklinde

kıvrılıyordu. Malko vites değiştirip gaza bastı. Arkasındakiler de, az sonra onu taklit ettiler. Artık Mareeb gözden iyice kaybolmuştu. Malko sol tarafına bakarak Belkıs tapınağının sütunlarını aramaya başladı. Fakat kerpiç kulübelerinden başka bir şey göremedi.

Neyseki Toyota o çakıllı yolda bile ilerlemekte güçlük çekmiyordu. Böylece beş kilometre boyunca kimseyi göremeden ilerledi. Birden sol tarafında beş tane sütun farketti. Bütün dikkatini vermek zorundaydı zira sütunlar inişli çıkışlı yolda bir kaybolup bir görünüyordu. Birkaç saniye sonra onları iyice görebildi.Bu Belkıs tapınağıydı. Fakat yolu neredeydi?

Birden karşısında büyük bir olasılıkla petrol kampından gelen kırmızı bir kamyon belirdi. Araç tam üzerine doğru geliyordu.

Malko ümitsizce farlarını yakıp söndürdü. Fakat kamyonun şoförü hiç istifini bozmadı. Malko ani bir hareketle direksiyonu sağa kırdı ve Land Cruiser yoldan çıkarak kum tepesine çıktı. Tekerlekler boşlukta dönüp duruyordu ama araba hiç hareket etmiyordu. Kamyon yanından geçip gitti. Land Cruiser kumların üzerinde zikzaklar çizmeye başladı. Malko kontrolü kaybetmişti. Sonunda dört tekerleği hizaya sokmayı başardı, fakat araç aniden yavaşladı. Arabanın kasası kuma gömülmüş ilerlemesini engelliyordu.

Sonunda çarkları öttüre öttüre bir metre kadar ilerleyebildi. Arkasındakiler yetişmişdi. İçini bir sıkıntı sardı Bu çölün ortasında ölüp gidecekti.

XIV. BÖLÜM

Malko, kalbi deli gibi çarparak, geri vitese takıp, yavaşça gaza dokundu. Bir yandan da aklına kötü şeyler getirmemeye çalışıyordu.

Düşmanlarının atışları daha da ısrarlı bir hal almıştı.Land Cruiser, güçlü motorun etkesiyle sarsılarak, tekerleklerin altındaki kumu açmaya başladı. Malko biraz daha gaz verince, ağır araba geri geri hareket etmeye başladı.

Diğer arabayla arasında sadece yüz metre vardı. Kalaşnikof'un sesi bir kez daha duyuldu ve kurşunlardan biri, Malko'nun bulunduğu arabanın tavanına çarptı.

Malko terden sırılsıklam olmuş bir halde birinci vitese takıp, kumlu alanı terkederek, toprak zemine çıktı. Hemen ardından turboyu çalıştırarak öne fırladı. Birkaç saniye sonra, ardında bir toz bulutu bırakarak, uçar gibi gitmeye başlamıştı.

İlerde bir yerlerde, El Ragıb ve adamları onu bekliyor olmalıydı. Aslında onları görmeden yanlarından geçmiş olması da mümkündü.

Belkıs tapınağı artık görünmüyordu. Zaghlool Mokha'nın bahsettiği o meşhur yola da rastlayamamıştı. Malko, arkasındakileri ekebilmek için, dümdüz devam etti. Alnından akan teri sildi. Büyük kayaları geçebilmek ve çukurlara dalmamak için, durmadan zikzaklar çizmek zorunda kalıyordu.

Birden sağ tarafında, bir toz bulutu farketti: bir sürü araç vardı. Hiç düşünmeden oraya

doğru yöneldi. Şeyhin adamları olsun, ya da olmasın, ona yardım edebilirlerdi.

Fakat çölde belli bir yönde ilerlemek kolay değildi. Kumlu bir tepeyi geçmek isterken taşların geçit vermediği bir alana girdi. Yarım daire çizip, arabayı durdurdu. Öteki araba üzerine doğru gelmeye devam ediyordu. Adamlardan kurtulması çok zordu. Yol peşindekileri atlatmasına olanak sağlamayacak kadar bozuktu. Kalaşnikof'u alarak, yere atladı. Şarjör doluydu.

Onun durduğunu gören diğer Land Cruiser da, yüz metre ileride durdu. İçinden, tüfekli beş adam indi ve etrafını çevirmeye başladılar.

Malko o tarafa doğru bir el ateş edince, adamlar yere yatıp siper aldılar. İçlerinden biri kalkıp üzerine doğru koştu. Malko tekrar tetiğe basınca adam yere düşerek, hareketsiz kaldı. Geriye dört kişi kalmıştı. Bu bölgede, ne kadar silah patlarsa patlasın, kimse duymazdı... Uzun süreden beri, Mareeb'in çevresi, aşiretlerin elindeydi. Ordu, onların aralarındaki kavgalara hiç karışmazdı... Yirmi yıl önce, Sanaa'dan Mareeb'e gitmek, sekiz gün sürerdi.

*

**

Malko, Land Cruiser'ının yanına çömelmiş, düşmanlarını gözlüyordu. Başını biraz kaldırınca, kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Gördüğü toz bulutları yaklaşmıştı. Şimdi bulundukları yöne doğru gelen sekiz aracı iyice seçilebiliyordu. Öbür adamlar da araçları görmüşler, fakat umursamamışlardı. Derken bir patlama daha duyuldu ve bir kurşun, güzelim Land Cruiser'ın kapısına saplandı.

Kalaşnikof'una yeni bir şarjör taktı. Bir yandan da, yakınındaki dikenli çalının arkasına gizlenmiş katili gözetliyordu...

Birden, kuvvetli bir rüzgâr çıktı ve yerden bir toz bulutu yükseldi. Malko o zaman, büyük bir şaşkınlıkla düşmanlarının koşarak geri çekildiklerini gördü!

Henüz şaşkınlığı geçmemişti, ki, sekiz araç ikiye ayrıldı: dördü gerideki vadi yönüne, diğerleri de adamların arkasına yöneldi.

Ağır bir şekilde yüklenmiş Toyotalar, dingillerine kadar, yumuşak toprağa gömülüyorlardı. Her arabada dört kişi vardı ve arabaların arka tarafları tahta sandıklar ve benzin bidonlarıyla doluydu. Adamlar, her yanı saran tozdan korunmak için, yüzlerini türbanlarının ucuyla örtmüşlerdi.

Birden en baştaki arabadan bir kol uzandı ve şoförün anladığı bir takım garip hareketler yaptı. Bunun üzerine araba biraz yan döndü, diğer üçü de onu izlediler.

Baştaki aracın şoförü, makasların kırılma tehlikesini göze alarak, hızını artırdı. Diğerleri neşe dolu bir heyecanla, silahlarını kontrol ettiler. Yüz metre ileride, hareketsiz duran Land Cruiser, onlar için mükemmel bir andı...

*

**

Malko arkasına döndü: bir düzine kadar adam, arkadaki hendeği geçmişler, kendisine doğru koşuyorlardı. Malko başta ilerleyen El Ragıb'ı ve belindeki yeşil kını olan bıçağı tanıdı. İhtiyar Yemenli yanına geldiğinde nefes nefese kalmıştı. Adamlarıysa, Malko'nun peşine takılanlara ateş etmeye başlamışlardı

bile. Şeyh Hafız El Ragıb, yine aynı ağırbaşlılıkla, Malko'ya yaklaşıp, sol omuzundan öptü.

— Selamün aleyküm!

— Aleyküm selam!

Ortalığı silah sesleri sarmıştı, fakat şeyhin kırışık yüzü, yine de sakindi. İkisi de, beyaz Toyota'nın arkasına çömeldiler.

— Bu adamlar kim? Yolu mu kaybettin? Saatlerdir seni arıyoruz, dedi şeyh.

— Son yolu bulamadım, dedi Malko. Beni Sanaa'dan beri izliyorlar.

— Allah onları buraya yok olmaları için yolladı, dedi El Ragıb. Parayı getirdin mi?

— Evet.

Şeyh birkaç emir yağdırınca adamları ateş ederek öne fırladılar. Malko'nun düşmanları, Land Cruiser'a doğru yöneldiler. İçlerinden biri ayağa kalkmaya çalışınca, kafasına isabet eden bir tüfek mermisiyle cansız yere düştü. Diğerleri hemen, arabaya binip, uzaklaşmaya başladılar.

— Kaçacaklar! diye atıldı Malko.

— Hayır, dedi şeyh El Ragıb. Bak.

Öteki Toyotalar da gelmişti Arabalar durdu ve içlerinden bir sürü adam inerek Land Cruiser'ın önünü kesti. Land Cruiser'dakiler dışarı çıkmadan ateş etmeye başladılar. El Ragıb'ın adamları, hâlâ silahlarını kullanmadan ilerlemeye devam ediyorlardı. İçlerinden biri vurularak yere düştü. İnlemiyordu bile. Malko ve şeyh saldırganların yanına gitmek için, öne fırladılar.

— Niçin ateş etmiyorlar? diye sordu Malko.

— Arabaya zarar vermemek için, dedi şeyh

babacan bir tavırla. Çok güzel bir araba...

Adamlarından biri bir sıçrayışta bagaja, oradan da arabanın üzerine tırmandı ve açık camdan içeri, tabancasının şarjörünü boşalttı.

Araçtaki iki kişi de, aynı anda dışarı fırladılar. Malko birden bir bıçağın çeliğinin parıltısını gördü ve peşine düşen adamlardan birinin daha, kanlar içinde yere yuvarlanacağını farketti.

Sonuncusu silahını atmış, anlaşılmaz bir şeyler söyleyip, zikzaklar çizerek koşuyordu.

— Onu canlı yakalamalıyız! diye bağırdı Malko. Onları kimin gönderdiğini merak ediyorum.

Şeyh Ragıb bir emir verdi. Fakat çok geçti. Son takipçi de, şeyhin adamlarından birinin bıçağı uçunda can verdi.

Ufak tefek şeyh, Malko'yu omuzundan tutarak, heyecansız bir sesle sordu:

— Para nerede?

— Arabamda.

Birlikte arabaya gittiler ve Malko içi para desteleriyle dolu çantayı çıkardı.

— Ölülerin silaha ihtiyacı yoktur. Getirdiğimiz silahlar da, artık senin. Onları ne yapacaksın?

— Önce bir bakmak istiyorum, dedi Malko.

Şeyh karşı çıkmadı. Adamlarının tentesini kaldırdığı bir araca doğru yöneldiler. Kalaşnikoflar'ın hepsi yepyeni, orijinal kâğıtlarına sarılı olarak, orada duruyorlardı...

— Güzel, değil mi? diye sordu şeyh hayran gözlerle bakarak.

— Mükemmel, dedi Malko. Nereye gidiyoruz?

— Eski Mareeb'de, silahları vereceğim

kişiyle buluşacağım.

— Seninle geliyorum, dedi şeyh. Yoksa adamlarım kötü şeyler yapmaya kalkışabilirler.

Ne gibi?

— Boğazını kesip, silahları, parayı ve arabanı alıp gitmek gibi.

Bütün araçlar bir araya toplandılar ve konvoy hareket etti. Malko'nun beyaz Land Cruiser'ı başta, katillerinki ise en arkadaydı. Yirmi dakika sonra yapım halindeki baraja, eski Mareeb'e giden yola vardılar. Tam o sırada askeri bir Range Rovar'a rastladılar.

Eski Mareeb dörtte üçü harabeye dönmüş, kumdan, dev bir şatoya benziyordu. Ortalığı çöpler yüzünden leş gibi bir koku sarmıştı. Köyün meydanına giden yolun girişinde, T 34 tipi, eski bir Sovyet tankı vardı. Önünde çömelmiş bir adam duruyordu.

— Sanırım o, dedi Malko.

Yanında Hafız El Ragıb'la birlikte, adama doğru yöneldi. İki Yemenli, kendi dillerinde bir şeyler konuştuktan sonra, Ali Nasır'ın adamları onlarla birlikte beyaz Land Cruiser'a bindi.

Hızla yapım halindeki baraja giden, asfalt yolu indiler. Ali Nasır'ın adamı, soldaki daha düzgün bir yola sapmasını işaret etti. Hiç durmadan barajda çalışan kamyonları solluyorlardı. İlerde damperli bir kamyon bekliyordu. Ali Nasır'ın adamı, hemen şoföre koştu. Bir düzine adam kamyondan inip, şeyhin adamlarının kontrolu altında, malları kamyona aktardılar... Daha sonra silahların üzerine görünmesin diye toprak döktüler.

Kamyondakiler birbirlerini kucaklayarak sevinçle, dağlara doğru yola çıktılar.

XV. BÖLÜM

Yehia Sharjaq, girişteki büyük koltuklardan birine kurulmuş, içinde korkunç bir sıkıntıyla, Sheraton'ın dönen kapısına bakıyordu.Aslında şu anda bürosunda olması gerekiyordu, fakat Zaghlool Mokha'nın Rolls Royce'unun, iki kez Mandy Brown'u aramaya geldiğini görünce çılgına dönmüştü. Yaptığı ilk iş Nabil El Khouri'yi aramak olmuştu. Lübnanlı defalarca özür dilemiş, ihtiyar milyarderin biraz eğlenmek istediğini anlatmıştı. Zaghlool Mokha gibi bir adamın geri çevrilemeyeceğini o da biliyordu. Zaten endişelenmesine de gerek yoktu. Mokha bir ayağı çukurda, ihtiyar, güçsüz bir adamdı. Yapmak istediği tek şey, gözlerini, böyle mükemmel bir yaratığa doyurmaktı.

— Onun sana daha büyük bir aşkla geri döndüğünü göreceksin, demişti, biraz sabırlı ol.

Yehia Sharjaq ısrar edememişti. O sabah, Nabil El Khouri, ona iki yüz elli bin riyal daha borç para sağlamış, böylece Nasır Caddesi'ndeki kuyumcuda tekrar açılan hesabı ödeyebilmişti... Üç yüz elli bin riyali, yüzde on faiziyle ertesi sabah ödeyeceğine dair verdiği sözü bir daha tekrarlamıştı. Bu sorunu çözmek için bir yol bulmalıydı, fakat şimdilik yaptığı tek şey, öyle bir ihtiyarı kıskanmadığına kendini inandırmaya çalışmaktı.

*

**

Mandy Brown, aynaya bir göz atınca, kahkahalarla güldü. Zaghlool Mokha ondan yerel bir elbise giymesini istemişti! Üzerindeki en iyi kalite mavi ipekten, gül desenli bir elbiseydi. Ayrıca ayağına yaldızlı sandaletler giymiş, boynuna da mercan ve gümüş karışımı bir kolye takmıştı. Latife onu, Romeo tarzı döşenmiş yatak odasında, kendi elleriyle süslemişti. Siyah lake bir mobilyadan müzik sesi yükseliyordu. Aynı mobilyanın içine bir televizyon, pikap ve bir Akai müzik seti yerleştirilmişti. İhtiyar Yemenli, "kat" odasında bekliyordu. İki kadın içeri girince, gözleri hayranlıkla açıldı.

— Mükemmel! Mükemmel!

Bir şişe şampanya açmış, teybe de Arap müziği çalan bir kaset koymuştu. Odada nefis bir yasemin kokusu vardı... Mandy önce kendini biraz huzursuz hissetmişti, fakat şimdi çok eğleniyordu... Latife ve Zaghlool'un arasındaki şilteye oturdu ve şampanya kadehini, bir dikişte boşalttı... Az sonra Zaghlool Mokha elini şiltelerin altına soktu ve altın toplardan oluşan nefis bir kolye çıkartarak, Mandy'nin boynuna taktı.

— Güzelliğinizi daha iyi ortaya çıkartmak için, dedi.

Mandy, ihtiyarın gri ve yumuşak sakalını öptü. Latife ile de öpüştükten sonra, şampanya şişesini boşalttılar. Mokha, Latife'yi kahkahalarla güldüren, Arapça bir şeyler söyledi.

— Ne dediniz? diye sordu Mandy, şampanyayla kendinden geçmiş bir halde.

—Dans etmesini istedim...

— Oh, evet!

Latife'yi elinden tutarak, ayağa kalkmaya zorladı. Genç Yemenli, gözleri Mandy'nin gözlerine dikili bir halde, yavaşça kıvrılmaya başladı. Sonra, ipek bluzunu başından geçirerek, çıkarttı.

Ufak tefek vücuduna ve incecik bedenine oranla oldukça iri göğüsleri vardı. Dansı yavaş yavaş,baştan çıkartıcı bir hal almaya başlıyordu.

Kaset bitince, Latife kendini Mandy'nin karşısındaki şiltelere bıraktı. Vücudu mis gibi kokuyordu. Top gibi kıvrılmıştı. Mandy'nin dizleri karnına değiyordu. Ona biraz daha sokuldu. İhtiyar Mokha uyuyor gibiydi.

Latife pozisyon değiştirerek, iri göğüslerini ortaya daha da çıkaran bir hareketle gerindi. Sonra çıplak göğüslerini, Mandy'nin elbisesine sürtmeye başladı.

Hızlı hızlı nefes alarak, Mandy'nin dudaklarına değdi. Zaghlool Mokha gözlerini açmış, iki kadını inceliyordu. Kasedin öbür yüzünü çevirdikten sonra, tekrar şiltelerin üzerine yerleşti.

Latife bu tür oyunlara alışkın birinin ustalığıyla parmaklarını Mandy'nin vücudunda dolaştırıyordu. Mandy Sharjaq'ın kaba hareketlerini unutarak, hiç pişmanlık duymadan, kendini bu zevke kaptırdı. Zaghlool Mokha, aklından tamamen çıkmıştı. Birden arkasında yaşlı adamın varlığını duydu. Doğrulmaya çalıştı fakat göz açıp kapayıncaya kadar vücudu, Yemenli'ninki ile birleşmişti. Birden aklına garip bir düşünce geldi: hiç bu kadar yaşlı bir sevgilisi olmamıştı...

*
**

Oswald Byrnes hâlâ bürosundaydı. Malko'nun içeri girdiğini görünce, nekadar rahatladığını saklamadı.

— Çok şükür! Kalbim duracak gibiydi. Her şey yolunda gitti mi? Silahları aldınız mı?

— Evet, dedi Malko. Her şey yolunda gitti. Küçük bir katliamın dışında.

Amerikalı Malko'nun anlattıklarını, elinde her zamanki viski bardağıyla, düşünceli düşünceli dinledi.

— Bazara'dan başka kimse böyle bir şeye kalkışamaz, dedi. Fakat sizi neden ısrarla ortadan kaldırmak istediğini anlamıyorum. İki Etyopyalı'da öldü, o yönde bir tehlike söz konusu değil. Demek ki Amabeit'in size önemli bir şey söylediğini, sizin farkına varmadığınızı kabul etmemiz gerekiyor...

— Ne olduğunu bilmiyorum, dedi Malko. Umarım bu hikâye artık aydınlığa çıkar, zirâ peşime düşülmesinden sıkıldım. Eğer olayların arkasındaki Bazara ise adamlarının başına gelenleri ortaya yaymak istemez.

— Sanırım her şey yolunda, dedi Oswald Byrnes. Kız arkadaşınız harikalar yarattı. Sharjaq, El Khouri'ye daha şimdiden üç yüz elli bin riyal borçlandı. Ödemeyi yarın sabah yapması gerekiyor. Bunu başaramayacağı için de, başına önemli dertler açılacak.

— Mandy Brown'dan haberiniz var mı?

Amerikalı hafifçe güldü.

— Sharjaq ile birlikte olmalı, adam artık onu hiç bırakmıyor. Arkasında bizim olduğumuzu bilmediğine göre, genç kadın tehlikede değil. Artık gidip biraz dinlenin.

— Bu fena fikir değil, dedi Malko.

Geçirdiği tehlike ve çölde bıraktığı cesetler, hâlâ gözünün önünden gitmiyordu.

Odasına girer girmez, kapıyı zincirledi ve arkasına bir iskemle dayadı. Ertesi gün de, pek kolay geçeceğe benzemiyordu.

*
**

Malko duş aldıktan sonra, kapkara ve korkunç acı kahvesini yudumluyordu ki, telefon çaldı.

— Bay Linge? Ben El Khouri.

Malko tüylerinin ürperdiğini hissetti. Lübnanlı'nın oteli araması iyiye işaret değildi.

— Ne oldu?

— Yüzbaşı Sharjaq az önce bana telefon etti. Borcunu ödemek için randevulaştık.

— Ee?

— Onunla yeğeni Şeyh Muhtar El Kair'in Fransız Elçiliği'nin karşısındaki evinde, buluşmamızı istiyor.

— Gidin o halde.

— Tabii, dedi Lübnanlı, fakat bana parayı bulduğunu, aşiret reisi olan yeğeninin, topraklarının bir kısmını kendisine verdiğini söyledi.

Dünya Malko'nun başına yıkılmıştı sanki. Bütün planı suya düşmüştü. Eğer Yüzbaşı Sharjaq borcunu ödeyebilecek durumdaysa, Mandy Brown da boşuna "kurban edilmiş" olacaktı. Albay Bazara'nın ne yaptığını da öğrenemeyeceklerdi.

Bu çok kötü olmuştu. Gün kötü başlıyordu.

XVI. BÖLÜM

— Ne yapacağım? diye sordu Nabil El Khouri Malko'nun sessizliği üzerine.

— Verdiği parayı geri çeviremezsiniz, dedi. Şimdilik blöf yaptığını umalım.

— Peki, dedi Lübnanlı, randevuya gidiyorum. Sonra lokantada olacağım. Gelip beni görün.

Malko karanlık düşünceler içinde, odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Zaghlool Mokha'nın bu kez yanıldığı ortaya çıkmıştı. Sinirinden deliye dönmüş bir haldeydi. Bütün çabaları boşa gitmişti! Biraz sakinleşmek için, ihtiyar milyarderi ziyarete gitmeye karar verdi. Böylece ona o güzel arabasını da iade ederdi. En azından o planı başarılı olmuştu...

Latife arkasında yine pardösüsüyle, kapıyı açmaya gelene kadar, zili pek çok kez çalmak zorunda kaldı. Bu defa, Latife onu duvar boyunca dizilmiş iskemleler ve bakır sehpalar bulunan, çirkin bir odaya aldı. Zaghlool Mokha az sonra göründü.

— Ne oldu? Mareeb'de sorun mu çıktı? diye sordu.

Malko onu bu konuda rahatlattıktan sonra, aldığı son haberi aktardı.

İhtiyar Yemenli bir süre sessiz kaldı. Şaşıracağı belliydi. Sonra başını kaldırdı.

— İnanmıyorum, dedi. Şeyh Muhtar'ı tanırım. Yeğenine asla bu kadar çok para vermez. Sharjaq Nabil El Khouri'ye yalan

söylemiş. Bu olağan bir şey değil. Belki de parayı ödemek için, onu aşiretinden olan adamlara öldürtecek.

— Ben gidiyorum, dedi Malko.

*
**

Yüzbaşı Sharjaq'ın yüzünde ışıl ışıl bir gülümseme vardı. Dimdik durmuş, gömleğini, göğsündeki siyah kıllar gözükecek şekilde açmıştı. Yeğeninin evinin kapısında bekliyordu. El Khouri, uzatılan eli, saygıyla eğilerek sıktı.

— Gir, dedi Sharjaq sevecen bir tavırla. Yeğenim bizi bekliyor. Parayı sana kendi elleriyle vermek istedi. Benim bir saçmalık yapmamdan korkuyor.

Lübnanlı nazikçe güldü.

— Sana hizmetim dokunduğu için mutluyum.

— Zengin olmadığıma rağmen, bana sadık ve cesur bir dost olduğunu ispatladın, dedi.

Nabil El Khouri ağzını yaya yaya gülümsedi.

— Senden asla şüphe etmedim. Senin şerefli bir adam olduğunu biliyordum...

— Seni benim yardımıma Allah yolladı, diye biraz daha pohpohladı Sharjaq. Bunlar hiçbir zaman unutulmayacak hizmetler...

— Allah seni korusun, dedi El Khouri.

— Gidelim.

*
**

Malko beyaz Land Cruiser'ı, dar bir sokağın girişinde durdurdu. Sokaktaki binalardan biri de Fransız bayrağının dalgalandığını

gördü.

Land Cruiser'ı çamurlu sokağa soktu ve zikzaklar çizerek, sokaktaki çukurlardan kaçmaya çalıştı. Binanın kapısında Yemenli bir asker duruyordu. Biraz ileride, Sharjaq'ın Nissan'ı park edilmişti. Elçiliğin karşısında büyük eski bir ev vardı, fakat terkedilmişe benziyordu. Arabayı az ötede bırakarak, etrafı kontrol etti, sonra yürüyerek geri döndü. Bir şey elde edemeyince elçilik binasına yaklaştı.

— Şeyh Muhtar El Kair?

Dışarı çıkmak üzere olan bir diplomat, askerin yerine cevap verdi.

— Tam karşısı, dedi harabeye dönmüş evi göstererek. Fakat kimse yok. Şeyh kuzeyde.

Malko ahşap kapıya baktı. En azından bu konuda, Yüzbaşı Sharjaq Lübnanlı'ya yalan söylemişti.

Gidip kapıyı itti ve yer yer meyve ağaçlarının bulunduğu bakımsız bir bahçeyle karşılaştı. Eve ve verandaya bir göz attı. Sharjaq'dan da, El Khouri'den de eser yoktu.

Buranın çevresini dolaştıktan sonra, geçmek için insanın eğilmesini geciktiren, aralık, ufak bir kapı gördü.

İçerisi buz gibi soğuk ve karanlıktı. İki boş salonu geçti. Birden durdu. Kalın duvarlar dışarının gürültüsünü geçirmeyecek kadar kalındı. Oysa kulağına hırıltılı bir ses gelmişti. Tabancasını çekip içeri daldı. Burası iş randevularının yapılabileceği bir yerden başka her şeye benziyordu.

*

**

Nabil El Khouri boğazını sıkan ipek bağı

iki eliyle çekiştirerek, ciğerlerine biraz hava girmesini sağlamaya çalışıyordu. Yüzbaşı onu gafil avlamıştı. Odadan içeri itip hemen boynuna bu ipi dolamıştı... Lübnanlı tuzağın farkına ancak son anda varmıştı.

Lübnanlı bir an kendini ipten kurtarır gibi oldu. Birden bir çığlık koparttı. Subay böğrüne bir tekme indirip, ipi daha kuvvetli sıktı.

— Kes sesini, köpek!

El Khouri'nin direnci zayıflıyordu. Sharjaq, adamı öldürünce, bahçıvana elli riyal verip, cesedi bodruma gömdürürüm, diye düşündü. Zaten bahçıvan kendi aşiretinden, uzak bir akrabası olduğundan, ağzını açıp konuşmazdı.

Sonra da güzel kadınıyla, uzaklara gidebilirdi. Bu düşünce onu biraz daha coşturdu ve ipi iyice sıktı.

Ensesinde bir tabanca namlusunun buz gibi demirini hissedince, ateşten bir iğne beynini deliyormuş gibi oldu. Korkuyla hareketsiz kaldı. İşine o kadar dalmıştı ki, arkasındaki adamın içeri girdiğini bile duymamıştı.

— Bırakın onu, dedi yabancı İngilizce.

Silahın baskısı, ısrarlı bir hal almıştı. Sharjaq tedbirli davranarak, Nabil El Khouri'nin boğazına doladığı ipi çözdü. Nabil El Khouri danalar gibi soluyarak, sendeleye sendeleye biraz uzaklaştı. Sharjaq arkasına dönünce, sarışın bir yabancıyla karşılaştı. Bir saniye sonra, Malko'yu tanıdı. Malko burada görmeyi düşündüğü en son insandı. Birden her yanı buz kesildi. Yüzü öfkeyle kasıldı:

— Kimsiniz siz? Buraya neden geldiniz? Bırakın o silahı.

Tabancayı almak için elini uzatınca, Malko

bir adım geri çekildi ve silahın namlusunu, subayın karnına dayadı.

— Uslu durun, yoksa kurşunu yersiniz.

Nabil El Khouri boynunu ovuşturarak, yaklaştı ve Sharjaq'a nefretle baktı.

Sharjaq şaşkınlık ve öfke arasında bocalıyordu.

—Beni izleyin, dedi Malko'ya, Moukhabarat'a gidiyoruz. Ben güvenlikte subayım.

— Bu size cinayet işlemeniz için bir ayrıcalık tanımaz, dedi Malko. Bay El Khouri'ye borcunuzu ödeyeceğiniz yerde onu öldürmeye kalkıştınız. O yüzden asıl siz beni takip edeceksiniz. Nabil, lütfen Yüzbaşı Sharjaq'a içinde bulunduğu durumu ve yapacağı en iyi işin, Bay Mokha'ya derdini anlatmakolduğunu söyleyin.

Lübnanlı, içinde sık sık Zaghlool Mokha'nın adının geçtiği uzun bir konusma yaptı.

— Gidelim.

— Siz niye karışıyorsunuz? diye sordu. Bu Yemenliler arasındaki bir mesele.

— Bay Mokha size anlatır, diye cevap verdi Malko.

*

**

Zaghlool Mokha, bıçağını, zümrüt kakmalı kınına yerleştirmişti. Yüzbaşı Sharjaq'a ballı kek dolu tepsiyi uzattıktan sonra, çıkıştı.

— Sen katilsin!

Bu pek de öfkelenilecek bir şey değildi. Yemen'de bir Lübnanlı'nın ölümüyle kimse fazla ilgilenmezdi. Mokha konuya girmek için, cinayet teşebbüsünü malzeme olarak kullanmak istemişti.

Yüzbaşı üzgün bir gülümsemeyle, bir parça kek aldı. Dördü de "kat" salonunda, içi kek ve fincan dolu, bakır bir tepsinin çevresinde oturmuşlardı. Vitraylardan içeri tatlı bir ışık sızıyordu ve insan kendini huzurlu bir iş görüşmesindeymiş gibi hissedebilirdi...

— Demek Nabil El Khouri ile aranızda bir para meselesi vardı, diye devam etti Mokha... Ve benden hakemlik yapmamı istiyorsunuz. Umarım Allah bana adil olmam için yardım eder.

— Bu yabancı gitsin, dedi Sharjaq Arapça. Burada iş yok.

— Benim misafirim kutsaldır, diye cevap verdi ihtiyar. Üstelik gençliğin yüzünden içine düştüğün bu kötü durumdan kurtulman için sana yardım etmeye hazır.

Yehia Sharjaq daha fazla ısrar etmedi. Zaghlool Mokha'nın çok eğleniyormuş gibi bir hali vardı. Devam etti.

— Demek ki dostumuza üç yüz elli bin riyal borçlusun ve ne parayı, ne de faizleri ödemeye yanaşmıyorsun. Bu yüzden de adamcağızı öldürüp, parayı ödemekten kurtulmak istedin.... Önemli değil, en değerli savaşçıların bile yollarını şaşırdıkları olur...

Sharjaq Arapça bir şeyler mırıldanınca, Zaghlool Mokha kurnaz kurnaz güldü.

— Hayır! Hayır! Borç kararlaştırılan saatte ödenmelidir. Hele bu kadar büyük miktardaysa. Aksi halde kuralı biliyorsun: borcuna karşılık hayatını vermen gerekebilir.

Yüzbaşı Sharjaq bunu biliyordu. İhtiyar Yemenli ellerini ovuşturdu.

— O halde ya borcunu ödersin, ya da borç

veren kişi sana biraz zaman tanır. Ödeyebilecek misin?

— Hayır.

Zaghlool Mokha ağır ağır başını salladı.

—Ben de bundan korkuyordum.

Bir an sessizlik oldu. Zaghlool Mokha çayındanbir yudum aldıktan sonra, subaya doğru eğildi. Sesi çok sevecendi:

— Bende bir zamanlar genç oldum, o yüzden sana karşı anlayışlı davranacağım... Sanırım sana kefil olursam, Nabil El Khouri, borcun için biraz daha mühlet verir.

Lübnanlı hemen başını salladı. Sharjaq'ın yüzü aydınlanmıştı. Hâlâ düştüğü tuzağın farkında değildi.

— Güzel dedi Mokha, geriye birkaç ayrıntı kalıyor. Eğer ben sana bu iyiliği yapıyorsam, senin de benim için bir şeyler yapman doğaldır, öyle değil mi?

— Aiwa, aiwa! dedi Sharjaq nazikçe.

— Başka bir deyişle, diye devam etti Zaghlool Mokha, benim de yabancı misafirime karşı, önemli bir borcum var. Bu sorunu da halletmek için, sen borcunu ona ödeyeceksin ve anlaşacağız.

İşte tuzak kapanmıştı. Sharjaq, hâlâ tam anlayamadığı bakışlarından belli olan gözlerle, Malko'ya baktı.

— Ne istiyorsun? diye sordu İngilizce olarak.

Malko'nun günlerdir beklediği an gelmişti.

— Assageth'in niçin ve kimin tarafından öldürüldüğünü, Albay Bazara'nın beni niçin öldürtmek istediğini ve Başkan Abdullah Saleh'e karşı neler hazırlandığını bilmek

istiyorum.

— Benden ihanet etmemi istiyorsun, diye bağırdı. Bu sana hiç yakışmıyor Zaghlool.

İhtiyar Yemenli tepki göstermedi.

— Senden sadece, hükümete ihanet ederek ülkemizi yeni karışıklıklarasürüklemeyeçalışanlara ihanet etmeni istiyorum. Henüz gençsin ve bir iç savaşın ne gibi kötü sonuçlar doğuracağından habersizsin...

— Fakat bu adam Yemenli değil diye gürledi Sharjaq, Malko'yu göstererek.

— Ama ülkemizin bir dostu.

— Reddediyorum! diye patladı Sharjaq. Sizi tutuklattırmak için, elimden geleni yapacağım.

— Sinirlenme... diye tavsiyede bulundu Zaghlool Mokha yumuşak bir sesle.

Ölçülü bir hareketle, zile bastı. Otuz saniye sonra, kapı açıldı ve içeri başları türbanlı, sakallı üç kişi girdi. Hepsinin ayakları çıplaktı ve ellerinde kılıç vardı. İlerdeki yerlerini alarak, kapıdan geçişi önlediler.

— Bu işi öğle namazından önce halletmeliyiz. Namazı kaçırmak istemem. Biliyorsun bela inancı bütün bir insanım.

Odaya bir sessizlik çöktü.

Sharjaq bir süre gözlerini yumdu. Kapana sıkışmış fareden farkı yoktu. Bir an, Albay Bazara'nın burada olanları öğrendiği takdirde, ne yapacağını hayal etmeye çalıştı... Şu anda düşündüğü tek şey zaman kazanıp, buradan kurtulmaktı. Umudu kırılmış bir halde Arapça konuşmaya devam etti. Bir süre sonra, Mokha Malko'ya döndü.

— Dostumuz sorularınıza cevap vermeyi kabul ediyor, dedi.

XVII. BÖLÜM

Malko gözlerini, Yüzbaşı Sharjaq'ın karanlık bakışlarına dikti. Yemenli bitkin görünüyordu. Yüz hatları çökmüştü ve durmadan alnını bir mendille siliyordu.

— Assageth niçin öldürüldü?

Subay yutkundu.

— İhanet etmişti.

— Nasıl?

— Amerikan ajanlarından birinin metresi olmuştu.

— Bu yeni bir şey değildi, dedi Malko. Başka bir nedeni olmalı.

Sharjaq dilini dudaklarında dolaştırdı.

— Albay Bazara büyük bir tedbirsizlik ederek. Ona planından söz etmişti. Kızın bundan Amerikalı dostuna bahsetmesinden korktu.

— Ya Amabeit? Oysa o sizin metresinizdi.

— Onun da haberi vardı.

— Ya ben?

— Albay, bu sorunla ilgilenmemeleri için, Amerikalılara gözdağı vermek istiyordu.

Sessizlik oldu. Malko devam etti:

— Sorun dediğiniz şey, Abdullah Saleh'in öldürülmesi için düzenlenen bir komplo mu?

Yemenli subay, Malko'ya bakmadan cevap verdi.

— Bazı subaylar, Başkan Saleh'in ülkemiz için kötü bir politika yürüttüğünü düşünüyorlar...

— Bu subaylar kimler? diye sordu Malko.

Sessizlik oldu.

— Siz de onlara dahil misiniz?

— Aiwa...

Yüzbaşı acınacak haldeydi. Başını eğmişti. Zaghlool Mokha tatlı bir gülümsemeyle ona cesaret verdi:

— Ülkemize bir hizmette bulunuyorsun,dedi. Dostumuza her şeyi anlatmalısın, hazırlanmakta olan bir suikast mi var?

Sesine, sanki bahsettiği olay önemsizmiş gibi bir ton vermişti.

— Evet.

— Ne zaman? diye araya girdi Malko.

— Yarın. Ali Nasır geldiğinde.

— Nasıl?

Yine sessizlik Zaghlool Mokha tekrar söze karıştı:

— Ayrıntıları bilmek zorundayız. Başkanı nasıl öldürmeyi düşünüyorsunuz? Onun ne kadar iyi korunduğu ortada. Bana kalırsa yakanı kurtarabilmek için bize masal anlatıyorsun...

Gururu incinen yüzbaşı, atıldı:

— Hiç de değil, biz hem Ali Nasır'dan, hem de başkandan kurtulmanın bir yolunu bulduk.

— Nasıl? diye sordu ikisi de aynı anda.

Yehia Sharjaq bir süre cevap vermedi. Söyleyeceklerinin sonuçlarını tartmak ister gibiydi.

— Ali Nasır yarın akşam altıda başkanla gizli bir toplantı yapacak. Onu oraya ben götüreceğim. Yalnız daha önce bir kadınla buluşacak.Sheraton'ın Romen şarkıcısıyla.

— Kadın onun metresi mi? diye sordu

Malko.

— Evet. Son geldiğinde onları ben tanıştırmıştım. Ama şarkıcı bizim hesabımıza çalışıyor. Ayrılmadan önce ona bir hediye verip paketi daha sonra açması gerektiğini söyleyecek.

— Patlayıcı mı? diye sordu Malko.

— Evet. Kırk beş dakika sonra patlayacak şekilde ayarlanmış olacak. Yani Ali Nasır, Saleh'le birlikteyken.

Bu itiraftan sonra, uzun bir sessizlik oldu. Sonra Malko biraz daha üsteledi.

— Yüzbaşı, bu komployu siz, tek başınıza mı ayarladınız?

— Hayır, dedi yüzbaşı.

— O halde, size kim yardım etti?

— Sovyet dostlarımız.

— Askerler mi?

— Hayır. Oleg Kopecki...

Sanaa'daki KGB başkanı...

— Ne şekilde yardım etti.

—Bu konuda fazla bilgim yok,dedi uysalca Sharjaq. Kopecki'yle ilişki kuran, Albay Bazara'ydı. Ben sadece, Romen şarkıcıyı Sanaa'ya bu amaçla getirttiklerini ve patlayıcı işini ayarladıklarını biliyorum.

— Ne tip bir patlayıcı olduğunu biliyor musunuz?

Sharjaq hiç tereddüt etmedi. Teknik konulardan iyi anlardı.

— Sanırım Simplex, dedi.

İmha gücü son derece yüksek olan korkunç bir alet.

— Kadınla nerede buluşacaklar? Sheraton' da mı?

— Hayır. Gizli bir yerde. Oleg Kopecki hesabına çalışan bir kadının dairesinde.

— Nerede?

— Ring Caddesi'nde Japon Konsolosluğu' nun yanında. Ben onu adamlarımla birlikte dışarıda bekleyeeeğim, sonra da başkana gideceğiz.

Malko tekrar Andrea'yı düşündü. Randevu yeri onun oturduğu binada olmalıydı. İlginç bir rastlantıydı.

— Başkan öldükten sonra ne olacaktı? diye sordu Malko.

— Albay Bazara yönetimi ele geçirecekti. Havaalanı kapanacak, Ordu televizyon ve radyonun denetimini eline alacaktı. Bir yönetim cuntası kurulup, başına da Bazara geçecekti. Ve bir Amerikan komplosu olduğu iddia edilecekti... Sonra da suçlular tutuklanıp, cezaları infaz edilecek.

— Kimler örneğin?

— Batı yanlısı görüşler besleyenler. F5 pilotları. Hava Kuvvetleri'ndeki dostlarımız özellikle bu konuda ısrar ettiler.

— Neden?

Sharjaq omuz silkti.

— F5 pilotları ABD'de ve İran'da yetiştiklerinden, MIG pilotlarını aşağı görüyorlar. Bunun için de kendi uçaklarının daha üstün olduğunu ileri sürüyorlar...

— Bu cezalandırma işini kim yüklenecekti? diye sordu cevabını bildiği halde.

Yüzbaşı Sharjaq, alçak gönüllülükle gözlerini indirdi.

— Ben, El Ham El Makasi'nin yeni sorumlusu olacaktım.

— Pekâlâ, dedi bize dürüstçe yardım ettiniz.

Sharjaq, sıkılganlıkla gözlerini kırpıştırdı.

— Başkan Abdullah Saleh'e bu hizmetinizden söz edilecek ve siz de bunun karşılığını alacaksınız.

Yemenli subay, bunun bir önemi yokmuş gibi bir hareket yaptı.

— Artık elinizdeyim, dedi yapmacık bir şekilde. Bay Mokha bana asıl görevimin ne olduğunu iyi öğretti...

Ne soylu bir yüreği vardı!..

— Mükemmel, dedi Malko. Şimdi ne yapacağınıza gelelim. Önceden kararlaştırıldığı gibi davranacaksınız. Ali Nasır'ı Romen sevgilisiyle buluşturduktan sonra, saraya götüreceksiniz..

— Ya sonra? diye sordu Sharjaq biraz gerilerek.

— Ben başkanla olacağım. Ali Nasır gelir gelmez, çantayı açıp, Romen kadının hediyesini çıkaracağız. Böylece suikastin delilini de ele geçirmiş olacağız. Sizinle yarın altıda, sarayda buluşuruz.

— Sovyetler'e ne vaat edildi? diye sordu Malko, tam Sharjaq kalkarken.

— Ali Nasır'ın adamlarına yapılan yardımlar kesilecek ve iki Yemen tek bir cumhuriyet halinde birleştirilecek.

Sharjaq, Zaghlool Mokha'nın önünde eğildi. Mokha kalkıp, yüzbaşıya sarıldı.

— Senin de tahmin edeceğin gibi, dedi, her şey yoluna girdiğinde borcun da ödenmiş olacak. Ve inşallah, hep dostum olarak kalacaksınız.

— İnşallah, dedi yüzbaşı boğuk bir sesle.

Nabil El Khouri'ye hiç bakmadan kapıya doğru yürüdü. Muhafızlar yana çekildiler ve adam çıkıp gitti.

Yalnız kaldıklarında yaşlı milyarder Malko'ya kuşkuyla baktı.

— O adamı yanımızda alıkoymamız gerekmez miydi? Bize bütün gerçeği anlatmadığına eminim...

Malko gülümsedi.

— Bense söylediklerinin çoğunun yalan olduğuna tek düşüncesinin amacına ulaşmak olduğuna eminim.

— Peki niçin?

— Bana kalırsa bazı konularda söyledikleri doğruydu, diye anlattı Malko. Bir komplo hazırlanmış. Arkasında da Bazara ve Sovyetler var. Ali Nasır sayesinde, Başkan Sateh'e saldırılacak. Fakat gerisi yalan. Eğer Jack Penny, Assageth'den bir şeyler öğrenmiş olsaydı raporunu yazardı. O halde, gerçeğin farkına son ziyaretinde varmış olmalı... Sharjaq bizden esas noktayı sakladı. Bu komplonun gerçek sırrını.

— Madem öyle, onu niye bıraktık?

— Çünkü biz gerekeni öğrendik.

XVIII. BÖLÜM

Oswald Byrnes, Malko'nun anlattıklarını dinlerken, bir yandan da not almıştı. Malko biraz su içtikten sonra, sonuca vardı.

— Başkan Saleh'e düzenlenecek komplo hakkında, elimizde bütün ayrıntılar var. İsterseniz açıklayabiliriz artık.

Oswald Byrnes, koltuğuna yaslandı.

— Tabii, dedi, fakat bunun iyi bir çözüm olduğunu sanmıyorum... Bu insanlar o kadar kaçık ki, bize inanacaklarına ihtimal vermiyorum. Diğerleri de kendilerini melek gibi göstermekten geri kalmayacak ve CIA'yı ülkelerini mahvetmek istemekle suçlayacaklardır.

— Yapmak istediğiniz ne?

— Onları suç üstü yakalamak, dedi Amerikalı. Bunun için de her şeyi kontrol altında tutup, onları son anda durdurmalıyız. Bunun bir risk olduğu kesin. Fakat bu yoldan hepsinin sonunun gelmesini de sağlayabiliriz.

Malko'nun yüzündeki ifadeyi görünce, durdu.

— Aynı fikirde değil misiniz?

— Tabii, dedi Malko, fakat büyük bir tehlikeye atılmış olacağız. Sharjaq bana yalan söyledi. Ne hakkında olduğunu biraz önce anlattım.

— Ne berbat bir durum...

— Bir çıkış yolu bulmak gerekiyor, dedi Malko. Ali Nasır geldiğinde sarayda bulunmalıyız. Böylece daha önce engelleyemesek bile, son anda müdahale edebiliriz.

— Ne yapmayı tasarlıyorsunuz?

— Düşünmeliyim. Sanırım gerçeği yakalamış gibiyim. Sharjaq'ın bilmediği bir şey var. Ali Nasır ve Romen sevgilisinin nerede buluşacağını biliyorum galiba. Yine de emin olmalıyım. Eğer yanılmıyorsam, bu da bize ek bir avantaj sağlayacaktır.

Oswald Byrnes iç geçirdi.

— İyi dedi. Elçiye olanları anlatacağım. Saraya girmenize yardımcı olabilir.

— Ne bahane göstereceksiniz?

— Ali Nasır'a sağlanan silahları.

*

**

Albay Bazara muhbirin verdiği raporu yarıda kesti. Muhbir dışarı çıkınca, yalnız kalan Yemenli subay bir sigara yaktı ve düşünmeye başladı.

Altı adamına ne olmuştu? Tek başına birinin hepsiyle başa çıkabilmesini aklı almıyordu.

Oleg Kopecki'ye haber vermesi gerekiyor muydu?

Biraz daha beklemeye karar verdi...

*

**

Yatağına uzanan Malko, belki yirminci kez Jack Penny'nin raporunu okudu. Gözünden kaçanın ne olduğunu hâlâ bulamamıştı. Raporu bir kenara bırakıp bir kez daha durum değerlendirmesini yapmaya koyuldu.

Ertesi sabah Ali Nasır gelene kadar, bütün kozlar elindeydi.

*
**

Malko Taj Sheba'dan çıkıp, çevresine bakındı. Şüpheli hiçbir şey görmemişti. Tabancasını kemerine yerleştirebilmek için, üzerine bir kazak giymişti.

Mandy'yi Sheraton'daki odasından aramış, fakat cevap veren olmamıştı. Nabil El Khouri nerede olduğunu biliyor olabilirdi.

Lübnanlı'nın lokantası kapalıydı. Lokantanın dışındaki ilk katın koridoruna çıkan merdiveni tırmandı. Küf ve toz kokusu her adımda biraz daha artıyordu. Malko pek çok kapıyı denedi ve sonunda içinde bir masa ve konserve kutuları bulunan bir odaya girdi. Dipteki buzlu camlı kapıda "Özel" yazıyordu. Kapıya vurdu. Cevap gelmedi. Açmaya çalıştı, fakat kapı sanki sıkışmış gibi açılmadı. Malko sonunda biraz aralamayı başardı ve Nabil El Khouri'nin bacağını gördü. Lübnanlı masayla kapı arasında yatıyordu. Ölmüştü. Malko ceşedi yokladı. Henüz soğumamıştı. Birden ensesinde mor bir şey farketti ve cesedi çevirdi. Adamın ağzı açılmış, gözleri yuvalarından uğramıştı. İpek kordon hâlâ boynunda duruyordu.

Sharjaq'ın gösterdiği tepki, endişe vericiydi. Mandy Brown için iyice endişelenerek aşağı indi. Taj Sheba'nın resepsiyonundan, Mandy'yi aradı. Telefon yine cevap vermedi.

O zaman Zaghlool Mokha'yı aradı. Bir kadın sesi duyuldu. Malko sesi tanımıştı.

— Latife!

— Aiwa?

Malko kendini tanıtıp, Mokha'nın orada

olup olmadığını sordu.

— Dinleniyor sanıyorum.

— Oraya geliyorum, dedi Malko.

Beş dakika sonra, ihtiyarın zilini çalıyordu.

— El Khouri öldü, dedi Malko. Herhalde öldüren Sharjaq'tır. Mandy Brown da ortalarda yok.

— Mandy burada, dedi Mokha. Onu bir saat önce, Sharjaq'tan ayrıldıktan hemen sonra aldırttım.

— Sharjaq onu görmek istemeyecek mi?

— Benim yanımda olduğu söylenirse, ısrar etmez.

Zili çaldı. Latife geldi ve efendisinin emrini dinledi. İhtiyar Yemenli esnedi.

— Yarın bütün gün, buradan ayrılmayacağım.

*
**

Yehia Sharjaq, dudaklarında tatlı bir gülümsemeyle, Albay Bazara'nın bürosuna girdi.

— Neredeydin? diye bağırdı Bazara keyifsizce.

— Çalışıyordum, dedi Sharjaq.

— Addis ile görüştün mü?

— Evet, uçak zamanında gelecek.

— Her şey hazır mı?

— Evet.

Sharjaq bir sigara yaktı. Az sonra, Bazara da ona katıldı. Mareeb'deki adamları, altı ceset bulduklarını haber vermişti. Malko'nun peşine taktıkları adamlar olması büyük bir olasılıktı. Ölüm nedenleri, sebebi bilinmeyen bir kazaydı. Artık ok yaydan çıkmıştı.

XIX. BÖLÜM

Malko, kurduğu planı en ufak ayrıntısına kadar düşünerek, az bir şey uyuyabilmişti. Ali Nasır birkaç saat sonra Sanaa'da olacaktı. Aşağı inip, Suzuki'sine bindi. Trafik yine her zaman olduğu gibi, karışık ve gürültülüydü. Robot gibi, Haddah Caddesi'ne giden yönde ilerledi.

Oswald Byrnes sıkıntıdan asılmış suratıyla bürosuna gelmişti bile.

— Bu gece KGB ile Moskova arasında bir konuşma yapıldı, dedi.

— Bir şey çözebildiniz mi?

— Hayır.

— Ya elçi?

— Başkan ile saat beş kırkbeşte randevumuz var. Ali Nasır'dan az önce. Eğer orada bir şey bulamazsanız, Saleh'e bildiklerimizi anlatacağız.

— Çok iyi, dedi Malko. Dostunuz Hasan'a ihtiyacım var.

Sonra CIA bölge şefine, yapmayı tasarladıklarını anlattı. Byrnes dikkatle onu dinledi.

— Onaylıyorum. Artık beklemekten başka yapılacak bir şey yok, dedi.

*
**

Malko Japon Elçiliği'nin otoparkındayken, Hasan'ın geldiğini gördü.

— Hastanede, dedi bütün gün çalışacak.

— Emin misiniz? diye ısrar etti Malko. O binada pek çok oturan var.

Oswald Byrnes'ın adamını, Andrea hakkında bilgi toplamaya yollamıştı. Hasan içeri girip, temizlikçi kadınların ağızlarını aramaya başlamıştı.

— İyi, dedi Malko, onunla hastanede görüşmek gerekiyor. Ama ben içeri gidemem.

Hasan dudaklarını büktü.

— Bu zor, dedi. Devrim Hastanesi çok büyük. Başarabilir miyim, bilmiyorum.

Malko cebinden bir yüz dolar çıkarttı. İkiye ayırıp yarısını kendi aldı, yarısını da Yemenli'ye verdi.

— Ben başaracağınızdan eminim. Sizi yarım saat sonra dışarıda bekleyeceğim.

Hasan bu kadar ısrar karşısında, tartışmaya gerek duymadı.

Genç Macar hemşire birkaç dakika sonra, üzerinde beyaz gömleği, omuzunda çantasıyla belirdi. Ağzı kulaklarına varan Hasan'ı izliyordu.

— Neler oluyor? diye sordu. Bu adam bana ölüm kalım meselesi olduğunu söyledi.

— Doğru, dedi Malko, daha doğrusu sizin hayatınız söz konusu. Önce size bir soru sorayım. Bugün dairenizi ödünç isteyen oldu mu?

Andrea biraz şaşırdı.

— Evet. Niçin?

— Beni görmeniz niçin yasaklandı, biliyor musunuz? diye sordu Malko, onun sorduğu soruya cevap vermeden.

— Hayır.

— Çünkü ben bir CIA ajanıyım ve Sovyetler benim kim olduğumu anladılar.

— Aman Allah'ım!

Yüzünden bütün kan çekilmiş, gözlerindeki pırıltı kaybolmuştu.

— Ben ne olacağım?

— Bu size bağlı, dedi. Eğer bir şey yapmazsanız, büyük bir olasılıkla ülkenize gönderilirsiniz ve başınıza bir sürü sorun açılır.

Genç hemşirenin gözleri yaşla doldu.

— Fakat, ben hiçbir şey yapmadım...

Malko elini onun elinin üzerine koydu.

— Dinleyin Andrea, sizi kurtaracağım. Birkaç saat sonra Amerika'ya gidebilirsiniz.

Andrea şaşkınlıkla, gözleri hâlâ yaş dolu bir halde, ona baktı.

— Amerika mı? Fakat benim vizem bile yok. Üstelik Yemen'den çıkmama asla izin vermezler.

— Ben her şeyi ayarladım, dedi Malko. Hatta size kalma izni ve bir miktar da para sağlayacağım. Böylece yeni bir hayata başlayabilirsiniz. Bir Amerikalı'nın kimliğine bürünüp askeri uçakla yolculuk edeceksiniz.

— Fakat bu delice bir plan! Niçin bu kadar acele?

— Çünkü tehlikedesiniz ve bize bir hizmette bulunacaksınız.

— Nasıl bir hizmet?

— Dairenizin anahtarına ihtiyacım var.

— Anahtar mı? Ne için?

— Bunu söyleyemem.

Andrea bir süre sessiz kaldı, sonra Malko'ya döndü.

— Anlamıyorum! Benimle alay mı ediyorsunuz? Yoksa bu bir tuzak mı?

— Kesinlikle hayır.

—Peki, kabul ediyorum. Hastaneden eşyalarımı alayım.

Malko onu durdurdu.

—Hayır. Hastaneye dönmeyeceksiniz. Şimdi hemen, benimle geleceksiniz. Anahtarlar çantanızda mı?

— Evet, fakat... eşyalarım...

— Başkalarını alırsınız. Anahtarları verin.

Andrea çantasını açıp, ona bir anahtar demeti uzattı.

— Küçük olanı otopark merdivenlerinin.

Hasan da arabaya biner binmez,hareket etti.

Bir soru daha dedi Malko. Sovyet hemşire Roubaia'nın dairesi; sizinkine bitişik mi?

— Evet.

— O bugün nerede?

— Hastanede

— Saat kaça kadar?

— Sekize kadar. Eğer benim gibi ortadan kaybolmadıysa...

Malko cebindeki anahtarları yokladı. Oswald Byrnes'ın bungalovunun bulunduğu araziye girdiler. Amerikalı Andrea'nın elini hararetle sıktı.

— Bay Byrnes önemli biridir. dedi Malko. Size bir pasaport sağlayacak ve siz gidene kadar yanınızdan ayrılmayacak. Kaçmaya kalkışmanız, sizin için kötü sonuçlar doğurabilir...

Andrea sinirli sinirli güldü.

— Kaçmak istemiyorum ki! Hep Amerika'ya gitmek istemiştim! Yalnızca başıma gelenlere inanamıyorum. Rüyada gibiyim.

— Şimdi sizden ayrılmam gerekiyor, dedi

Malko.

— Sizi tekrar görecek miyim?

Malko gülümsedi.

— Kimbilir belki.

*

**

Malko yavaşça, Andrea'nın dairesinin bulunduğu binanın önünden geçti. Şüpheli bir araç görünmüyordu. Ali Nasır ve Sharjaq henüz gelmemişlerdi. Arabasını, Japon Elçiliği'nin otoparkına bıraktı. Sonra tabancasını gömleğinin altına yerleştirdi ve Andrea'nın apartmanına yöneldi.

Bu arada aklına bir şey takılmıştı. KGB için çalışan hemşirenin dairesi dururken Ruslar niçin Andrea'nınkini kullanıyorlardı?

Binanın yan tarafına yöneldi ve otoparktaki kilitli kapıyı açtı.

Malko dördüncü kata kadar çıktı. Kimseye rastlayamamıştı. Macar hemşirenin kapısına vurdu.

İçeride kimse olmadığına emin olunca, anahtarı kullandı. Daire bir oturma odası, bir yatak odası, mutfak ve banyodan oluşuyordu. Müzik setinin dışında eşyaların hepsi düşük kaliteliydi. Ali Nasır, Romen şarkıcıyla, bu odada eğlenecekti.

İlk anda bır şey bulamadan, odayı gözden geçirdi. Bir masanın altına eğildiğinde küçük bir teyp gördü. Ali Nasır'ın inlemeleri, tarihe geçecekti... Fakat onu ilgilendiren bu değildi. Ali Nasır'ın içeri girince, ilk olarak ne yapabileceğini hayal etmeye çalıştı.

Elinde mutlaka bir çanta olacaktı. Onu girişte mi bırakacaktı, yoksa yanına mı

alacaktı? Büyük bir olasılıkla, elbiselerini koyacağı sandalyenin yanına bırakacaktı. Malko o bölgeyi inceleyince, yerden elli santimetre yüksekde duvarda ince bir çizgiyi farketti. Duvarda bir bölme olduğu belliydi!

Malko parmağıyla duvara vurdu. Arkada bir boşluk olduğu anlaşılıyordu. Önemli bir şey olduğuna emindi. Bütün duvarı şöyle bir gözden geçirmeye koyuldu. Biraz kuvvetli bastırınca, hafif bir ses duyuldu. Kapak düşerek arkasındaki boşluk ortaya çıktı.

Malko içeri baktı.

Ancak yarım saat sonra, beyninde bir ışık yandı.

*

**

Elvira Ploesti olanca güzelliğiyle, Sheraton'ın asansöründen çıktı. Beyaz mini eteği uzun, bronz bacaklarını açıkta bırakıyordu. Giydiği bluzsa göğüslerinin rahatça görülmesine olanak sağlıyordu. Omuzunda çantası, hor gören bakışlarla, dışarıda bekleyen arabaya bindi. Birkaç dakika sonra Ali Nasır da ortaya çıktı ve Yüzbaşı Sharjaq'ın Nissan'ına bindi.

İki araba Ring Caddesi'ne indiler.

Malko merdivende ayak sesleri duyunca, kulak kabarttı. Yakalanma korkusuyla, kıpırdamaya cesaret edemedi. Gelenler Ali Nasır ve sevgilisi olmalıydı.

Bir süre sonra sessizlik oldu. Eğer Yüzbaşı Sharjaq Ali Nasır'ı korumak için adamlarını yolladıysa, askerler merdiven aralığında, ya da binanın girişinde duruyor olmalıydılar.

Yarım saat daha bekledi.

*

**

Ali Nasır, Elvira Ploesti'yi her görüşünde, ter içinde kalıyordu.

Elvira anahtarı kilitte çevirirken, o da arkadan yaklaşıp göğüslerini avuçladı. İçeriye girer girmez, Elvira da vücudunu onunkine yapıştırdı.

— Gel!

Ali Nasır çantasını atıp, Elvira'nın üzerine atıldı. Deli gibi davranıyordu. Romen kadın gülerek kendisini kurtardı.

— Bekle! Sana bir hediyem var.

Elini çantasına atıp, ona bir paket uzattı.

Bu nedir?

— Bir sürpriz, dedi.

Nasır açmaya davranınca, Elvira durdu.

— Hayır, hemen değil.

Fakat Nasır kâğıdı yırtmıştı bile. Paketten yeşil bir küllük çıktı.

— Teşekkürler, dedi Ali Nasır.

Çantasını açıp aldığı hediyeyi koydu ve tekrar kapattı. Elvira düzeni seven bir kadın gibi, onun ceketini çıkardı ve iskemlenin üzerine bıraktı. Çantayı da iskemlenin yanına koydu. Sonra aşk kokan hareketlerle, adamın gömleğinin düğmelerini çözdü.

*

**

Malko dördüncü kata çıkana kadar, kimseye rastlamamıştı. Ali Nasır ve sevgilisi geleli yarım saat olmuştu.

Sol eliyle, anahtarı kilitte çevirdi ve sağ elinde tuttuğu tabancasıyla, kapıyı itti.

Birkaç saniye sonra, oda kapısının önündeydi. İkisi de geldiğini duymamıştı. Ali Nasır sırt üstü uzanmış, gözlerini kapatmıştı. Elvira

çırılçıplak bir halde, yataktan inmek üzereydi. Malko'yu görünce, donup kaldı.

— Kimsiniz siz? diye sordu.

— Ne istiyorsunuz? diye sordu daha belirsiz bir sesle.

Ali Nasır şaşkınlıkla bağırdıktan sonra, beline bir çarşaf sarıp, elini kaldırdı.

— Lütfen, yapmayın..., dedi yalvaran bir sesle.

Tabancayı o da farketmemişti.

Malko silahı Elvira'ya doğrultarak, odanın ortasına kadar ilerledi. Kadın ellerini sarkıtmış donuk yüzlerle, onu izliyordu. Kendine tamamen hakimdi. Tam bir profesyoneldi. Az sonra, tekrar sordu:

— Burada ne arıyorsunuz? İçeri nasıl girdiniz?

— Kapıdan, dedi Malko.

Tabancanın kendisine doğru tutulmadığını gören Ali Nasır ayağa kalktı.

— Bu da ne demek oluyor? dedi.

— Size karşı kötü bir niyetim yok Bay Nasır. Tam tersine. Ben Bay Byrnes'ın yanında çalışıyorum. Mareeb'de iki gün önce, silahları adamınıza ben teslim etmiştim.

Ali Nasır şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Elvira biraz kıpırdayıp, sakin bir hareketle, yerdeki mini eteğini aldı.

— Buraya niçin geldiniz? diye sorduYemenli.

— Ölüm tehlikesi içindesiniz, dedi Malko. Size haber vermek istedim.

— Onu dinleme! diye homurdandı Elvira kuru bir sesle. O bir Amerikan casusu. Seni aldatıyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar giyinmişti. Bakışları öfkeyle doluydu. Ali Nasır cevap vermeyince kapıya doğru bir adım attı.

— Yardım isteyeceğim.

— Sakın kıpırdamayın, diye uyardı Malko.

Genç kadın eli çantasında, yavaşça odanın ortasına geldi.

— Size karşı bir suikast hazırlandı, dedi Yemenli'ye. Bu kadın burada, belli bir amaç için bulunuyor.

— Ben! dedi şaşkınlıkla Elvira. Gülünç bu.

— Bence de imkânsız, dedi Ali Nasır. Buradan çıkınca başkanla buluşup, önemli bir görüşme yapacağım.

— Ve benim de silahım yok, diye ekledi Elvira.

Çantasını aceleyle sehpanın üzerine boşalttı. Gerçekten de tehlikeli olabilecek hiçbir şey görünmüyordu. Ellerini beline dayayarak Malko'ya baktı.

— Bu kadın size bir şey verdi mi?

— Evet.

— Paketi açtınız mı?

— Evet. Bir küllüktü.

Malko rahatlayarak bir iç geçirdi. Yehia Sharjaq gerçekten yalan söylemişti. Demek ki kafasında tasarladığı plan doğruydu.

Malko iskemlenin yanındaki çantaya yöneldi. Elvira hiç renk vermedi.

Çantayı almak yerine, iki eliyle arkasındaki kapağı itti ve tabancasını ileri uzattı. O sırada arkasında öfkeli bir ses duyunca döndü. Yüzü nefretle kasılan Elvira, elindeki saç fırçasıyla üzerine saldırıyordu. Malko birden bir santim uzunluğundaki çıkık bir noktayı farketti.

Bir anda Jack Penny'nin ölümünü hatırladı.

Elvira'nın kolu, Malko'ya indirmek istediği fırçayla birlikte yukarı kalktı.

Malko ani bir refleksle, Elvira'nın elini yakalamayı başardı. Genç kadın dengesini kaybederek elinden fırçayı bırakmadan, yere düştü. Ama hemen ayağa kalkarak, yüzyüze geldiler. Ali Nasır gözlerine inanamıyordu...

Elvira fırçayı elinde tutarak duvar boyunca, kaydı. Malko, kadının kol kaslarının, bluzunun altında oynadığını görüyordu. Fırçanın telinin az bir şey değmesinin bile, ölümüne neden olacağını biliyordu.

— Durun! diye bağırdı. Ali Nasır.

Malko ilerleyerek, Elvira'nın kolunu yakalamaya çalıştı. Fakat kadın kuvvetli bir darbeyle Malko'nun karnını hedef alarak, saldırdı. Malko yavaş yavaş köşeye sıkışıyordu.

Her şey tam bir sessizlik içinde sürüyordu. Birden Malko parmaklarının altında, Yemenli'nin ceketini hissetti. Ceketi tutarak, genç kadının başına attı. Elvira sol eliyle kurtulmaya çalıştıysa da bir süre çevresini göremedi. Malko ileri atılıp, onun kolunu yakalamayı başardı. Elvira acıyla bağırarak, birkaç saniye karşı koydu. Fırça elinden kayıp, çıplak ayağının üzerine düştü.

Elvira kıpırdamıyordu. Dudaklarından umutsuz bir ses döküldü:

— Hayır, hayır, istemiyorum.

Sonra çömelerek, tırnaklarıyla ayağını sıkmaya başladı. Yarasındaki zehiri çıkartmak ister gibi bir hali vardı. Sonunda sırtına vuran bir sancıyla kasıldı ve hâlâ ayağınıtutarak yana

devrildi.

— Ne oldu ona? diye sordu Yemenli.

— Öldü, dedi Malko. Zehirlendi. Fırçasına baksanıza.

Yemenliye, fırçaya yerleştirilmiş iğneyi gösterdi. Ali Nasır korkudan dehşete düşmüş bir halde, fırça onu ısıracakmış gibi geri çekildi.

— Ama neden?

— Giyinin, dedi Malko, fazla zamanımız yok. Size sonra anlatırım.

Yemenli aceleyle elbiselerini giyerken o da yere çömelip duvardaki gizli bölmenin kapağını açtı. İçinde, iskemlenin yanında duran çantanın aynısından bir tane daha vardı.

*

**

Ali Nasır yanına geldiğinde, Malko hâlâ gizli bölmeyi gözden geçiriyordu. Yemenli hayret dolu bir ses çıkarttı.

— Bu ne...

Malko ona döndü.

— Bu daireye girdiğinizden beri, Elvira Ploesti'nin çantaları değiştirecek zamanı oldu mu?

Yemenli yavaşça başını salladı.

— Hayır. Yanımdan hiç ayrılmadı.

— Peki daha sonra buna fırsatı olacak mıydı?

— Evet, daha sonra. Yataktan kalktıktan sonra yıkanmak adetimdir.

— Çok iyi, dedi Malko. Demek ki içinde bomba olan ikinci çanta.

Çantayı almak için elini uzattığında, Ali Nasır bir çığlık kopardı.

— Siz delisiniz! Dokunmayın!

— Bir tehlike olduğunu sanmıyorum, dedi Malko.

Çantayı saklandığı yerden çıkardı ve Ali Nasır'ınkinin yanına koydu. İkisi birbirinin aynıydı. Birden Jack Penny'nin raporunda yazdığı, iki yeni çantayla ilgili sözleri hatırladı. İşte neden öldüğü şimdi anlaşılmıştı.

— Bana, neler olduğunu anlatın, dedi Yemenli.

— Size karşı bir suikast hazırlandı, dedi Malko. Sorumlulardan biri de Yüzbaşı Sharjaq. Bu kadın da sizinle bu amaçla tanıştırıldı. KGB için çalışıyordu. Bence çantalar, siz banyodayken değiştirilecekti. Buradan çıktıktan sonra Başkan Saleh'i göreceksiniz, değil mi? İki olasılık var. Ya bombanın saati daha sonraki bir zamana ayarlandı, ya da çanta açıldığında patlayacaktı.

Ali Nasır yeni çantaya, yılana bakarmış gibi bakıyordu.

— Fakat bunun şifresi benimkininkiyle aynı olamayacağına göre, açmam olanaksız, diye itiraz etti Nasır.

Malko teknik konulardaki bilgilerini gözden geçirmeye çalışarak düşündü.

— İki ihtimal var. Ya patlama kilide dokunur dokunmaz gerçekleşecekti, ya da şifre hangi numaraya ayarlanırsa ayarlansın, mutlaka açılmak üzere düzenlenmişti.

— Bu korkunç bir şey, dedi. Peki bana neden bir hediye vermek gereğini duydu?

— Hediyenizi görebilir mivim?

Malko küllüğü alarak, düşünceli bir şekilde elinde tarttı. Birden yüzü aydınlandı.

— Ağırlık! Patlayıcı ağırdır! Çantanızın ve öteki çantanın ağırlıkları aynı olmalıydı. Yoksa şüphelenebilirdiniz...

— Şimdi ne yapacağız? diye sordu Ali Nasır.

— Buradan çantanızla birlikte çıkacaksınız ve hiçbir şey olmamış gibi davranacaksınız. Yüzbaşı Sharjaq sizi başkana götürecek.

— Ya sonra?

— Başkana hemen Oswald Byrnes'ı kabul etmesini söyleyin. Görüşme sırasında orada olun. Geçen süre içinde mutlaka bir şeyler olacaktır.

— Artık benim için bir tehlike olmadığına emin misiniz?

— Eminim, dedi Malko. Bir komplo beş dakika içinde düzenlenemez. Üstelik tek hedef siz değildiniz... Asıl yok etmek istedikleri Başkan Saleh'di.

— Peki kadını ne yapacağız?

— Onu buradan bırakacağız. Uyuyan bir insandan hiç farkı yok zaten. Yardım edin de, yatağa koyalım.

İşlerini bitirince, Malko ikinci çantayı gizli bölmeye koydu. Ali Nasır boş gözlerle onu seyrediyordu.

Malko mutfağa giderek, bir votka şişesi getirdi ve Yemenli'ye bir kadeh doldurdu. Bir süre sonra, Ali Nasır yine normal haline dönmüştü.

— Şimdi gidin, dedi Malko.

Yemenli'ye sahanlığa kadar eşlik etti, sonra kapıyı kapattı. Daracık sokağa tekrar çıkmadan önce, beş dakika kadar bekledi. Japon Elçiliği'nin otoparkına bıraktığı arabasını

aldı. Kırmızı plakalı bir Mercedes apartmanın önüne yanaştığında, on dakika geçmişti. İçinden beyaz kasketli bir adam çıktı ve acele etmeden apartmana girdi.

Bu Sanaa'daki KGB başkanı,Oleg Kopecki' ydi.

Malko nefesini tuttu. O ana kadar, Ali Nasır'ın çantasını kimin almaya geleceğinden habersizdi...

Kopecki üç dakika sonra, elinde siyah çantayla, tekrar dışarı çıktı... Arabasına atlayıp güneye doğru yola koyuldu. Malko adamın nereye gideceğini bilmediğinden, şüphe çekmeyecek bir uzaklıktan onu takip etti. Mercedes Elham El Makasi'nin bulunduğu dört yol ağzına geldi. Malko az sonra, bozuk bir yola sapıp, arabasını biraz ileriye park etti. Kulakları sağır edici bir patlama, arabasının camlarını titretti. İnsanlar sokakta kalakaldılar.

Malko aksi yöne dönerek, Oswald Byrnes'ın villasının yolunu tuttu.

*
**

Arkasından iki motosikletin izlediği Range Rover Elham El Makasi'nin etrafındaki koruma barajını geçti ve makineli tüfeklerle donanmış arabaların tuttuğu girişin tam karşısında durdu.

Malko ve Oswald Byrnes, araçtan indiler. Patlayıcının keskin kokusu, hâlâ insanın genzini yakıyordu. Yüzünde ciddi bir ifade olan bir görevli, onları acınacak durumdaki bir çalışma odasına götürdü.

—Çantada iki kiloya yakın patlayıcı varmış, dedi Oswald Byrnes. Görünüşe göre, patlama çanta açıldığında gerçekleşmiş. Büroda yalnız iki kişi varmış. Albay Bazara ve KGB başkanı. Bunlar da onlardan geriye kalanlar.

— Sovyetler bu olaya ne diyor? diye sordu.

— Hiçbir şey.

— Ya Sharjaq?

— O yarım saat önce idam edildi. Patlama sırasında hâlâ sarayda bulunuyordu. Ali Nasır olanları başkana anlattı. Başkan da hemen harekete geçti. Sharjaq tutuklandıktan sonra her şeyi itiraf etti ve kurşuna dizildi. Burada hatalar affedilmez. radyodan yapılan açıklamada, patlamanın bir kaza sonucunda meydana geldiği ve birçok Yemenli askerin öldüğü söylendi. Kimsenin ortalığı karıştırma gibi bir isteği yok.

Malko öyle yorgundu ki, o anda bir duş yapmaktan başka hiçbir düşüncesi yoktu.

— Mandy Brown nerede? diye sordu.

— Hâlâ Zaghlool Mokha'nın evinde. Gidip onu bulun. İki saat sonra Riyad'a hareket edeceksiniz. Başkanın uçağı sizi Fransız Hava Yolları'nın uçağına yetiştirecek. Burada fazla kalmamanız en iyisi. Ruslar öç almak isteyebilirler.

*
**

Zaghlool Mokha'nın telefonda çınlayan sesi sevgi doluydu.

— Sizi kutlarım, dedi, çok iyi bir iş başardınız. Bir süre rahat ederiz artık. Arkadaşınız Bayan Brown hazır. Sizinle havaalanında buluşacak. Görünce sakın şaşırmayın, çünkü ona verdiğim yerel bir giysiyi giyecek...

— Çok naziksiniz, dedi Malko, sizi tekrar göremediğim için üzgünüm...

—Ben hemen Mareeb'e gitmekzorundayım, dedi ihtiyar milyarder. Orada yapmam gereken çok önemli bir işim var... Umarım bir başka sefere Avrupa'da görüşürüz. Önümüzdeki günlerde bir seyahate çıkmayı düşünüyorum...

*
**

Başkan'ın uçağı rüyalardaki gibi mükemmel bir araçtı.

— Umarım güzel bir yolculuk yaparsınız...

Motorlar çalışmaya başlamıştı.

— Bayan Brown nerede? diye sordu Malko.

— O daha önce geldi. Kendisini ön tarafa yerleştirdik. Ben ayrılayım artık. Bütün ekip emrinizde.

Oswald Byrnes elini sıktı.

— Yakında görüşürüz.

Kapılar kapandı. Malko, Mandy'yi yerleştirdiklerini söyledikleri bölümün kapısını itti.

Mandy Brown dirseğinin üzerine yaslanmış, onu bekliyordu. Yeşil satenden uzun bir elbise giymişti. El veayak bileklerine gümüş bilezikler takmıştı. Yüzünde mavi bir peçe vardı. Malko bir kahkaha patlattı.

— Müthişsin!

Mandy Brown cevap vermeden gerilerek, ona kollarını uzattı. Malko ilerleyerek onun yanına gitti.

Uçak o sırada kalktığı için, peçeyi çıkarmadan önce bir süre beklemek zorunda kaldı.

Sonra şaşkınlıkla donakaldı. Bu daha önce

Latife'nin burnunda gördüğü altının sertliğiydi. Latife ona bakıp gülümsedikten sonra, sıkılgan bir sesle sordu:

— Kızdınız mı! Beni Mokha gönderdi.

Aynı anda da vücudunu Malko'nunkine sürtüyordu. Beyaz pardösülü o uslu sekretere ne olmuştu? Ağzı, Latife'nin ağzını buldu.

*

**

Neredeyse inişe geçeceklerdi. Latife elbiselerinin arasından bir mektup çıkardı ve Malko'ya uzattı.

— Bu arkadaşından. Sana gönderdi.

Malko mektubu açtı. Mandy Brown'un kargacık burgacık yazısını tanımıştı.

"Sevgilim, bana kızma. Zag benim için deli oluyor. Az sonra Mareeb'e gideceğiz. Benim için Saba Melikesi'nin sarayını tekrar yaptıracak. Böyle bir şeyi reddedemezdim. Sevgiler."

*

**

Yüzbaşı kapıyı vurup, elinde bir teleks haberiyle içeri girdi. Malko Güney Yemen'in Aden şehrinden gelen haberi, çabucak okudu.

"Kuzey Yemen başkanı, CIA'nin kendisini yok etmekiçin düzenlediği komployu bozdu. Sovyet elçisi, Abdullah Saleh'in yanında olduklarını ve Kuzey Yemen gibi barışçı bir ülkenin çökertilmesine göz yummayacaklarını anlattı.

Malko teleks kağıdını katlayıp, cebine koydu. Bunu çevçeveletip, Liezen'deki şatosunun, kütüphane duvarına asacaktı.